

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Vuitè període

Sèrie P - Número 106

Dimecres, 27 de gener de 2010

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 68, primera reunió

S U M A R I

Designació

dels diputats interventors per al període pressupostari del 2010 (tram. 231-00005/08) p. 4

Control

del Decret llei de modificació de la Llei 10/1997, de la renda mínima d'inserció (tram. 203-00004/08) p. 4

Control

del Decret llei 1/2009, del 22 de desembre, d'ordenació dels
equipaments comercials (tram. 203-00003/08) p. 13

Proposició de llei

de segona modificació de la Llei 14/1985, del 28 de juny, per la qual es regula el
Consell Nacional de la Joventut de Catalunya (tram. 202-00081/08) p. 25

Projecte de llei

de modificació de la Llei 21/2000, de 29 de desembre, sobre els drets d'informació concernent la salut
i l'autonomia del pacient i la documentació clínica (debat de totalitat) (tram. 200-00073/08) p. 29

Salutació

al cònsol general honorari d'Haití a Catalunya i Balears p. 37

Declaració

del Parlament de Catalunya de suport a Haití pels danys ocasionats
pel terratrèmol (tram. 401-00046/08) p. 38

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la vaga de les sales de cinema (tram. 317-00313/08) p. 38

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la candidatura d'Ascó (Ribera d'Ebre) per a
acollir el magatzem de residus nuclears (tram. 317-00318/08) p. 40

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'incendi d'Horta de Sant Joan (Terra Alta)
(tram. 317-00315/08) p. 40

→

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els ajuts i les intervencions a les Terres de l'Ebre i sobre la candidatura d'Ascó (Ribera d'Ebre) per a acollir el magatzem de residus nuclears (tram. 317-00317/08) p. 42

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les actuacions del Govern per a afrontar la crisi econòmica (tram. 317-00316/08) p. 43

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'incendi d'Horta de Sant Joan (Terra Alta) i la creació d'una comissió d'investigació sobre aquest incendi (tram. 317-00319/08) p. 44

Pregunta

al Govern sobre l'impacte econòmic de l'aeroport de Lleida-Alguaire (tram. 310-00378/08) p. 45

Pregunta

al Govern sobre la professionalitat, l'eficiència i l'eficàcia de les activitats relacionades amb l'acció exterior (tram. 310-00377/08) p. 46

Pregunta

al Govern sobre les actuacions de suport als municipis per a gestionar la immigració (tram. 310-00379/08) p. 48

Pregunta

al Govern sobre l'acord assolit entre la direcció i els representants dels treballadors de SEAT (tram. 310-00380/08) p. 49

Pregunta

al Govern sobre les mesures previstes per a evitar la instal·lació d'un magatzem temporal centralitzat per a residus nuclears a Catalunya (tram. 310-00381/08) p. 50

Pregunta

al Govern sobre les inversions sanitàries (tram. 310-00382/08) p. 51

Pregunta

al Govern sobre la immigració (tram. 310-00376/08) p. 52

Projecte de llei

de règim jurídic i de procediment de les administracions públiques de Catalunya (debat de totalitat) (tram. 200-00077/08) p. 53

Projecte de llei

del codi de consum de Catalunya (debat de totalitat) (tram. 200-00078/08) p. 65

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 68.1

La sessió s'obre a les deu del matí i vuit minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, la lletrada Sra. Casas i Gregorio i els lletrats Sr. Domínguez Garcia i Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern, els consellers d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques, les conselleres de Salut, de Treball, el conseller d'Innovació, Universitats i Empresa, i la consellera d'Acció Social i Ciutadania.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Designació dels diputats interventors per al període pressupostari del 2010 (tram. 231-00005/08). Mesa ampliada. Designació (Proposta de candidats: BOPC 613, 55).

2. Control del Decret llei de modificació de la Llei 10/1997, de la renda mínima d'inserció (tram. 203-00004/08). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la convalidació o derogació del decret llei. (Text presentat: BOPC 615, 77.)

3. Control del Decret llei 1/2009, del 22 de desembre, d'ordenació dels equipaments comercials (tram. 203-00003/08). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la convalidació o derogació del decret llei. (Text presentat: BOPC 613, 7.)

4. Proposició de llei de segona modificació de la Llei 14/1985, del 28 de juny, per la qual es regula el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya (tram. 202-00081/08). Grups parlamentaris. Proposta de tramitació en lectura única (Text presentat: BOPC 608, 47).

5. Projecte de llei de modificació de la Llei 21/2000, de 29 de desembre, sobre els drets d'informació concernent la salut i l'autonomia del pacient i la documentació clínica (tram. 200-00073/08). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat (Text presentat: BOPC 583, 47).

6. Proposició de llei de modificació de l'apartat 4 de l'article 17 de la Llei 5/1994, del 4 de maig, de regulació dels serveis de prevenció i extinció d'incendis i de salvaments de Catalunya (tram. 202-00070/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat. (Text presentat: BOPC 468, 34.)

7. Interpellació al Govern sobre la situació econòmica actual (tram. 300-00256/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

8. Interpellació al Govern sobre el suport a les famílies amb infants (tram. 300-00255/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

9. Interpellació al Govern sobre els plans de dinamització comarcal (tram. 300-00253/08). Santi Rodríguez i Serra, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

10. Interpellació al Govern sobre la política i les actuacions en matèria d'urbanisme relatives al món local (tram. 300-00254/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

11. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el debat generat entre els professionals de la indústria cinematogràfica amb relació a l'Avantprojecte de llei del cinema de Catalunya (tram. 302-00207/08). Grup Mixt. Debat i votació.

12. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el calendari escolar (tram. 302-00208/08). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

13. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'assumpció de competències en matèria de transport (tram. 302-00209/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

14. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la promoció del voluntariat (tram. 302-00210/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els treballadors autònoms (tram. 302-00211/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

16. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

D'acord amb l'article 143.1 del Reglament, la llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió, i seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

————— **Modificació de l'ordre del dia**

Hi ha una ampliació de l'ordre del dia. D'acord amb el que estableix l'article 72.3 del Reglament i a sol·licitud del Govern i d'acord amb la Junta de Portaveus, els proposo la modificació de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària en el sentit d'incloure-hi tres nous punts, atès que a dia d'avui han complert els tràmits reglamentaris que els permeten de ser inclosos.

El primer seria el debat de totalitat del Projecte de llei de règim jurídic i de procediment de les administracions públiques de Catalunya; el segon seria el debat de totalitat del Projecte de llei del codi de consum de Catalunya, i el tercer seria el debat de totalitat del Projecte de llei d'ús del mitjans electrònics al sector públic de Catalunya.

Aquests punts se substanciarien després del cinquè punt de l'ordre del dia.

Ho passem a votació o ho fem per assentiment? (*Pausa.*)

Doncs, atès que hi ha a la sala la majoria absoluta dels membres d'aquesta cambra, considerem acceptada la proposta i queda modificat en aquest sentit l'ordre del dia.

Designació

dels diputats interventors per al període pressupostari del 2010 (tram. 231-00005/08)

I el primer punt de l'ordre del dia és la designació dels diputats interventors per al període pressupostari del 2010.

La il·lustre senyora Lúcia Santos, secretària primera de la Mesa del Parlament de Catalunya, dóna lectura a l'acord de la Mesa que proposa els diputats interventors.

La secretària primera

«La Mesa ampliada, en la sessió tinguda el dia 22 de desembre del 2009, d'acord amb l'article 29.5 del Reglament, acorda de proposar al Ple la designació de Jordi Turull i Negre, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió; de David Pérez Ibáñez, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i de Miquel Àngel Estradé i Palau, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, com a diputats interventors per al període pressupostari del 2010.»

El president

Podem fer la votació electrònica secreta o per assentiment si cap grup no s'hi oposa.

Per assentiment? (*Pausa.*)

Doncs, si és així, queden designats els senyors Jordi Turull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió; el senyor David Pérez, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i el senyor Miquel Àngel Estradé, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, diputats interventors per al període pressupostari del 2010.

Control

del Decret Llei de modificació de la Llei 10/1997, de la renda mínima d'inserció (tram. 203-00004/08)

El segon punt de l'ordre del dia és el Decret Llei de modificació de la Llei 10/1997, de la renda mínima d'inserció.

D'acord amb l'article 136.2, presenta el decret llei l'honorable senyora Mar Serna, consellera de Treball.

La consellera de Treball (Sra. M. del Mar Serna Calvo)

Gràcies, president. Senyors diputats i diputades, bon dia a tothom. Em satisfà que iniciem aquest nou període de sessions plenàries de l'any amb la presentació, el debat i confio que la convalidació d'una iniciativa tan positiva i important per a l'interès general com és el Decret llei de la renda mínima d'inserció, aprovat pel Govern el passat 12 de gener i que modifica parcialment la Llei 10/1997, de 3 de juliol, de la renda mínima d'inserció.

Com vostès saben, la crisi econòmica ha incidit especialment en els darrers mesos directament en les empreses i el món del treball. I això ha incidit també en

l'ocupació i en moltes unitats familiars i persones més vulnerables, que han estat més colpejades per aquesta situació.

Les famílies i les persones amb més dificultats econòmiques tenen especial dret, i de forma urgent, de comptar amb un suport addicional, amb més facilitats per poder accedir a una prestació pública, ja sigui de tipus contributiu o assistencial, però sobretot vinculat a eines que li donin suport per tornar en millors condicions al món del treball.

Per aquest motiu, el Govern reacciona i respon amb totes les eines que té al seu abast, impulsant accions i acordant compromisos que ajudin no només a pal·liar la situació econòmica i del mercat laboral sinó també a posar les bases d'un canvi de model productiu, més competitiu i amb major cohesió social, i on tothom, sobretot la població més desfavorida, pugui millorar la seva situació econòmica. I això, sens dubte, fa que la igualtat d'oportunitats avanci en el nostre país.

I en aquest camí estem els diversos governs, complementant i donant suport a les víctimes de l'actual situació econòmica. Un clar exemple també n'és el Programa temporal de protecció de desocupació i inserció, que el Govern de l'Estat va posar en marxa el passat mes d'agost, amb el qual, com sabem, amplia de forma temporal la cobertura de les persones que compleixen certs requisits.

No obstant això, cal continuar ampliant i avançant perquè no deixem enrere persones que puguin beneficiar-se d'una oportunitat per sortir de la crisi amb garanties de reinserció.

Com vostès saben, el Govern va aprovar el decret llei que avui presentem el passat 12 de gener amb un objectiu prioritari: ampliar i facilitar l'accés a les prestacions de la renda mínima d'inserció per a un major nombre de persones que es troben en serioses dificultats econòmiques per afrontar l'actual situació.

Aquesta prestació, que es troba sota els principis de solidaritat i subsidiarietat, té com a missió, primer, donar suport econòmic i assistencial a les persones amb necessitats bàsiques per cobrir i alhora, segon, contribuir a inserir-les o reinserir-les tant en l'àmbit social com en el laboral a través d'eines que milloren la seva ocupabilitat.

La modificació de la renda mínima alhora és també un compromís, un compromís consensuat en el marc del diàleg social, tal com queda reconegut i recollit en els Trenta compromisos per a l'ocupació, el teixit econòmic i el desenvolupament social de Catalunya, que va signar el Govern de Catalunya el passat 21 de desembre amb les organitzacions sindicals i empresarials més representatives del nostre país: Foment del Treball, Pimec, UGT i Comissions; compromisos que marquen una via catalana a la sortida a la crisi i que, de la crisi, en sortim reforçats, impulsant la formació, el treball, l'assessorament i acompanyament d'empreses i persones, i també la igualtat d'oportunitats, contribuint al fet que el nostre mercat de treball sigui inclusiu, que ningú es quedi fora.

Finalment val a dir que aquest decret que avui presentem és fruit de la voluntat d'aquest Parlament; voluntat d'aquest Parlament expressada en la Resolució 520/VIII, sobre l'orientació després del debat de política general del Govern, i que el passat mes d'octubre ho va explicitar: reformar la Llei de la renda mínima d'inserció rebaixant el còmput de mesos necessaris per accedir a la prestació.

El motiu, per tant, per què avui sigui aquí amb aquest decret llei és la mostra clara que aquest Govern assumeix els compromisos i els impulsa i els aplica per a una major cobertura.

I permetin-me també que expressi la importància del nostre Estatut d'autonomia de Catalunya per fer possible aquesta norma que avui presentem, ja que gràcies a l'Estatut d'autonomia hem tingut i tenim un bon finançament que ens ha portat els recursos necessaris per ampliar la cobertura social de les persones que poden ser beneficiàries de la renda mínima d'inserció. L'Estatut, el nostre Estatut, ens ha permès, doncs, que avui, 28 de gener, estigui davant de vostès, senyors i senyores diputats, amb una mesura que millorarà la situació de més persones a Catalunya que es podrien trobar en risc d'exclusió social.

Senyors i senyores diputats, el contingut d'aquest decret té com a finalitat facilitar l'accés d'un major nombre de persones i de les seves famílies a la prestació de la renda mínima. En moments de crisi com l'actual, el treball és un bé escàs al qual no totes les persones tenen accés i la funció del Govern, del nostre Govern, és vetllar perquè totes les persones puguin accedir-hi. Alhora, les persones preceptores accedeixen a programes de millora de la seva ocupabilitat, itineraris d'insercions dins del treball ordinari.

Estem parlant, doncs, de modificar la Llei 10/97 per augmentar la igualtat d'oportunitats de la ciutadania i que, per tant, afavoreixi la cohesió social del nostre país.

Però no és només una política subsidiària i solidària vers les persones més desfavorides, al contrari, afavoreix que aquestes persones puguin adquirir eines i accedir a serveis i itineraris que tot seguit explicaré i que els fan ser actius i els permetin millorar la seva ocupabilitat.

Per tant, com més persones es puguin beneficiar d'aquests serveis que van vinculats a la prestació econòmica, més persones augmentaran les seves oportunitats a trobar una feina i millorar les seves capacitats laborals, amb itineraris personalitzats per a l'adquisició d'habilitats i per a la cerca d'una ocupació.

Quines són les modificacions que es contemplen i quines són les raons del caràcter extraordinari d'urgència? Això és el que els intentaré explicar seguidament.

Mitjançant aquest decret, del 12 de gener, es modifica un article, l'apartat e de l'article 6 de la Llei 10/97 i s'afegeixen tres disposicions, una addicional, una transitòria i una de final, la qual té la voluntat que sigui amb caràcter retroactiu al primer de gener d'aquest any.

La modificació consisteix, doncs, primer, atenent els criteris de major flexibilitat i accessibilitat de persones

beneficiàries, es redueix a la meitat el nombre de mesos per còmput dels ingressos de les unitats familiars, es redueix de dotze a sis mesos.

Què aconseguim? Ampliar el col·lectiu de persones que hi podran accedir, ja que la reducció de mesos a computar permetrà reconèixer la renda mínima a persones que, actualment, es denega perquè superen el límit d'ingressos que han tingut en els últims dotze mesos.

Segon. S'afegeix, a partir de l'1 de juny del 2010, durant un any i de forma extraordinària, que es tindran en compte únicament els ingressos dels quatre mesos anteriors per al còmput d'ingressos de la unitat familiar.

Ens anticipem, amb aquesta norma i amb aquesta mesura extraordinària, a la possibilitat que, a partir de juny, el nombre de persones i famílies que es trobin sense cap mena de protecció, a l'hora que es trobin en la difícil situació de trobar una feina, puguin estar exclosos i donem intensitat a la protecció social, reduint aquest còmput de sis a quatre mesos de forma temporal.

Finalment, com els deia, la mesura té un caràcter retroactiu, a partir de l'1 de gener del 2010, i podrà prorrogar-se prèvia consulta al Comitè de Seguiment de la Renda Mínima d'Inserció, valorant la situació econòmica del moment en què es faci aquesta valoració o pròrroga.

El Govern, doncs, millora la protecció social de les persones que es troben sense ingressos, perquè estan a l'atur, han esgotat la prestació o subsidi o bé no tenen dret a cap, a fi que estiguin el menor nombre possible de mesos sense percebre cap tipus d'ingrés i, a la vegada, puguin fer un itinerari d'inserció laboral.

Els serveis a què s'accedirà són clau per afavorir la tornada al mercat de treball i, abans de tot, vull destacar l'esforç pressupostari necessari per poder ampliar la cobertura social i l'atenció a les persones. El pressupost aprovat enguany és de 99,4 milions d'euros, xifra que representa 31 milions més que l'any anterior, amb un 45,2 d'increment pressupostari.

El Govern era i és conscient de l'increment de possibles beneficiaris, ja que, amb la crisi, l'any 2009 va augmentar el nombre de persones beneficiàries. A 31 de desembre de 2009, la renda mínima ha aplegat 22.068 titulars i ha donat cobertura a prop de 49.600 persones beneficiàries.

Les persones beneficiàries de la renda mínima tenen tot un seguit d'instruments d'inserció que són prestacions i serveis integrals personalitzats, el compromís de contraprestacions per part de les persones beneficiàries i l'elaboració d'un pla individual d'inserció i reinserció laborals.

La prestació econòmica d'ajuts complementaris, que és atendre aquestes necessitats d'aliment per al 2010, la prestació bàsica està fixada en 414,12 euros per a una persona sola. Ara, la determinació de la quantia màxima de la prestació és la de 786,83 euros, que és un 190 a la prestació bàsica, en funció del nombre de persones dependents de la persona titular de la renda mínima d'inserció. En determinades situacions familiars i/o laborals, com ara, per als fills i filles menors de setze anys o amb disminució

entre el 33 i el 65 per cent, s'afegeixen ajuts complementaris per a aquesta prestació.

A més a més de la prestació econòmica, tenim accions a càrrec del Departament d'Acció Social, accions d'informació i orientació, suport personal a la integració social, suport a la formació d'adults, a càrrec del Departament d'Educació, accions de suport per a la col·laboració cívica, a càrrec de la xarxa de serveis socials, prestacions d'urgència i rescabament, també suport a la inserció laboral i, en aquest punt vull fer referència, perquè aquesta renda té a veure amb la inserció laboral.

Finalment, amb relació amb el que al Departament de Treball executem més directament, dir-los que és la clau que les persones que s'acullen a aquesta prestació es comprometen a seguir un itinerari d'inserció personalitzat, tenint en compte les circumstàncies personals de cada unitat familiar; no volem que la seva situació es cronifiqui.

El perfil de les persones sol·licitants de la renda mínima d'inserció, senyors i senyores diputades, ha canviat l'últim any. Hi ha hagut un notable increment de persones susceptibles d'accedir a aquestes ajudes per necessitats de tipus no només social i econòmiques, sinó també laborals, perquè el mercat de treball no ofereix oportunitats, no ofereix ofertes de treball.

Per aquest motiu, els itineraris d'inserció laboral previstos per a aquest any són de dos tipus, d'una banda, itineraris d'inserció ocupacional per a aquelles persones amb una problemàtica només de caràcter laboral i, d'altra banda, itineraris d'inserció integral per a persones amb una problemàtica no només de caràcter laboral, sinó també social.

En conseqüència, els plans individuals d'inserció social i laboral parteixen d'un model dinàmic i, a la vegada, flexible a les diferents situacions i s'allunyen de les etiquetes que poden portar a l'estigmatització de determinades franges de la població, sense perjudici de les competències que li són atribuïdes al Servei d'Ocupació de Catalunya en matèria d'orientació, assessorament i formació per a les persones aturades, dels quals també poden ser beneficiàries les persones beneficiàries de la renda mínima d'inserció.

Quines són les raons que justifiquen que hàgim fet ús d'un instrument legislatiu extraordinari com és el decret llei que avui presentem per a la seva convalidació?

La situació econòmica actual, senyors i senyores diputades, és extraordinària. Cal impulsar, doncs, mesures extraordinàries i algunes temporals com és la necessitat que el major nombre de persones que estan patint i poden patir els efectes de la crisi puguin disposar d'una major cobertura social.

La necessitat de flexibilitzar els criteris d'accés a la renda mínima d'inserció per donar resposta a la societat és raó, en si mateixa, que justifica i argumenta el perquè de la necessitat d'un decret llei. La urgència ens ve donada de la necessitat d'aplicar aquestes mesures al més aviat possible a fi que la nostra societat se'n beneficiï.

I no només el Govern, sinó que també les organitzacions sindicals i les empresarials han coincidit a aplicar

urgentment aquesta mesura consensuada al si del diàleg social, per tal que aquest compromís sigui aplicat amb caràcter urgent, fet que justifica novament la seva naturalesa de decret llei i també el seu efecte retroactiu a primer de gener d'aquest any.

Tots aquests motius, per la concurrència d'aquestes situacions agreujades en l'actual moment econòmic, justifiquen la necessitat extraordinària i urgent. I, senyors i senyores diputades, això no exclou sinó que reforça que a dins del grup de treball que s'ha creat en la Comissió Interdepartamental de la Renda Mínima d'Inserció, amb presència dels agents socials i econòmics, es puguin continuar estudiant i valorant les millores i les mesures de reforç i de racionalització de la nostra renda mínima d'inserció.

Vaig acabant. I acabo insistint en la importància d'una modificació com la que implica aquesta que presentem mitjançant decret llei i que justifica la seva raó de ser d'urgència, donada la necessitat evident d'ampliar la cobertura i protecció de les persones i les famílies que tenen majors dificultats per afrontar la crisi i les seves conseqüències.

Aquest Govern sap que calen polítiques integrals per aconseguir que les persones més vulnerables, que estan en risc d'exclusió social, s'insereixin socialment i laboralment. I un exemple és, precisament, aquest programa de la renda mínima d'inserció, un programa integral que aplega, a la vegada, prestacions econòmiques, recursos socials i laborals.

Recordar també que la millora de la renda mínima fou un desig que ja s'expressava a l'acord estratègic del 2005 i del 2008 i que, progressivament, s'ha anat ampliant i millorant la seva cobertura. Ara bé, això no exclou que, en el futur, puguem avançar en un disseny més adaptat a la situació del segle XXI, sense que la percepció de la renda mínima sigui un element d'exclusió social, sinó que, al contrari, doni més oportunitats a les persones en moments extraordinaris de la seva trajectòria personal i professional.

Per tant, estem parlant d'un alt impacte en la nostra ciutadania. Catalunya no havia tingut mai tanta cobertura social com avui dia i és de justícia social impulsar noves polítiques com hem fet també saber que, en el futur, han d'evolucionar cap a més i també millor. I aquesta ampliació de la cobertura de la prestació, flexibilitzant els criteris d'accés a la renda, és, sens dubte, una de les mostres més contundents que aquest Govern està i estarà sempre lluitant per les millores de les condicions de la nostra ciutadania, amb especial atenció a aquells col·lectius que poden patir-les de manera més directa i, a la vegada, més intensa, perquè l'impuls de la igualtat d'oportunitats, senyors i senyores diputades, és un factor de competitivitat i de la cohesió social del nostre país, però, a la vegada, també, de justícia social.

Ja acabo. Només vull dir-los dues coses. Aquest decret llei respon de manera ràpida, efectiva i eficient a les necessitats de la ciutadania i que els seus representants demanaven i impulsa actuacions que afavoreixen una societat i una governança que no es basa a facilitar una renda sense

cap mena de compromís i d'intencionalitat, sinó el contrari.

Un altre clar exemple d'aquesta voluntat d'aquest Govern és la mesura de la renda de formació per a autònoms. Aquelles persones que no tenen cap prestació i que, fruit del consens i de la via catalana de sortida de la crisi dels trenta compromisos, puguem posar en marxa aviat.

El compromís del Govern, conjuntament amb el compromís de les persones, fa que la mirada cap al futur sigui molt més esperançadora, donant als seus ciutadans i ciutadanes el que s'ofereixen oportunitats per millorar i adaptar les seves capacitats als nous temps que arriben.

El Govern de Catalunya camina cap a una societat amb un sistema de protecció i cobertura socials orientades també cap a un major compromís per part de la ciutadania, a millorar les nostres capacitats productives. Cap persona s'ha de quedar enrere i, perquè això sigui així, aquest Govern vetlla, treballa i s'ocupa d'aquestes persones.

Per això demano a aquest Parlament, senyors i senyores diputades, que donin suport, convalidin aquest decret llei que avui presentem.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera. Per fixar la seva posició, en nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula la senyora Meritxell Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ens porten a convalidar un decret llei, la modificació de la Llei 10/97, de la renda mínima d'inserció, que vol donar resposta a una necessitat existent en el país, i és que hi han persones, força persones, que fruit de la crisi que estem vivint, de la crisi d'una forma accentuada que es viu a l'Estat i també a Catalunya, es troben sense feina, han esgotat l'atur i el Prodi i, en aquest sentit, doncs, requereixen algun tipus de resposta.

La mateixa memòria diu que les circumstàncies actuals de crisi econòmica, els canvis produïts en l'actual mercat de treball, l'elevada taxa d'atur i «en especial», diu la mateixa memòria, «a Catalunya són factors que incideixen en un creixement de la demanda de cobertura de les famílies i de la demanda en prestacions de tipus econòmic que han de ser satisfetes des del Govern català», diu. En aquest mateix sentit, en un altre punt de la memòria diu: «En aquest sentit, es pot comprovar que els perfils dels sol·licitants o demandants de la prestació econòmica, de la PIRMI, han canviat des dels seus orígens», i se'ns diu que el perfil de les persones que fan la demanda és diferent del que ens trobàvem fins ara. Aquesta és una realitat.

Hi ha, doncs, un increment important, triplicat, de demanda d'aquesta prestació, hi ha un canvi en els perfils dels qui fan aquesta mateixa demanda, i a mi m'agradaria fer una petita reflexió de per què es planteja en el seu

dia, per què es vol tirar endavant en el moment en què es fa una renda mínima d'inserció.

Per a què està pensada? A què vol donar resposta? Doncs, vol donar resposta..., una ajuda a les persones que es troben en una situació individual, personal, difícil, amb un trajecte de vida que els ha portat en molts aspectes a una certa marginalitat, a estar al marge laboral en el nostre país i en moltes situacions, en molts casos, majoritàriament també qui demana aquesta prestació es troba al marge socialment. Per tant, el que es pretén a través de la renda mínima d'inserció, el que s'ha pretès ha estat sempre, doncs, aconseguir aquesta, podríem dir, doble inserció: per una banda, laboral, però per una altra banda, també social. I així neix, aquest és l'objectiu d'aquesta prestació.

Per què avui vostès plantegen aquesta ampliació, podríem dir...? Pròpiament és una ampliació, perquè pel fet de reduir els mesos sota els quals cal fer la sol·licitud vol dir que podran haver-hi més persones que s'hi podran acollir. Aquesta és la voluntat.

Bé, vostès diuen –i és cert– que, fruit de la crisi econòmica, de les dificultats del mercat de treball, de l'augment de l'atur i en especial, com vostès mateixos diuen, a Catalunya, els perfils de sol·licitants o demandants de les prestacions han canviat, s'han modificat, i això és exacte, podríem dir. Hi ha més demanda, hi ha molta gent en atur, el doble del que hi ha a la Unió Europea; aquesta és una realitat que, ens agradi o no, afecta el nostre país: tenim una situació d'atur el doble de la Unió Europea, i en molts casos hi ha força gent que s'han trobat ja que no tenen prestacions, no tenen, doncs, ja una prestació..., el que seria la prestació pròpiament de l'atur, ni del Prodi, que s'ha donat també per poder donar una solució a aquestes persones. Per tant, no tenint una resposta, busquen camí, la gent busquem camí per tal de tirar endavant i de trobar una solució a la nostra situació, no? I ens trobem que moltes d'aquestes persones el camí que creuen que és el més adequat és anar a fer aquesta sol·licitud d'aquesta renda mínima d'inserció; una renda mínima d'inserció que en molts casos es troben que és denegada perquè no porten prou mesos, doncs, en una situació de cobrar molt per sota del que es demana en aquest cas.

Però el plantejament que ens hem de fer i nosaltres ens fem és: aquest és el camí més adequat per aquestes persones?, és la resposta que, veritablement, segurament des del Govern és el més adequat? Nosaltres creiem estrictament que no, que segurament hi han altres vies més adequades.

Són persones, hi insistim, que busquen solucions a la seva situació. En primer lloc, el que voldrien fer és trobar feina –ho sabem tots–, això seria el que voldrien i el que seria bo que poguessin obtenir, que és trobar feina, tenir feina per tirar endavant. I en aquesta primera línia d'actuació, en el que és la promoció de l'ocupació, crec amb sinceritat que el Govern està fracassant, no està donant una resposta adequada a la necessitat de la gent de poder tenir aquesta feina desitjada. Hi insisteixo, el nivell d'atur a Catalunya és el doble del que hi ha a la Unió Europea; per tant, la resposta, amb tota sinceritat,

el Govern no l'està donant en la línia del que la gent demanda. Aquesta és una realitat.

És una realitat també –i a mi m'agradaria fer-ne especial menció i vostès ho saben, i deixin-me que els posi un exemple– que, per exemple –perdonin la redundància–, el Govern no ha donat resposta, no ha satisfet la formació per a adults que la gent ha sol·licitat. Hi ha hagut més demanda, però pràcticament l'oferta s'ha congelat. I això ha fet que hi hagi més persones sense una resposta adequada i, per tant, una resposta a la seva sol·licitud de demanda de formació, d'una possibilitat de trobar aquesta feina. Perquè cada vegada a les feines es demana més qualificació i, si des del Govern no s'és capaç de donar una resposta a aquesta demanda de formació precisament per accedir a la feina, estem fent un flac favor a les persones. Per tant, no es garanteix en la mesura del que és necessari la formació a les persones i, per tant, no es dona resposta a poder inserir laboralment.

Han deixat molta gent –vostès ho saben– al carrer en aquest àmbit, sense un PQPI i de formació professional. Per tant, hi ha més gent sense plaça de formació professional, hi ha més gent sense formació d'adults i, per tant, no s'han pres les mesures necessàries per aconseguir aquesta inserció que demanen les mateixes persones i que es demana també des de tots els àmbits. Quin és l'increment real del nombre de places? Quantes més ofertes hi han hagut? Vostès saben que això ha quedat molt curt i, per tant, que en aquest sentit no s'ha donat la resposta necessària.

Per tant, hi insistim, doncs, no hi ha la resposta necessària, les persones es troben en atur, volen feina; el Govern en aquest sentit està esgotat, ha estat incapaç de donar una resposta adequada, i davant d'una resposta no adequada la gent mira de tirar endavant com sigui, i una de les formes que pensen que pot ser l'adequada per tirar endavant com sigui és precisament obtenir aquesta renda mínima d'inserció.

Bé, nosaltres creiem que aquesta no és pròpiament la solució per a aquestes persones. Segurament, doncs –i vostès ho diuen en la mateixa memòria–, el perfil és diferent del que tenien fins ara, de les sol·licituds que tenien fins ara. Per tant, això ja és indicatiu que és un altre tipus de persones que demanen ara aquest tipus de renda mínima d'inserció, i, per tant, no és el tipus de resposta, entenem nosaltres, més adequat per donar a aquestes persones. Segurament seria més adequat fer una reforma d'algun altre tipus de llei, de llei de prestacions, que podria donar una ajuda més adequada i més en la línia que es requereix, i segurament també seria necessari que el Govern posés més l'accent a donar, doncs, escolti'm, formació per a tot aquell que ho sol·licita, formació per poder inserir-se en l'àmbit laboral.

Per tant, davant de la situació que ens trobem, creiem que no hi ha, doncs, la resposta més adequada però que a aquesta gent cal donar-los una resposta, cal donar-hi una resposta, i no seria lògic que aquesta crisi la paguessin precisament les persones; unes persones que, hi insistim, no han trobat la resposta adequada per part del Govern, en moltes ocasions no s'han pogut formar com haurien desitjat, i, per tant, aquest segurament és

un pegat, és un pegat que ens proposa el Govern, però com a mínim mirarem de donar aquesta resposta.

Hi insistim, creiem que no és la solució més adequada, n'hi han d'haver altres, que el Govern s'ha mostrat i s'ha vist que ha estat incapaç de donar la resposta més adequada, un govern esgotat que en l'àmbit de l'ocupació i de la formació no se n'acaba de sortir, i, per tant, nosaltres, davant de la situació de necessitat de les persones, obrim la porta a aquesta solució que per nosaltres és un pegat que es dona a la situació real, però hi votarem favorablement perquè tiri endavant i, per tant, la gent es trobi algun tipus de resposta per part d'aquesta cambra, que avui donarà, espero que per part de tothom, una resposta positiva, però, hi insistim, sense una resposta de fons, que és aquesta llum per tenir una feina, que és el que la gent desitja.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula el senyor Antoni Comín.

El Sr. Comín Oliveres

Sí, gràcies, senyor president. Faig aquesta intervenció en nom dels tres grups que donen suport al Govern: del meu, del d'Iniciativa-EUiA i del d'Esquerra Republicana. Senyores conselleres, senyores diputades, senyors diputats, jo voldria, abans de contestar algunes de les coses que ha dit la diputada que m'ha precedit en l'ús de la paraula, aclarir l'objectiu..., jo diria, un dels objectius, perquè són diversos, però pel meu grup l'objectiu més important d'aquesta reforma de la renda mínima d'inserció, que és que millorant l'accés no busquem tant millorar la cobertura, que també..., és a dir, que més gent tingui dret d'accedir a la renda mínima d'inserció. Millorant l'accés, el que estem buscant sobretot, més que millorar la cobertura, és millorar la capacitat d'inserció del programa; ho repeteixo, fer que la renda mínima sigui encara més inseridora que no fins ara. I els ho explicaré, i estic convençut que ho veuran com jo.

Perquè és molt senzill, escolti: com més temps passa una persona sense una xarxa de suport, més es degrada, més es degrada en la seva capacitat per reincorporar-se a la vida social, a la vida laboral. És a dir, com més temps està una persona sense una xarxa de suport, més s'intensifica el seu risc d'exclusió. I, per tant, com menys temps passa sense aquesta xarxa de suport, menys degradada es troba quan arriba a un programa com el de la renda mínima d'inserció i, per tant, més ràpidament es pot reincorporar al món laboral, eh? Ho repetim, com menys degradada entra una persona en un programa com el de la renda mínima, més ràpidament es podrà reincorporar al món del treball.

Per tant, en la mesura que el Programa de la renda mínima d'inserció proporciona aquesta xarxa de suport, el que fa és millorar l'objectiu del programa. Li donem la xarxa de suport a la gent abans; la gent no ha d'estar un any esperant per entrar quan ja estan en risc d'exclusió, la gent ara només haurà d'estar sis mesos abans d'entrar

al programa amb una situació en part de risc d'exclusió, i, per tant, serà més efectiva, més ràpida, més fàcil, la tasca de reinserció social i laboral que busca la renda mínima.

En relació amb això voldria fer una breu consideració amb relació a la despesa, diguem-ne, que es pot derivar d'aquesta reforma de la renda mínima d'inserció. Jo crec que és important que tinguem tots clar que, si ens ho mirem a mitjà, llarg termini, que és com jo entenc que ens ho hem de mirar, no estem parlant de més despesa, sinó que probablement estem parlant de menys despesa. Si em permeten, en relació..., per explicar això, voldria posar tres casos possibles sobre la taula.

El cas 1: el d'aquella persona que abans de la reforma del decret hauria pogut estar, doncs, dotze mesos sense trobar feina i que al cap de dotze mesos entra a la renda mínima d'inserció. És evident que gràcies al decret aquesta persona que ja no espera dotze mesos, sinó que només n'espera sis, entra menys degradat, i, per tant, és evident que està menys temps com a mitjana... El que ens diuen els estudis que existeixen sobre els programes de protecció social, comparats a nivell d'Europa, és que com a mitjana les persones que entren menys degradades estaran menys temps dins del programa i, per tant, hi haurà menys despesa amb relació a aquests casos.

El segon cas: el d'aquella persona que probablement hauria trobat feina abans d'un any –posem, per exemple, deu mesos, eh?– i que gràcies al programa, doncs, potser la troba al cap de set, vuit, perquè el programa reforça la seva capacitat d'inserció. Aquesta persona potser hauria trobat feina igualment sense necessitat d'entrar al programa, però, gràcies al fet que entra al programa, la troba abans. Aquí hi ha una despesa nova, és evident que aquí el decret genera una despesa nova: aquest setè, aquest vuitè mes en què la persona ja ha entrat al programa i troba feina abans del que l'hauria trobat si no hi hagués entrat. Però aquesta despesa nova entenem que està plenament justificada.

El tercer cas, que és el cas que es podria discutir, que entenc que respon més a prejudicis que a una anàlisi científica del que són els itineraris de la gent que entra a dins de la renda mínima, quin és, aquest tercer cas? Doncs, el tercer cas és el de la persona, posem per cas, que podria trobar feina en sis mesos i, pel fet d'entrar dins de la renda mínima, es relaxa –diguem-ho així– i l'acaba trobant al cap de vuit, nou, deu. En aquest cas podria dir-se que la reforma del decret tindria un efecte contraproduent, que seria l'efecte de retardar la inserció de la persona, que abans de la reforma aquest retard no s'hauria donat.

Escoltin, primer, si aquest cas fos real, hauríem de tenir tots molt clar que el problema no seria la flexibilització de l'accés; el problema seria que no s'estaria sent prou estricte en l'aplicació d'un dels criteris de manteniment de la prestació, que no un criteri d'accés: un criteri de manteniment de la prestació. I quin és aquest criteri? La suspensió de la prestació quan hi ha una oferta de feina que es rebutja injustificadament. Seria en aquest cas, que la persona que la trobaria en sis i l'acaba trobant en deu..., genera una despesa que en aquest cas no estaria justificada.

Però, escoltin, jo els vull deixar molt clar que aquest cas no es dona –aquest cas no es dona–, per un motiu: perquè qui aplica la renda mínima d'inserció, qui aplica els itineraris d'inserció, són els nostres professionals del Departament d'Acció Social, del Departament de Treball, els professionals de primària, els professionals dels ajuntaments... I suposo que no hi ha ningú en aquesta sala que pensi que els professionals de la nostra xarxa de protecció social a Catalunya, ja sigui a escala del Govern –els tècnics dels departaments–, ja sigui a escala municipal –els tècnics dels ajuntaments– apliquen sense rigor i sense professionalitat i sense responsabilitat els criteris de manteniment de la prestació. Vull pensar que no hi ha ningú en aquesta sala que dubti de la professionalitat d'aquells que els apliquen.

Per tant, amb això podem concloure que en cap cas –en cap cas– aquest decret genera efectes contraproduents, que és el que volia deixar meridianament clar, de manera preventiva, no fos cas que algú pugui pensar que hi ha efectes no desitjats en aquesta reforma.

Escoltin, aquí, per tant, del que dic es deriva una cosa ben clara, no? És: aquí ajudem els que s'ajuden. Les polítiques socials d'aquest Govern són ajudar els que s'ajuden. Perquè a qui ajudem? A qui tira endavant el seu pla d'inserció. És a dir, som generosos amb la protecció social, però entenem que aquesta protecció social ha de servir per reactivar les persones, no per fer-les més dependents; la protecció social ha de servir per fer-les més capaces d'agafar el seu destí en les seves mans i, per tant, de fer-les més lliures. I aquest decret busca això precisament, perquè si aquest decret el que fa és ser més preventiu, fer que el PIRMI sigui més preventiu, és a dir, fer que els mecanismes de lluita contra l'exclusió entrin en acció abans –no hem d'esperar un any: en sis mesos ja entren en acció, aquests mecanismes–, si el que fem és anticipar la protecció social, el que aconseguim és que la renda mínima d'inserció, l'objectiu que ha complert sempre –que jo entenc que l'ha complert sempre, des del seu origen–, que és l'objectiu d'ajudar que les persones es puguin fer càrrec del seu destí, aquest objectiu encara el pugui fer millor, perquè hem reforçat la capacitat preventiva i d'anticipació amb relació a l'exclusió social del programa. Per tant, estem fent que un programa que construïa llibertat per als ciutadans, capacitat per responsabilitzar-se del seu destí, encara ho faci millor.

I podríem dir que, si amb la renda mínima estàvem instal·lant un dels principals mecanismes de solidaritat de la societat catalana –jo entenc que és un dels grans indicadors de solidaritat de la societat catalana, l'existència d'aquest programa de la renda mínima d'inserció, des de la seva creació–, gràcies a aquesta reforma estem aconseguint que la societat catalana sigui avui encara més solidària, perquè estem enfortint aquest programa.

Escoltin, jo, una reflexió per encarar aquesta segona part de la intervenció... Dintre el desastre que suposa la crisi econòmica, dintre el desastre immens que suposa la crisi econòmica, jo crec que almenys podem estar orgullosos que a Catalunya –i a Espanya, i a Catalunya– tinguem una sèrie de xarxes de protecció social que han permès que pràcticament ningú es quedi completament

penjat, eh? És a dir, aquells als quals ha colpejat la crisi d'una manera més intensa, les víctimes més directes d'aquesta crisi, que només en són víctimes, que no en són causa, que no en són responsables, són només víctimes de la crisi, en aquestes xarxes de protecció social, doncs, han trobat un mecanisme de supervivència; d'estricta supervivència, però almenys tenim això. I qui són? Doncs, ho ha dit la consellera, ho ha dit la senyora Borràs: aquells que no tenien dret a la prestació contributiva d'atur i que, per exemple, tenien dret al subsidi no contributiu però que ja l'han esgotat, aquests ara disposen del Prodi. Aquesta és una de les xarxes de protecció social noves, els 420 euros que ha instaurat expressament per fer front a la crisi el Govern central, no? Als que se'ls esgoti el Prodi, aquells que no tinguin dret ni al Prodi, aquells tindran la renda mínima, i la tindran més ràpidament i abans, gràcies al que estem fent aquí.

Per tant, jo diria que hem de tenir aquesta petita satisfacció, podria dir, sí, d'haver sigut capaços d'instaurar una nova mesura de protecció social des del Govern central, que és el Prodi, d'instaurar o de millorar una mesura de protecció social, d'enfortir-la, com estem avui amb la reforma del decret. Perquè, escoltin, què ens hem trobat amb la crisi? Que aquells que han quedat a l'atur eren víctimes d'un mercat de treball que generava una situació de precarietat important en moltes franges dels ocupats i que, quan s'han quedat a l'atur, s'han trobat que la seva protecció social era tan precària com el seu treball anterior. Aquí està un dels problemes.

Per tant, jo volia posar sobre la taula aquesta certa satisfacció perquè els governs progressistes i els governs d'esquerres hagin sigut capaços de millorar en un moment de crisi, que també és de crisi de les finances públiques, per definició; tot i això, millorar les xarxes de protecció social, perquè en aquest moment són més necessàries que mai. I és gràcies a aquestes xarxes de protecció social, gràcies al reforç de les xarxes de protecció social, que el nostre teixit social no s'ha esquinçat. Malgrat tenir un atur superior al 15 per cent a Catalunya, el nostre teixit social no s'ha esquinçat.

I és en aquest sentit que jo li voldria contestar a la senyora Borràs, una mica, les reflexions que ha fet. Escolti, senyora Borràs, la crisi és conseqüència directa de les polítiques econòmiques que fa i ha estat fent la dreta, a nivell internacional; la crisi és una conseqüència directa d'aquestes polítiques econòmiques. I la resistència a la crisi ha estat possible gràcies a les polítiques socials que fa l'esquerra. Per tant, uns creen el problema –uns creen el problema... (*Remor de veus.*) Sí, senyors, les dretes a nivell internacional –jo no parlo de ningú d'aquesta cambra: a nivell internacional–, si no haguessin provocat el desastre financer, fill de la desregulació, fill... (*Persisteix la remor de veus.*)

El vicepresident primer

Si us plau... Si us plau...

El Sr. Comín Oliveres

...fill de la desregulació dels mercats financers –ciència econòmica, senyors diputats–, filla, la crisi, de la desregulació dels mercats financers i dels plantejaments

neoliberals, si les dretes no haguessin provocat aquesta crisi, ara no caldria que les esquerres, amb mesures com aquesta, haguessin de paliar les conseqüències d'aquesta crisi econòmica i haguéssim d'ajudar les víctimes de la crisi social que es deriva d'aquesta crisi econòmica. Jo crec que com a mínim podem deixar establert això, que és una cosa que l'opinió pública té claríssima, aquí i allà i *acullá*.

Senyors diputats, senyores diputades, jo..., ho ha dit la consellera: amb la crisi s'ha disparat la renda mínima d'inserció i hem passat de dotze, tretze mil famílies de mitjana que havíem tingut fins ara dins del programa a vint-i-dues mil famílies a final de l'any 2009. I què vol dir, això? Escoltin, molt senzill, vol dir que la capacitat d'inserció d'una persona amb baix nivell de formació –perquè els beneficiaris de la renda mínima d'inserció som tots conscients que són persones, en general, amb un baix nivell de formació–, doncs, que la capacitat d'inserció d'aquestes persones depèn més de la conjuntura econòmica que no de cap altre factor. I és important que tinguem això molt clar.

És a dir, la inserció de les persones amb risc d'exclusió depèn d'elles i de la seva capacitat per formar-se; depèn del compromís de les nostres empreses amb la responsabilitat social i, per tant, a voler exercir de porta d'entrada, les empreses del nostre país, la seva sensibilitat social, voler fer, oferir-se de porta d'entrada per a aquestes persones amb risc d'exclusió, però sobretot i sobretot depèn de la capacitat del nostre mercat de treball per crear ocupació.

I per solucionar aquest problema, per solucionar la capacitat del nostre mercat de treball per crear ocupació, el que cal és, primer, entendre les causes de la crisi que ha fet que el nostre mercat de treball destrueixi ocupació d'aquesta manera tan massiva. I passa per reactivar de la manera més ràpida possible la nostra economia. I passa per establir les regles de joc tant a nivell global pel que fa als mercats financers com a nivell local pel que fa al nostre model productiu, passa per modificar les regles del joc per assegurar-se que una crisi com aquesta a Catalunya no es torna a produir.

I qui és que fa set anys que modifica les regles del joc del nostre model productiu? Aquest Govern, a través de l'acord estratègic. Aquest Govern, a través de l'acord estratègic, fa set anys que canvia les regles del nostre model productiu perquè una futura crisi com aquesta no tingui un impacte tan intens en el nostre país.

En tot cas, jo el que voldria posar sobre la taula, per acabar, senyor president, és que no sabem quant de temps trigarem a reabsorbir tot aquest atur nou que ha provocat la crisi, però sí que sabem una cosa: és l'activisme d'aquest Govern per minimitzar el nombre d'aturats...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Comín Oliveres

...per protegir els aturats –vaig acabant, senyor president– que, tot i els esforços, s'han produït i per reincorporar aquest aturats al món del treball al més aviat

possible. L'activisme d'aquest Govern en aquests tres àmbits –protegir, reincorporar, minimitzar– és innegable. I una de les mostres d'aquest activisme és aquest decret que avui posem sobre la taula. Per tant, celebrem, senyores i senyors diputats, aquest decret i li donem el nostre suport més rotund.

Gràcies, senyors diputats, per la seva atenció.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora... (*La Sra. Borràs i Solé demana per parlar.*) Senyora diputada, les contradiccions les fem al final, si li sembla bé. (*Veus de fons.*) Sí. Senyora Ángeles Olano –per economia de temps, i així...

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Senyores conselleres, senyors i senyores diputades, per posicionar-nos el Grup Parlamentari Popular sobre la convalidació o no del Decret de renda mínima. Avui la consellera ens ha fet una explicació sobre l'objecte i el contingut del decret llei, i, més enllà d'algunes qüestions que manifestarà el nostre grup, ja li anunciem, doncs, que donarem suport a la mesura presa pel Govern, però volia destacar algunes de les qüestions que ha justificat vostè per plantejar a la cambra la convalidació d'aquest decret.

Ens ha parlat d'una situació econòmica extraordinària, ens ha justificat aquesta mesura extraordinària, basada en aquest moment econòmic i, sobretot, ens ha dit que amb aquesta urgència la societat la societat se'n beneficiava. Ha fet referència ja a alguna mesura presa pel Govern, com podia ser, doncs, la diagnosi feta dintre de l'acord estratègic, i també el treball que ha portat a terme el grup interdepartamental amb els agents socials per tal d'incorporar la necessitat d'aquesta norma. I ens ha dit que Catalunya no necessita d'altres polítiques i que, per tant, la línia del Govern anava a donar suport en el sentit de reforçar la feina ja encetada pels partits que donen suport al Govern. Malgrat que el nostre grup donarà suport a aquest decret, també hem de parlar de si és urgent o no i de la mesura emprada pel Govern.

Des del Grup Popular considerem que hi ha hagut una manca de previsió per part del Govern. Ens està parlant d'una crisi, ens està parlant d'uns receptors d'aquestes ajudes, i nosaltres considerem que hi ha hagut una manca de previsió, perquè precisament el moment en què vostè hauria d'haver incorporat aquesta mesura i, per tant, la quantificació d'aquesta era al pressupost. Si no estic errada, estem en el mes de gener; el pressupost es va aprovar a finals de desembre, i ara ens traiem una mesura extraordinària, com si els receptors d'aquesta ajuda haguessin sortit com bolets aquest Nadal i com si el Govern no tingués les dades, eines al seu abast per tal d'haver pogut incorporar aquesta mesura.

Però, naturalment, en aquesta cambra, com ha dit el senyor Comín, la dreta tenim una cosa molt clara, i és que aquest Govern ens planteja uns pressupostos que res tenen a veure amb el que després s'executa, i, sobretot, aquesta mesura vostè no la podien incorporar

en pressupostos, perquè l'endeutament s'hauria disparat de la manera tan brutal a què ens tenen acostumats en aquesta legislatura. Aquest és el motiu pel qual vostès han de recórrer a una mesura extraordinària i han estat capaços d'incorporar una qüestió tan cabdal, tan important, com és la renda mínima –en això estem d'acord. Això no hi era, en el pressupost, aquesta ampliació. Doncs, aquesta és de les qüestions que precisament haurien de ser-hi, i d'una manera important, i haurien trobat suport de la cambra. Però, naturalment, quan un planteja les mesures d'austeritat, quan un planteja les mesures d'optimització dels recursos públics, aleshores el Govern tripartit ens té acostumats a prioritzar les seves polítiques d'esquerres, de diagnosi, però que no porten a terme les mesures adequades en el moment idoni.

El Govern, ens ha dit el representant del Partit Socialista, doncs, es solidaritza amb aquestes víctimes i ens aporta una eina extraordinària. Miri, la millor solidaritat amb la gent de Catalunya no és donar rendes d'inserció, de cap manera; la millor solidaritat és crear llocs de treball, utilitzar recursos públics de la manera adequada i, sobretot, tenir pendent aquesta assignatura amb aquesta societat, que la via no és la renda mínima, com tots sabem, sinó la línia és fer les polítiques econòmiques adequades per tal que no tinguin de fer-ne ús. Per tant, nosaltres considerem que no són víctimes de la crisi, alguna part d'ells sí, però d'altres són fruit de la mateixa gestió que s'ha fet a casa nostra dels recursos públics.

I si no, vostè ens ha parlat d'esquerres i de dretes, ens ha parlat del món, i jo li recordaria només que el Fons Monetari Internacional ja ens ha dit, allò «clar i català», que Espanya i, per tant, Catalunya, serà l'últim país a sortir de la crisi. I en això les polítiques externes no tenen res a veure, això ho hem gestionat i ho hem creat a Catalunya i a Espanya i, per tant, d'això són responsables els governs que governen a Catalunya i a Espanya, i que jo sàpiga hi governen el senyor Zapatero i el senyor Montilla, no hi governen cap grup ni cap coalició que pertanyin a l'anomenada per vostè dreta.

Per tant, si parlem de solidaritat parlem del que realment representa. Vostès tenen un art, i se'ls ha de reconèixer, són magnífics a fer diagnosis, igual que el Pla estratègic, però més enllà de la quantificació de les noranta-sis mesures, què s'ha portat a terme? Massa lletra i poca mesura. Aquest és el problema del Govern tripartit i d'esquerra –massa lletra i poca mesura. Perquè també s'està anant en contra amb aquesta solidaritat en el moment en què no es fan les polítiques adequades. I vostès s'omplen la boca parlant-nos que aquesta llei que ens porten i que, naturalment, com no pot ser d'una altra manera, atès que estem parlant de la part de la societat menys protegida i més necessitada, ens parlen que han arribat a aquest acord amb els agents socials, però, escolti'm, no es facin trampes al solitari, els agents socials també els estan dient que per aconseguir polítiques d'optimització des del punt de vista laboral, vostès han d'afrontar una reforma estructural del mercat de treball. I vostès, com a Govern de Catalunya, què estan fent respecte al senyor Zapatero i el conegut senyor Corbacho? Vostès estan mirant cap a un altre cantó. Nosaltres no hem sentit el Govern de Catalunya parlar de la barbaritat dels quatre-cents euros, ni parlar de la

necessitat d'abordar aquestes reformes estructurals. Vos-tès, aquest tema, quan parlen dels governs del seu mateix color sembla que no el vulguin abordar, i és necessari a Catalunya perquè aquesta gent surti de la situació de protecció de la renda mínima que se'ls creïen oportunitats, i la línia seria marcar perfil a Catalunya i dir-li al senyor Corbacho el que necessita Catalunya també: aquestes reformes aturades. I quan més temps triguem –ara ens han dit l'última quinzena de febrer que l'abordaran, ja ho veurem–, com més temps triguem a abordar aquestes reformes, tots els diners que haurem aportat seran llençats –seran llençats– o necessitaran una pròrroga i necessitaran actuació per part del Govern. Per tant, aquestes mesures, de manera aïllada, no són més que cures palliatives, però no aborden en profunditat la necessitat que ens demana la societat.

Per tant, com deia, manifestar des del Grup Popular el recolzament al contingut de la norma, manifestar que el decret llei suposa una mesura d'urgència i, en tot cas, la situació econòmica era totalment previsible amb les dades que tenia el Govern i, per tant, considerar que aquest tipus de mesures des del punt de vista jurídic no era el més adequat perquè la situació extraordinària estava totalment prevista i era previsible per part del Govern.

Destacar especialment el fet que sigui retroactiva precisament posa més en evidència, doncs, l'oportunitat dels pressupostos, i només demanar precisament la interacció del Govern amb la comissió interdepartamental per tal que es prenguin les mesures idònies, i veiem com l'oportunitat de sortir de la crisi no depèn de qüestions ideològiques sinó que tots els grups siguin capaços d'aportar i recolzar aquelles polítiques que siguin idònies i que ens està demanant el mercat de treball.

Sense més, doncs, donar suport a la consellera en la flexibilitat, dintre del marge que ha tingut amb el Govern per prendre aquesta mesura, i esperar que en el que queda de legislatura, aquest percentatge de persones que en aquests moments són receptors d'aquesta renda no es vegi incrementat i, sobretot, que el Govern de Catalunya no llenci la tovallola, que tingui en la mesura econòmica dels 6 milions pressupostada amb aquest decret llei el topall màxim, que no llenci la tovallola de lluitar per crear oportunitats i llocs de treball a Catalunya, perquè considerem que si no, doncs, estarien anant en contra del que legítimament demana el poble de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, la il·lustre senyora Carmen de Rivera.

La Sra. De Rivera i Pla

Gràcies, senyor president. *Senyors consellers, honorables diputats*, se nos ha convocat aquí para posicionar-nos sobre la convalidación del decreto para modificar un artículo sobre la renta mínima de inserción con el objeto de cambiar el período de cálculo para acceder a la prestación reduciéndola de doce a seis meses, estableciendo un período transitorio también por el cual en ese periodo transitorio se reduce a cuatro meses a

partir de junio de 2010 hasta el mes de junio del 2011. Esto, coincido con los diputados que me han precedido en el uso de la palabra que verdaderamente supone una ampliación.

A nosotros, a Ciudadanos, nos parece bien, vamos a votar a favor de esta medida, y solamente, y dicho esto, hacer una objeción que también la han hecho otros diputados que me han precedido en el uso de la palabra, que es la forma. Siendo un decreto ley un instrumento legislativo extraordinario, como ha reconocido la *consellera*, que se ha adoptado, evidentemente, en una situación de extraordinaria necesidad y urgencia, creemos que se podría haber debatido más ampliamente en los debates con ocasión de la aprobación de los presupuestos y hubieran contado también con nuestra aprobación. Creo que hubieran estado para debatir porque ya se era muy consciente cuando consta exactamente la misma medida que se propone, y que se ha dictado en el decreto, en los Treinta compromisos per a l'ocupació i el teixit econòmic i desenvolupament social a Catalunya, concretament, la medida 28.

Estamos seguros de que los beneficiarios de esta renta, a la cual se les facilita el acceso, lo que más quieren –lo que más quieren– es trabajo y puede parecer un parche si no va acompañada de otras medidas de ayuda y fomento para la creación de empleo, pues, verdaderamente, y creo que hemos coincidido aquí también todos los grupos, es en Cataluña donde vemos el récord de destrucción de empleo, doble, que en el resto de la Comunidad Económica Europea.

Respecto al contenido del plan que acompaña a la renta mínima de inserción, nosotros entendemos que está muy bien, que hay que fomentar la formación y la autoocupación y que esas son medidas totalmente acertadas en este modelo socioeconómico, pero que nos parece que por si solas no han demostrado ser suficientes porque, de hecho, se está insistiendo mucho, lo sabemos, desde la *conselleria*, con medidas de formación y no parece que den los resultados que tienen que dar, o sea que a lo mejor no es sólo lo que se necesita para crear empleo. Nosotros entendemos que se deben abordar en profundidad esas medidas para el fomento del empleo, que puede pasar, seguramente, por la creación, a lo mejor, de contratos de fomento para la contratación como existían y que fueron los que verdaderamente animaron al empresario, a los pequeños empresarios, a la contratación.

Esperemos que el desarrollo de todos aquellos compromisos establecidos en los Treinta compromisos per a l'ocupació i el teixit econòmic al que hemos hecho referencia se adopten cuanto antes y sobretodo aquellas medidas de reactivación económica para generar empleo.

Por ello, y en esta confianza y porque entendemos que la medida propuesta por la *consellera* de Treball es oportuna y necesaria, nosotros votaremos favorablemente.

Muchas gracias.

El president

Cridem a votació.

La senyora Borràs havia demanat la paraula.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Més enllà de la retòrica, senyor Comín, que a vostè tant li agrada, de «dretes i esquerres»—i ja l'avisó que a mi no m'hi posarà, a la dreta—, davant de la crisi fruit de cicle econòmic, els diferents països entenc que tots ells treballen per donar resposta, una resposta, doncs, a les necessitats, però hi ha una realitat objectiva que s'imposa, no?, i és que uns se'n surten millor que d'altres i tothom mira de donar resposta en les dues línies: ajudar les persones que no tenen feina, ajudar les persones per tal que no quedin al marge, però també reactivar l'economia. I aquí hem de ser sincers i hem de veure que uns obtenen millors resultats que altres: Alemanya, França, Anglaterra, amb uns índexs d'atur molt inferiors als nostres, i, per tant, ells demostren que això és compatible i almenys a casa nostra la realitat és que fem incompatible, fins a dia d'avui, treballar en els dos àmbits d'una forma positiva.

Gràcies, i res més.

(Pausa.)

El president

Acabat el debat, procedirem a la votació. D'acord amb l'article 136.3, els recordo que s'entén que els vots afirmatius són favorables a la convalidació i els negatius són favorables a la derogació.

Passem, doncs, a la votació sobre la convalidació del Decret llei de modificació de la Llei 10/1997, de la renda mínima d'inserció.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 129 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

En conseqüència, el decret queda convalidat.

Per tal de donar compliment a l'article 136.4, i atesa la voluntat expressada per alguns grups parlamentaris, votarem si es vol que es tramiti com a projecte de llei.

Podem fer aquesta votació? (Pausa.)

Doncs, passem a la votació perquè es tramiti com a projecte de llei.

Comença la votació.

No es tramita com a projecte de llei, atès que hi ha 129 vots en contra.

Control

del Decret llei 1/2009, del 22 de desembre, d'ordenació dels equipaments comercials (tram. 203-00003/08)

El tercer punt de l'ordre del dia és el Decret llei 1/2009, del 22 de desembre, d'ordenació dels equipaments comercials.

D'acord amb l'article 136.2, presenta el decret llei l'honorable senyor Josep Hugué, conseller d'Innovació, Universitats i Empresa.

(Pausa.)

Honorable conseller...

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa (Sr. Josep Hugué i Biosca)

Sí. Gràcies, senyor president. Faré l'exposició en defensa del Decret llei d'ordenació d'equipaments comercials de Catalunya.

Per començar, recordar en quin context es produeix aquest decret llei, sabent que hem passat uns anys molt actius en temes normatius vinculats al món del comerç.

Quan va començar l'anterior legislatura, el 2004, teníem a sobre una espasa de Dàmocles que era la Llei de la liberalització dels horaris comercials, que havia posat en marxa el Govern d'Espanya. En aquells moments el malaguanyat Pere Esteve, conseller abans que jo de l'àrea de comerç, va començar a redactar un projecte de llei d'horaris comercials a Catalunya, que em va correspondre a mi ja portar-lo a l'aprovació d'aquest Parlament. Amb el canvi de govern a Madrid va ser possible que aquesta llei catalana d'horaris es fes en consonància..., que la de Madrid es fes en consonància amb la Llei catalana d'horaris comercials.

Això va ser determinant per evitar un problema que hauria sigut gravíssim per a les petites i mitjanes empreses si aquella llei de Madrid s'hagués portat fins al final i no hi hagués hagut la resposta pròpia des d'aquí per tenir un model propi que facilita, evidentment, la conciliació laboral i familiar, i permet a les pimes tenir efectivament una continuïtat empresarial que de l'altra manera no tindrien.

En paral·lel, després, vam elaborar la Llei d'equipaments comercials, del 2005, que va ser aprovada amb consens unànime per aquesta cambra. Entremig, per això, alguns grups, alguns lobbys ens havien recorregut les lleis catalanes a Europa. Per tant, ens va tocar anar a Europa, davant de la Comissió Europea, a defensar per què les lleis catalanes eren justificables, responien a la llibertat de mercat, però a la vegada responien a un model regulador que precisament garantia aquesta llibertat de mercat.

La llei del 2005, aprovada, hi insisteixo, per consens, va obrir ja en el seu pròleg les noves línies sota les quals definíem la regulació a Catalunya, que eren l'objectiu del comerç com a instrument de cohesió social en les ciutats, l'objectiu del model comercial per garantir la sostenibilitat i el comerç com a inductor d'un model de ciutat i d'un model d'urbanisme. I així ho dèiem en el pròleg de l'anterior llei, del 2005, que, hi insisteixo, va ser aprovada per unanimitat en aquest Parlament.

Darrere d'això, en paral·lel a això, Europa elabora un projecte de liberalització dels serveis, la famosa directiva Bolkestein. I ens ha tocat —i ens ha tocat, i ho hem fet, juntament amb els sectors— de fer lobby, de fer intervenció a Europa, perquè el primer projecte de directiva de serveis, que era totalment desregulador, no arribés a bon port, perquè si hi hagués arribat es posava en risc totalment el model nostre de comerç.

Ho vam fer així i ho vam aconseguir: la directiva de serveis al final va introduir una esmena que deia que es pro-

hibia la regulació excepte per raons socials i urbanístiques, que, de fet, ja eren els objectius que nosaltres havíem marcat en el pròleg del 2005. Per tant, ens vam anticipar; jo crec que vam innovar fins al punt que vam arribar a influir en la normativa europea.

Gràcies a aquesta excepció de la normativa europea, la transposició que avui fem ha estat possible. Si no haguessim fet aquella intervenció a temps, ara no estaríem parlant aquí. Darrere n'hi va haver una altra, d'intervenció, per això, perquè, com saben vostès, molts cops quan s'han de transposar directives europees hi ha conflictes entre Estat i autonomies d'interpretació de qui l'ha de transposar. I, per tant, hi ha havia la Locomin, la Llei de reforma del comerç de l'Estat, que en els primers esborranys ens entrava directament en les competències de la Generalitat. Amb «farragoses» negociacions es va aconseguir que la llei de l'Estat respectés les competències de Catalunya.

I explico tot això perquè avui som aquí perquè abans hi ha hagut tot aquest trajecte, no és casualitat. I avui som aquí defensant aquest decret llei de transposició que, com explicaré després, preserva perfectament els dos objectius fonamentals; transposa la directiva europea –obligació–, però a la vegada garanteix bàsicament el model de comerç de què ens hem volgut dotar consensuadament: un comerç urbà, sobretot un comerç urbà, en trama urbana, que és el que facilita ciutats cohesionades socialment, amb ascensor social, ciutats compactes urbanísticament i ciutats sostenibles des d'un punt de vista de la mobilitat. I dintre d'aquesta trama urbana es permeten diversos formats, sabent que els grans formats han d'estar més regulats perquè tenen més impacte ambiental o social, no per altres motius, que és el que ens demana la Unió Europea.

Aprofito, òbviament, que estic parlant davant del Parlament per agrair la presència de tots els representants del món del comerç, també de la directora general i del secretari general de Comerç, i dels presidents de les patronals i de les institucions de comerç. Crec que s'ha fet un treball de diàleg social amb tots els sectors important.

Quines són les fites que entenem que s'aconsegueixen amb aquest decret d'ordenació d'equipaments comercials? El decret llei, que va ser aprovat a Cervera –no sé si és simbòlic, però va ser en la celebració de l'aniversari de l'inici de la Generalitat, el 22 de desembre de 2009–, pretén a través de l'ordenació dels equipaments comercials preservar, com deia abans, un model de ciutats compactes, complexes i socialment cohesionades; ciutats compactes que contribueixen a reduir la mobilitat, a evitar desplaçaments innecessaris; ciutats equilibrades en l'ús residencial, que es combina d'una manera harmònica, entre d'altres, amb activitats comercials i de serveis; ciutats socialment cohesionades, que garanteixin que els ciutadans i les ciutadanes, independentment que tinguin o no possibilitats de desplaçar-se, puguin satisfer les seves necessitats.

En aquest sentit, per poder gaudir de poblacions millors per a tothom, el decret llei promou una gestió urbana sostenible en què el sòl és tractat com un recurs limitat, escàs, que s'ha d'utilitzar d'una manera eficient,

delimitant la localització dels projectes comercials de manera estratègica dins de les trames urbanes consolidades per tal d'assegurar l'accessibilitat mitjançant els transports públics disponibles i una millor optimització dels recursos públics.

Aquesta trama urbana consolidada és el conjunt d'espais on viu majoritàriament la població d'un municipi, sigui poble o ciutat; comprèn el casc històric i els seus eixamples, i les àrees residencials que són plurifamiliars i les unifamiliars contigües a les anteriors. Sempre queden exclosos d'aquesta trama entorns urbans amb predomini industrial o àrees unifamiliars desenganxades de l'àrea de trama urbana.

En aquest decret llei, les trames urbanes esdevenen un concepte estrictament urbanístic, que és el que ens demana la directiva europea, que només permet regular amb criteris socials i urbanístics. Aprofito, entre parèntesis, per dir que tothom reclamem innovació a les empreses: l'Administració també ha d'innovar. Aquesta llei és una innovació normativa; s'ha hagut de treballar molt, amb experts mediambientals, amb experts urbanistes, amb experts economistes, per fer que aquestes excepcions que no eren de tipus econòmic, perquè estaven prohibides per la Comissió Europea, fossin reglamentades per normativa –de temes urbanístics especialment, però també d'impacte social. Per tant, també recordar aquí que hi ha hagut un equip de professionals i agrair-los la feina que han fet per arribar fins aquí.

Forçant les implantacions dintre de la trama urbana, què aconseguim? Defensar els beneficis del comerç de proximitat, que esdevé l'única estratègia d'ordenació urbana sostenible, perquè estalvia recursos públics, facilita l'abastiment de tota la població i evita l'augment dels efectes nocius sobre el medi ambient que comporten determinades implantacions comercials perifèriques.

Aquest precisament és el sentit dels plantejaments formulats pels representants de diferents estats de la Unió en la reunió de Postdam pel que fa a l'estratègia territorial europea per a un desenvolupament equilibrat i sostenible, en què ja es reconeixia la necessitat de control sobre l'expansió territorial urbana per poder garantir el creixement sostenible de les ciutats. És per això que cal adoptar el concepte de «compacitat» com un dels principis bàsics, un dels principals criteris que han de presidir el desenvolupament urbanístic per tal de poder assolir aquests objectius que dèiem abans de sostenibilitat.

En resum, aquest decret llei potencia l'actual model de ciutat de Catalunya, el majoritari, en el qual l'ús residencial s'harmonitza amb activitats comercials i serveis; garanteix l'aprovisionament, la diversitat d'oferta, la multiplicitat d'operadors en un model de ciutat que ofereix les mateixes possibilitats a tothom; afavoreix l'equilibri territorial en totes les comarques, i facilita una xarxa de serveis comercials suficient i adaptada a les diferents realitats territorials. També s'assoleix un alt nivell de protecció de les persones, garantint qualitat de vida, també del medi ambient en conjunt, perquè minimitza els impactes ambientals dels establiments i de l'exercici de les activitats comercials. En definitiva, afavoreix, doncs, un desenvolupament econòmic soste-

nible en coherència amb els objectius establerts per la mateixa Unió Europea.

El decret llei té en compte la mida de la població i les característiques territorials a l'hora de permetre les implantacions, però complint sempre amb la directiva sense utilitzar tests econòmics, d'oferta i demanda. Pel que fa a la localització, en coherència amb els preceptes de la Llei municipal i de règim local de Catalunya, la possibilitat d'implantar-se d'un equipament està directament relacionada amb el catàleg de serveis de què han de disposar aquests municipis. Així es garanteix una resposta adequada als impactes com el tractament de residus, o sobre la mobilitat generada, a la disposició del transport urbà col·lectiu, a tot això, als impactes que puguin generar les implantacions comercials.

En aquesta línia, municipis de menys de cinc mil habitants poden acollir establiments comercials de fins a vuit cents metres; els de cinc mil a cinquanta mil o assimilats i les capitals de comarca poden acollir fins a 2.500 metres, i finalment els municipis de cinquanta mil habitants o assimilats són els que poden acollir establiments d'una superfície de venda igual o superior a 2.500 metres quadrats.

El decret llei també assegura un major control sobre les implantacions de la Generalitat a Catalunya. Pel que fa a la intervenció administrativa, es fa a partir de 1.300 metres, es fa a partir de 1.300 metres de venda, on es requerirà una comunicació adreçada al departament, que serà l'organisme encarregat de vetllar pel control i verificació que aquelles dades siguin incorrectes. Tendim a un model de burocràcia que s'acosta a un model anglosaxó. En aquest cas ho apliquem dels 1.300 a 2.500; en altres àmbits, com turisme, vostès han de saber que s'aplica a tots els sectors la comunicació prèvia, no l'autorització prèvia. Per tant, estem caminant cap aquí, però no obrim totalment aquest model de contrastació posterior a la comunicació.

En tot cas, en base als estudis realitzats, els establiments comercials que superen els 2.500 metres sí que estan sotmesos a una llicència prèvia a l'atorgament de la qual..., i que es valoren, entre d'altres, qüestions específiques sobre l'impacte sobre medi ambient, mobilitat i paisatge.

En aquest sentit, la idoneïtat i proporcionalitat d'aquest mecanisme de control previ que es regula en aquest decret es concreten en aquests establiments amb una superfície de vendes superior a 1.300 metres quadrats, i es justifica pels perjudicis irreparables o de difícil reparació tant per als mateixos operadors com per a tercers i per als béns jurídics a protegir, inherents a qualsevol altre sistema de control *a posteriori*.

Aquest mecanisme de control previ preveu examinar, en primer lloc, l'adequació del projecte al planejament urbanístic vigent i a la localització adient en base a aquest decret llei. Posteriorment, i d'acord amb els corresponents indicadors, es valora l'impacte ambiental del projecte sobre el territori, amb especial atenció a la incidència que pugui tenir sobre la xarxa viària, infraestructures públiques, transport públic existent i previsible, tenint en compte també les mesures encaminades a afavorir la sostenibilitat ambiental, la protecció de possi-

bles afectacions sobre el patrimoni cultural, i per donar resposta a demandes de persones consumidores.

Un altre element: el decret estalvia tràmits, temps i diners a empreses, gràcies a una important tasca de simplificació administrativa. La Directiva 2006, del 12 de desembre, relativa als serveis de mercat interior, suposa un punt d'inflexió en les relacions entre el sector empresarial i les administracions públiques, en conseqüència, amb l'activitat comercial i la implantació dels seus equipaments. Aquesta directiva suposa, pel que fa a l'activitat econòmica i comercial, un canvi conceptual que afavoreix el règim de comunicació sobre el d'autorització, impulsa la coordinació entre diferents nivells administratius i implica una substancial simplificació administrativa, que ha d'anar acompanyada de la tramitació electrònica i de la posada en funcionament d'una finestra única empresarial.

Un altre element: el decret llei és resultat de la participació, òbviament, del sector econòmic i social en la seva definició. De fet, ha recollit el paper i el parer i les voluntats de diferents actors socials, econòmics i polítics del país, i això ha significat per part de tothom una voluntat de diàleg a l'entorn de la Taula de Comerç, de la Taula social de Comerç, i també de la resta d'agents socials i econòmics, que han sigut capaços de renunciar... –sempre, quan hi ha un acord, tothom renuncia a alguna cosa–, per arribar a aquest punt de confluència en aquest decret llei.

La fórmula del decret llei –ara parlem de la fórmula– ha permès, en l'àmbit de comerç, complir exactament el calendari. Era complicat, vist el temps que teníem i vist que s'havia de fer innovació normativa; no podíem fer una transposició amb criteris antics, no servien, i inventar nous criteris s'ha de fer amb bases rigoroses. Van ser mesos de treball professional, científic, per arribar després a tenir un esborrany que va ser negociat amb el sector. Tant el rigor científic com el diàleg volen temps, i, per tant, això ens feia arribar a un calendari que..., l'única via per poder complir amb el calendari europeu era la via del decret llei. I aquesta és la que hem utilitzat –aquesta és la que hem utilitzat.

I, finalment, el Decret llei d'ordenació dels equipaments s'adequa plenament, per descomptat, als requeriments de la directiva de serveis; n'estem perfectament convençuts. Aquesta adaptació s'ha fet garantint l'exercici de la llibertat d'establiment i de la lliure circulació dels prestadors de serveis en l'àmbit territorial de Catalunya. Aquest principi només resulta alterat quan concorren raons imperioses d'interès general de tipus urbanístic, ambiental o de preservació del patrimoni. En aquest sentit, el decret llei, a l'hora d'establir els criteris a partir dels quals s'ordenen aquestes noves implantacions, ho fa atenent exclusivament a raons d'interès general, de tipus urbanístic i mediamambiental, que és el que diu la directiva de serveis, directiva reformada gràcies a la nostra actuació reformista en el procés d'aprovació a Europa. Per tant, doncs, s'adequa a aquesta directiva que garanteix les necessitats de la ciutadania i alhora impulsa un model d'urbanisme comercial basat en l'ocupació i en la utilització racional del territori.

Per tant, en definitiva, és un decret llei que, com deia abans, culmina els dos objectius que ens havíem pro-

posat: complir una directiva que ens obliga, la directiva europea, però alhora no renunciar a un model de comerç com el nostre, un comerç que, òbviament, ha innovat i que s'ha modernitzat. No estem parlant d'un comerç tradicional, anacrònic, mirant al passat; estem parlant d'un comerç urbà, que ha de competir també, que ha d'innovar també, i ho fa. Comerç del qual hem potenciat, a través dels incentius, precisament aquestes línies més innovadores: les centrals de compres, els eixos comercials, la renovació dels mercats, la instal·lació de l'e-comerç, la informatització, etcètera. Un comerç, doncs, competitiu, petit i mitjà i gran, que també hi cap, però competitiu. Però sobretot un comerç que a l'estar a la ciutat continua sent una eina de cohesió social i d'ascensor social, i més en moments de complexitats socials i ètniques com les que vivim. Un comerç que a l'estar a la proximitat facilita que no calgui que es desplaci la gent, quan tenim importants masses de població, sigui per l'edat, sigui per la procedència, amb dificultats de viatge. I tercer, un comerç que ajuda a compactar les ciutats en moments on el clima general, la consciència general de l'impacte sobre el canvi climàtic del nostre model econòmic, fa que hàgim de pensar sempre en termes de sostenibilitat i, per tant, d'estalviar despesa energètica en totes les accions econòmiques.

Aquest decret consagra aquest model fent evolucionar el tradicional cap a noves línies de futur. Estic convençut que serà un pas important amb relació a aquest sector, que significa el 12 per cent del producte interior brut de Catalunya.

Un cop més, agraeixo a tota la gent que ha participat en el diàleg, als representants dels sectors i els membres del departament i els diputats de l'àrea que han, també, participat en molts d'aquests diàlegs, els agraeixo tota la tasca feta.

Moltes gràcies.

El president

Poden fixar posició els grups parlamentaris, i en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Carles Pellicer.

El Sr. Pellicer i Punyed

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, saludar, en primer lloc, les organitzacions empresarials que ens acompanyen en aquest Ple d'avui. I avui ens hem de posicionar sobre la convalidació del decret llei sobre comerç. Senyor conseller, han passat tres anys des que la Unió Europea ens va demanar la transposició, i vostès no han fet els deures fins l'últim moment. No hi ha llei, hi ha un decret llei, un decret fet de pressa, i de pressa i corrents, a més a més. I per tant..., això per evitar un buit legal i sobretot obviat el consens d'aquesta cambra i el consens de totes les formacions empresarials o organitzacions d'aquest país. Transposar la directiva, sí, senyor conseller, però d'aquesta manera, no. Per tant, d'entrada, li hem de demanar que avui retirin aquest decret i que fem un projecte de llei perquè el puguem consensuar d'una manera clara, tots plegats, en aquest Parlament de Catalunya.

Vostè parlava, conseller, que la Llei d'horaris comercials se va consensuar; ens deia, conseller, que la Llei d'equipaments comercials 2005 se va consensuar, però avui això sap vostè que no serà possible, perquè vostès no han fet els deures, o almenys no els han fet bé.

Nosaltres entenem que avui hi hagin aquí organitzacions empresarials, però també és veritat que no hi són totes i que avui mateix s'estan fent rodes de premsa per dir que no estan d'acord amb aquest decret llei. Per tant, doncs, no és tot el sector; és una part del sector, que respectem legítimament, evidentment, però no és tot el sector, i hem de treballar en aquesta cambra per a tots i per a tothom, no només per a uns. Legítimament, hi insisteixo.

Per tant, nosaltres no hi estem d'acord i desgranarem una mica la realitat d'aquest decret llei. La realitat, quina és? Doncs, miri, que, per exemple, en setanta-set municipis entre cinc mil i deu mil habitants que no són capital de comarca i on, segons la Llei del 2005, no podrien implantar-se establiments de 800 metres quadrats –també ho deia la Taula de Comerç–, vostès ens presenten un decret llei amb què s'hi podran implantar establiments de 2.499 metres quadrats. Una gran diferència, senyor conseller. En cinquanta-nou municipis entre 10.001 i 25.000 habitants que tampoc són capital de comarca, on segons la llei de 2005 no podien implantar-se establiments de més de 1.300 metres quadrats –també ho deia la Taula de Comerç al seu moment–, amb aquest decret llei s'hi podran implantar establiments de 2.499 metres quadrats. Substancials diferències en metres quadrats. I, a més a més, tant en un cas com en l'altre no caldrà tampoc que hi hagi l'autorització administrativa de llicència comercial de la Generalitat.

No hi estem d'acord tampoc perquè podran implantar-se grans establiments territorials, és a dir, aquells que van de més de 2.500 metres quadrats, i sense límit màxim, és a dir, en endavant, en cinquanta-dos municipis, vint-i-tres dels quals tenen més de cinquanta mil habitants, i addicionalment això és també contraproductiu, i vint-i-nou municipis que, sense arribar a aquest nombre, són capitals de comarca. I la Taula de Comerç parlava, i també, en aquest cas, Convergència i Unió i les nostres propostes, que només se poguessin implantar aquests grans establiments territorials en municipis de més de cent mil habitants. Per tant, de cinquanta mil habitants a cent mil habitants hi ha una gran diferència, senyor conseller.

Per tant, els metres quadrats i la proporció que vostè parlava..., ens deia ara mateix: «Tenim en compte les dimensions de població», ens ho deia vostè fa un moment aquí en aquest faristol. Però, senyor conseller, no la proporció. Població, sí, però no la proporció respecte a la població.

Tampoc hi estem d'acord perquè aquest decret dilueix els requisits de la trama urbana consolidada. El concepte de trama urbana consolidada que preserva el model és excessivament expansiu sobre la llei de 2005, i també sobre el decret que la desenvolupava, el Decret 379 de l'any 2006. D'altra banda també, aquest decret admet la implantació de grans establiments comercials fora de la trama urbana, la qual cosa ja també és gran, en el

sentit que, sempre que estigui justificada la localització per criteris, evidentment, objectius, entenem que això és una discrecionalitat que no ens podem permetre i que trenca el concepte de la trama urbana consolidada al qual, en aquest cas, hem anat donant suport.

No hi estem d'acord tampoc perquè hi ha una desprotecció sobre els consumidors, sobre els ciutadans, en el tema de diversificació de format, de gama, de producte, de marca, de qualitat i de preu. I vostès confonen protecció d'aquest dret amb preservació del dret a la competència. I una cosa no té res a veure amb l'altra; és a dir, competència que només és subjecta a control..., operacions de concentració en àrees per evitar que se'n deriven posicions d'abús o domini, però que res, conseller, té a veure amb el control del creixement natural d'un operador, que en aquest cas poden tenir situacions clares de domini en un moment, en un àmbit. I, per tant, això dificulta la llibertat d'elecció.

Per tant, era necessari reforçar criteris de localització, com el tema de medi ambient, protecció de l'entorn urbà, patrimoni històric, dret dels consumidors..., i això no s'ha fet de la manera que s'havia de fer. I se'ns en va o desapareix el PTSEC, i, per tant, calia reforçar aquests criteris. I això el decret no ho preveu.

Ens posicionem també en contra i no estem d'acord amb aquest decret, senyor conseller, perquè baixa el llistó d'exigència exigible, perquè promou la barra lliure, perquè dona un canvi en el model comercial de Catalunya, perquè generarà, primer de tot, una cursa d'ajuntaments de més de cinc mil habitants, que aniran a posar en qualsevol lloc una gran superfície comercial; segon, en el tema de la desaparició del comerç, perquè aquesta llibertat, aquesta barra lliure, anirà en detriment del comerç dels pobles i municipis de Catalunya; tercer, la proliferació de grans establiments territorials arreu, perquè, evidentment, la trama urbana no ho impedeix; quart, la concentració d'empreses o grups d'empreses en situació de monopoli en zones determinades i en detriment, en aquest cas, de la llibertat d'elecció dels consumidors i dels ciutadans, i, evidentment, aquests punts són també punts que s'agreugen amb els que abans he anomenat, amb anterioritat, sobre el model i sobre el tema de població i proporcionalitat.

Per tant, vostès, senyor conseller, senyors del Govern, no han estat capaços de consensuar un projecte de llei que era molt senzill. Entre Esquerra Republicana i Convergència i Unió teníem la majoria en aquesta cambra, els vam fer força propostes, i vostès ens van menysprear, i també van menysprear molt sector comercial d'aquest país. Vostès, senyor conseller, passaran com els que han trencat el model, i aquest país serà com Madrid o com València. I vostè, senyor conseller –no em digui que no amb el cap–, sap perfectament que aquest model l'han trencat, perquè, si no, hi hauria consens. I d'entrada ja han trencat el consens, que ja és molt: no totes les organitzacions empresarials estan amb vostès, no tota la cambra està amb vostès. Això vol dir alguna cosa de diferent sobre la llei d'equipaments comercials, sobre la llei d'horaris comercials i sobre el consens que ha d'imperar en aquest àmbit i en aquest món del comerç que tant, com deia vostè, ens dona en el tema del PIB.

Per tant, doncs, senyor conseller, malauradament, vostès, des d'Esquerra Republicana..., el departament s'ha plegat a les exigències del PSC. Ho sap perfectament, perquè tres esborranys de projecte de llei els han anat tombant un darrere l'altre, passant com aquell que... eh?, pel consell tècnic, i vostè no ha sigut capaç de posar damunt de la taula un projecte de llei que ens donés la capacitat de consensuar-lo entre tothom.

Això ha estat plegar-se, com vostè sap molt bé, per molt que digui que no, a les exigències d'un PSC que vol barra lliure a Catalunya en l'àmbit comercial. Per tant, deixi'm que li digui que abandonen el comerç català, que el deixen de la mà de Déu i que el deixen a la seva sort només per mantenir la seva cohesió, aquesta cohesió del tripartit que tant els costa de mantenir i que tants esforços, d'una cosa a l'altra, doncs, últimament han de fer per mantenir.

Conseller, el comerç no es mereix les previsibles conseqüències d'aquest decret llei, no s'ho mereix, i més quan aporta el 13 per cent del PIB i més quan és un dels sectors que més pateix la crisi econòmica. I vostè ho sap: passegi pels barris, passegi pels centres de ciutat i veurà que la cosa no va bé. Per tant, vostès en aquest moment els estan posant més problemes del compte i el que haurien de fer és donar més suport al comerç.

El model català, també en parlava vostè, i això es trenca, es trenca amb aquesta falta de consens, es trenca amb aquest «model», entre cometes, que vostès avui imposen o volen imposar i que nosaltres no hi estem d'acord. Es passa d'un model equilibrat, d'un model de grans superfícies i de petit comerç equilibrat, a un model, com deia abans, de barra lliure. I no deu ser perquè Convergència i Unió no hi ha ficat voluntat, interès, propostes, ganes d'arribar a consensos, ganes d'arribar a acords en aquesta cambra; no deu ser perquè Convergència i Unió no ha parlat amb organitzacions empresarials; no deu ser perquè vostè i jo no hàgim parlat o no hàgim parlat amb altres grups d'aquesta cambra: ha estat perquè vostès no han volgut –vostès no han volgut.

Projecte de llei. Volem que això avui es derogui i que hi hagi un projecte de llei que puguem parlar entre tots, que puguem presentar esmenes, que puguem presentar propostes, tal com vam fer amb la llei de mesures fiscals i financeres, que vam presentar un projecte perquè això fos projecte de llei i vostès ho van votar en contra. Per tant, no m'assenyali a mi, perquè vostès van votar en contra d'això.

Clarament, una proposta vam fer de la reforma de la llei 18/2005 que vostès van rebutjar i que s'ajustava i s'ajusta encara a les peticions de la Taula de Comerç i a les peticions del comerç de Catalunya, preservant el model, consensuant totes les forces parlamentàries i en definitiva fent allò que hem fet sempre, igual que en la llei d'equipaments comercials, igual que en la llei d'horaris comercials.

Vostès ens van sortir el dia 22, gairebé el dia dels Innocents, amb un decret llei sense consultar-ho a ningú i anant a la seva... (Pausa.) Perdoni, si no haurien fet un projecte de llei, no haurien fet un decret; un decret vol dir això: a última hora, ràpidament, s'ho treuen de la màniga,

com aquell que es treu un conill. I no, és veritat. El projecte de llei té una força, de consens, de treball, d'esmenes, de mirar de jugar amb el model ben clarament, que això vostès avui no ho fan o no han estat capaços de fer.

Per tant, doncs, des de Convergència i Unió ho lamentem profundament. Hi ha una majoria parlamentària possible, que hi és; vostès l'han rebutjada. Des de Convergència i Unió continuarem treballant pel comerç de Catalunya, com sempre hem fet. Entenem que el model actual que tenim és un model vàlid, que ha estat un model en el qual s'han emmirallat moltes comunitats autònomes espanyoles, el qual ha sigut exemple, i que ha mantingut, en definitiva, consumidors, grans superfícies i el comerç petit en un perfecte equilibri, on no hi ha hagut problemes, i ara, a partir d'ara, hi hauran problemes, i, si no, al temps em remeto.

Per tant, demanem, doncs, conseller, que «recapaciti», que hi hagi un projecte. I, escolti'm, mentre la legislatura agonitza, mentre vostès també, si em permet, estan a les acaballes del tripartit i també agonitzen, el decret llei anirà produint efectes nocius a Catalunya i a moltes botigues.

I, per tant, doncs, això, aquest decret, és letal. Els centres de ciutat cal preservar-los i vostès no ho faran amb aquest decret. Només ens queda una sortida, i és votar en contra del decret llei si vostès no ho presenten com a projecte de llei, perquè es pugui substanciar. I, si no, doncs, Convergència i Unió es compromet aquí, davant la cambra, a arreglar aquest desgavell quan governem, per canviar-lo, perquè entenem molt clarament que el comerç no es pot permetre ara com ara aquesta situació.

Però de moment el que sí que està clar és que el temps anirà fent els seus efectes i les llicències que ja s'hauran atorgat faran mal al comerç i al petit comerç. Per tant, doncs, el mal ja estarà fet i vostès, senyor conseller, en seran els únics culpables. I això és una llàstima, perquè hem tingut prou temps des que els vam alertar que s'acabava el temps de la transposició. Després de moltes reunions, vostès al final han sortit per la tangent, perquè els seus socis del PSC s'hi han oposat una i altra vegada, a fer una protecció del comerç de Catalunya.

Barra lliure, aquest és el resum, barra lliure, i, en definitiva, afavorir els grans. I això..., abans parlava el senyor Comín d'ideologies; jo crec que és al revés: vostès el que haurien de fer és afavorir els petits, aquells que donen vida, que donen llocs de treball, molts més llocs de treball, que donen suport cada dia quan obren la seva persiana, i, en definitiva, els que donen vida a les ciutats.

Conseller, el comerç és vida, no la mati.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. També per fixar posició, i en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada senyora Montserrat Capdevila.

La Sra. Capdevila Tatché

Moltes gràcies, senyor president. Molt bon dia i, en tot cas, una salutació especial, doncs, per als representants que ens acompanyen de les diferents entitats empresarials, també del departament: el secretari general, senyor Enric Aloy, la directora general i tota la resta, conseller.

Bé, per què aquesta llei es tramita com un decret llei jo crec que ha estat explicat a bastament i, jo crec, de forma adequada pel mateix conseller i, per tant, no hi volem entrar, encara que, com veiem, és un dels motius principals del posicionament que veiem de Convergència i Unió.

De fet, pel camí s'ha fet molta feina, s'ha fet molt bona feina, s'ha escoltat el sector, s'ha escoltat el territori, s'ha escoltat a tothom, però el Govern, com he dit altres vegades, governa i pren decisions, i ha de complir les lleis i les normatives en el termini previst.

Per tant, no ho compartim. És més, estem totalment en contra d'aquesta opinió que el Govern no ha fet els deures. Els ha fet. De fet, ja els va fer, els deures, el 2005, que aquest Govern dels tres grups d'esquerra ja va fer el 2005, amb unanimitat, aquella llei. I, de fet, el decret que avui tenim justament el que vol fer és, complint una normativa europea que ens condiciona, donar continuïtat amb la màxima mesura a aquells plantejaments que es feien.

Segurament, la majoria que estem aquí coincidim que l'activitat comercial ha estat un factor determinant en la configuració i el creixement de les ciutats europees i també en el nostre àmbit del Mediterrani; de fet, és el que dóna vida a aquestes ciutats i pobles mediterranis i, per descomptat, doncs, catalans. Els llocs on prioritàriament s'ha implantat el comerç han ajudat, justament, a estructurar les nostres ciutats, els nostres pobles, els nostres barris; són eixos fonamentals, estructuradors. Per tant, aquest element de cohesió ha tingut i continua tenint una incidència preeminent i destacada en l'ordenació del nostre territori. Nosaltres, el nostre grup parlamentari hi creu fermament.

D'altra banda, deixeu-me que esmenti l'article 121 de l'Estatut, que atribueix a la Generalitat la competència exclusiva en matèria de comerç, i per això, a partir d'aquesta competència i del 113 de l'Estatut d'autonomia, era necessari adaptar aquesta normativa reguladora en els terminis i en les condicions que esmentava el conseller. I, per tant, hem hagut de fer tots els passos per adaptar totes les normatives a la directiva de serveis.

Per tant, avui, pel que fa aquest Decret llei d'equipaments comercials, que va entrar en vigor el dia 28, i no va ser una innocentada, el 28 de desembre, a Catalunya, volem dir que aquesta adaptació neix de l'obligatorietat d'aquesta transposició de la normativa Bolkestein de la Unió Europea i que s'ha elaborat tenint en compte que la liberalització sense control podria haver estat una amenaça i acabar amb l'actual model de comerç que tenim a Catalunya, del qual ens sentim tots molt orgullosos, i per nosaltres, els socialistes, el que permet és consolidar un model de comerç català, molt allunyat d'altres exemples que el senyor Pellicer esmentava, com el de Madrid, i evitant justament gran centres comerci-

als a l'exterior de les ciutats, que, per altra banda, és una realitat que tenim en molts territoris, en molts municipis i en moltes poblacions de Catalunya, i que hem de veure –esperem que amb el reglament– com es compatibilitza amb aquesta nova llei, ja que no podem obviar aquesta realitat existent i de la qual Convergència, durant molts anys del seu govern, va ser també còmplice; per tant, ara que no se'n desentengui més: còmplice i n'és responsable.

Clarament, doncs, el decret llei aposta per un model de ciutat compacta, equilibrada territorialment, cohesionada socialment; el model que sempre hem defensat des del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi i que els nostres alcaldes han fet realitat en molts pobles i ciutats de Catalunya. I deixin-me fer una pinzellada de en quins municipis: Reus, per exemple, Girona, Hospitalet, Lleida, Mataró, Manresa, on conviuen diferents formats en plena harmonia i volem que hi continuïn convivint.

En aquest cas, aquest model de proximitat, de cohesió social, d'equilibri territorial, de model de ciutat compacta, com deia, amb reducció clara de la mobilitat, de protecció del medi ambient urbà natural i la preservació del patrimoni històric i del paisatge de Catalunya, és també, encara que a algú li agradaria que no, el nostre model.

Volem remarcar, també, i posar en valor el que el decret fa, que és el repartiment de funcions entre els ajuntaments i la Generalitat, on els municipis podran autoritzar la implantació fins a 1.300 metres quadrats i les mides superiors estan en mans de la Generalitat i també amb aquesta entesa entre el territori, els municipis i la mateixa Generalitat.

Però també remarcar un element molt important: els canvis que introdueix el decret també han de significar una millora substancial a escala operativa i organitzativa en l'àmbit de la simplificació administrativa –que és un element que jo crec que tothom, els establiments petits, mitjans, grans, tothom, coincideix que és imprescindible–, la tramitació electrònica i la posada en funcionament de la finestra única empresarial. Això vol dir que es reduiran substancialment els tràmits per implantar qualsevol comerç, es facilita la relació amb l'Administració de forma electrònica, en definitiva amb l'objectiu final que és facilitar justament la vida del comerç de proximitat i urbà i fer millor la vida dels nostres ciutadans.

També volem remarcar el fet que el decret referma aquest concepte de «trama urbana consolidada» que esmentava el conseller, des de l'àmbit de l'urbanisme, i per tant dóna valor a un instrument que els municipis tenen. Ja ho saben, que nosaltres som un partit eminentment municipalista i creiem fermament en l'autonomia municipal –aquests dies hem vist que Convergència no ben bé..., en l'autonomia municipal, no sé si hi acaba de creure–, a partir d'aquest instrument de la planificació estratègica urbanística per a la definició d'aquests models de ciutat que abans parlàvem i també d'aquests models de comerç propis, amb comerç distribuït arreu de la ciutat i dels seus barris, que permet que les trames siguin l'únic lloc on es podran implantar, reforçant i promovent així

que les persones es moguin dins de la ciutat, sense haver-ne de sortir, i trobant a prop tot allò que necessiten.

Remarquem, doncs, el que per nosaltres té més valor del decret, que són la simplificació administrativa; la tramitació electrònica; la finestra única empresarial, tan reclamada; la trama urbana consolidada com a nou concepte des de la planificació urbanística que fan els municipis; l'autonomia municipal en la planificació del seu model de ciutat, el desenvolupament comercial, és a dir, el model comercial urbà, amb aquelles ciutats que els deia com a exemples, però amb altres com Terrassa, com Granollers, etcètera; el silenci administratiu com a positiu, és a dir, si l'Administració no dóna resposta, aquest serà positiu; l'agilitat i la reducció dels terminis de tramitació, tot és molt més curt i molt més àgil, també en moments com els actuals és una eterna demanda.

Però també un element, el Pla de competitivitat del comerç urbà, que ens ha de donar aquest instrument, justament de suport al comerç existent, la millora de la seva eficiència, el reforç de l'aplicació de les innovacions, el seu creixement, l'adaptació als nous entorns i fins i tot deixi'm dir la internacionalització, per què no?, per això la directiva justament ens posa una eina que ens ho facilita, potser no hi hàviem pensat.

També les millores que suposen aspectes d'accessibilitat, de mobilitat, i per tant, en definitiva, de reducció de l'impacte mediambiental. I, també –l'altre dia ho dèiem amb la resta de normatives que han de significar l'adaptació de la directiva–, la millora de la competitivitat del teixit econòmic i comercial i empresarial, sense que això vagi en detriment de la cohesió social i sobretot la protecció del consumidor, que justament per nosaltres és un eix fonamental, el consumidor, ciutadà, que pugui accedir a tots els formats, a tots els preus, en funció de la seva lliure elecció. I, com dèiem, tot això, és clar, ha de revertir en aquesta millora de la qualitat del comerç, en la millora també de la qualitat de vida dels nostres ciutadans i ciutadanes.

En tot cas, deixi'm, a partir de la intervenció del senyor Pellicer, que li faci algunes preguntes que potser no em contestarà, o potser es contestaran soles, no?, que els han promès als petits comerciants, ens sembla que estan en clau ja plenament electoral, que els han promès, també, als grans establiments, que amb el decret segurament quedaran fora o no, segurament no, queden fora d'implantació. Com faran compatible les dues coses i a més a més que es compleixi plenament la directiva i l'adaptació a la directiva? Perquè, segurament, segurament –i creiem que deu ser així–, els deuen haver promès que els ho arreglaran tot, oi? I amb aquest doble discurs que darrerament els caracteritza, no?, que tant és blanc com negre i tots els matisos. Que dóna fe, justament, de la seva, creiem, que irresponsabilitat i deixi'm dir, senyor Pellicer, la seva, sovint, i de fet darrerament encara més, frivoltització i trivialització de les coses, eh?, coses que són molt més complexes i tenen molt més condicionants. Vostè simplifica i només ens en dóna una lectura només, no té en compte tots els elements. Quan diu que «barra lliure», no senyor, barra lliure! No, justament, potser si haguéssim de titllar aquest decret és una mica més intervencionista del que

potser després sentirem en la intervenció del PP, a veure què ens diu sobre l'intervencionisme del decret.

I, en tot cas, ens agradaria veure com ho farien, tot i que, evidentment, nosaltres treballarem perquè no sigui així. I, en tot cas, els torno a recordar els exemples que tenim avui dia de les àrees comercials fora de les trames urbanes consolidades són fruit també de la seva política comercial durant molts anys i per tant no l'han obviada i l'han obviat sobretot amb les seves últimes consideracions dient la mort, eh? Doncs, potser la mort la van provocar vostès, fa molts anys, i no els ho criticarem. En tot cas, ho constatem.

Tant que diuen que és un desastre, això, com ho deia, com ho arreglaran i faran contents tothom, eh?, perquè sembla que sigui la seva voluntat, fer content tothom. Bé, en tot cas, amb aquest decret veiem que el Govern, president pel president Montilla, ha fet els deures, que ha tingut sempre un model molt clar, tant a la llei del 2005, aprovada amb aquesta unanimitat, com al decret d'avui al qual donem suport en la seva convalidació. També hem de dir que ara caldrà que al Reglament anem aclarint aquelles incògnites que ens van sorgint en la mesura que coneixem la casuística i l'impacte que està tenint el decret justament en la realitat econòmica i comercial de Catalunya. I el que ens agradi o no, el senyor Pellicer ho ha dit, i jo també ho dic, en un moment com l'actual està patint batzegades fortes per aquesta crisi i també generant, evidentment, un atur que no ens agrada més.

Tot i així, totes les mesures que paral·lelament estan desenvolupades justament són adreçades a combatre i a minimitzar aquest impacte. Per això nosaltres donarem ple suport a la convalidació d'aquest decret.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula l'illustríssim diputat, senyor Alfons Quera.

El Sr. Quera i Carré

Moltes gràcies, senyor president. «Demagògia. Política fonamentada en la utilització de mètodes emotius i irracionals per estimular els sentiments dels governats cap a l'acceptació de programes d'acció impracticables i fallaciosos que miren només de mantenir situacions de privilegi.» Amb la definició de la paraula «demagògia» s'explica molt bé el contingut de la seva intervenció, senyor Pellicer. Avui també, senyor Pellicer, ens ha demostrat allò que no s'ha de fer en política: anteposar la defensa dels interessos electoralistes a l'interès general d'un sector com és el del comerç.

Bé, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana donem la benvinguda a la majoria dels representants de la taula de comerç, també donem la benvinguda al secretari general i a la directora general. Avui, Convergència i Unió s'han quedat quasi sols, s'han quedat quasi sols en la crítica absoluta –i dic «quasi»- al decret llei que avui aprovarem sobre els equipaments comercials.

En aquests darrers temps, el departament –i això vull ressaltar-ho- ha buscat el consens amb el sector i amb vostès. Això vostè ho sap, ho deia en el passat ple del 18 de desembre, així ens ho va reconèixer. Deia que, jo mateix, el senyor Enric Aloy el perseguíem per arribar a un acord. Bé, així va fer el departament en la recerca del consens, de parlar amb vostès. Ara bé, vostès el que varen fer és abandonar la taula de negociació. Diguem-ho clar. Bé, recordem que d'aquí a pocs mesos hi ha eleccions i bé, la defensa dels interessos generals, com deia abans, queda, en aquest cas, liquidada per part de vostès.

Fa un moment, vostè, senyor Pellicer, ens deia que en aquest decret llei les capitals de comarca, amb la implantació dels equipaments comercials, s'anava en contra del model català d'aquí. Bé, jo li demanaria, si us plau, que quan faci aquest tipus d'afirmacions parli amb els seus alcaldes, passegi pel territori, preguntin-les el que avui ens ha dit, si realment pensen això.

Bé, i davant dels atacs –entenem, per part del nostre grup parlamentari-, poc raonats, senyor diputat, li refrescaré la memòria en quatre qüestions del que vostès varen fer quan varen governar. En primer lloc, que queda clar, fins a l'any 2009 un 67 per cent del total de la superfície de venda aprovada correspon al període 87-97 i puja al 80 per cent si parlem del període 87-2005. Des que governa el Govern d'entesa només hi ha hagut un 20 per cent d'implantació de superfície de venda. La resta, 80 per cent, varen ser vostès.

Segona qüestió: l'article 121.c de l'Estatut diu que la Generalitat té la competència exclusiva en la regulació dels horaris comercials. Aspecte, aquest, importantíssim per al país, en la defensa del model comercial, aquí, a Catalunya. A continuació es diu que s'ha de respectar el principi constitucional d'unitat de mercat. Bé, això en l'Estatut de 30 de setembre no hi era. Ja sabem, els catalans, el que això comporta quan l'Estat defensa la unitat de mercat: Catalunya es queda sense competències tot seguit. I varen ser vostès qui ho varen pactar i ho varen permetre en l'acord anomenat «pacte de La Moncloa» del 21 de gener, entre el seu president i el senyor Zapatero, del 2006.

Tercera qüestió: l'any 2003, amb Convergència i Unió al Govern i el Partit Popular a Madrid, es va impulsar una liberalització total dels horaris comercials. Ho ha dit el conseller fa una estona, la seva aplicació hauria comportat la defunció del petit model català de comerç. Ara bé, amb l'acció del Govern l'any 2004 es va evitar aquest gran problema.

Quarta qüestió: vostè ha parlat que amb aquest decret llei es permetrà la implantació comercial de les grans superfícies fora de la trama urbana. Escolti, això no és veritat –això no és veritat-; el decret llei no diu això, ni molt menys. Li prego, si us plau, que se'l llegeixi. Ara bé, vostès, quan van governar fins a l'any 2003, sí que van seguir aquest model d'implantació fora de la trama urbana les grans superfícies comercials.

Avui és un dia molt important per a Catalunya, especialment per al sector del comerç. Amb l'aprovació d'aquest decret llei, esperem i confiem, es blindarà el model cata-

là de comerç, i, en segon lloc, es compleix l'objectiu d'arribar a temps a l'adaptació de la normativa del comerç a Catalunya, a la directiva de serveis Bolkenstein a Europa.

Fent una mica de memòria, volem dir que al desembre de 2006 el Parlament i el Consell Europeu van aprovar la Directiva de serveis en el mercat interior, crec que és important això fer-ne esment, que obligava a la seva adaptació en l'ordenament jurídic de l'Estat espanyol abans de finalitzar l'any 2009. Bé, la directiva tenia com a objectiu –hem de saber d'on venim, n'ha fet també esment abans el senyor conseller– l'eliminació dels obstacles per garantir el dret d'establiment dels prestadors de serveis i la seva lliure circulació. Era inicialment molt negativa, aquesta directiva de serveis, perquè pràcticament il·legalitzava el sector del comerç, la implantació comercial.

Ara bé, una ràpida actuació –i hem de reconèixer que així va ser– en aquell moment de la conselleria encapçalada pel senyor Huguet va provocar que la regulació –i avui per això estem aquí, parlant del decret llei– va provocar que la regulació de la implantació comercial fos possible en casos excepcionals, si són aquests de tipus social, urbanístic i ambiental.

I mentrestant, el senyor Ignasi Guardans –no sé si el recorda, senyor Pellicer– que era en aquells moments eurodiputat de Convergència i Unió, afirmava que «la directiva de serveis no afectava el comerç». Magnífic, sensacional... Com diu l'escriptor empordanès Josep Pla, colossal.

El Govern de Catalunya ha provocat recentment el Decret d'ordenació dels equipaments comercials, que adapta a la normativa europea la Llei 18/2005, que regula el comerç català. I avui, en seu parlamentària, s'ha dit abans, estem avui aquí per això, el sotmetem a la seva validació. Tradicionalment, a Catalunya, la implantació del comerç ha estat sotmesa a criteris racionals d'ordenació fonamentats en l'interès general, i amb el decret llei, hi insistim, des del nostre grup parlamentari, això s'aconsegueix.

Avui el senyor conseller ho ha dit. Llegeixo textualment el que ha dit: «El nou marc legal –no està de més recordar-ho, el decret llei– té com a objectiu mantenir i consolidar el nostre model de comerç urbà basat en la cohesió social, l'equilibri territorial i la reducció de la mobilitat per tal de blindar un model de ciutat compacte que dignifica l'espai urbà. És una norma que dona cabuda a tot tipus de formats comercials, ja que el consumidor té el dret a triar allà on va a comprar i al mateix temps ens assegurem que l'obertura de comerços no sigui en un futur una barra lliure».

És respecte al model de comerç dins de l'àmbit urbà i va ser en la línia que defensa la major part del sector representat per l'anomenada «taula de comerç», amb una participació activa d'aquest sector econòmic.

En aquest decret llei s'estableixen dos nivells de control administratiu, segons el qual els ajuntaments autoritzaran la implantació dels establiments comercials de dimensions menors a 1.300 metres quadrats, aspecte aquest cabdal en aquest decret llei, i en segon lloc els de majors superfícies estaran controlats pel departament

responsable en aquesta matèria del Govern de la Generalitat.

Aquest mecanisme de control previ preveu examinar, en primer lloc, l'adequació del projecte al planejament urbanístic vigent i la localització adient en base a aquest decret llei. Posteriorment, i d'acord amb els corresponents indicadors, es valorarà l'impacte ambiental del projecte sobre el territori, amb especial incidència que pugui tenir sobre les infraestructures i el transport públic existent i previsible.

En resum, el decret llei potencia el model de ciutat en el qual l'ús residencial s'harmonitza amb les activitats comercials i de servei i garanteix l'aprovisionament, la diversitat d'oferta i la multiplicitat d'operadors en un model de ciutat que ofereix les mateixes possibilitats a totes les persones, afavoreix l'equilibri territorial en totes les comarques i facilita una xarxa de serveis comercials suficient i adaptada a les diferents realitats poblacionals i territorials. S'assoleix un alt nivell de protecció de les persones, es garanteix qualitat de vida, i també del medi ambient en conjunt perquè minimitza, corregeix i controla els impactes ambientals que la implantació d'establiments i l'exercici de les activitats comercials comporten.

Pel nostre grup parlamentari era molt important tirar endavant aquest decret, entre altres coses perquè –i s'ha demostrat històricament en aquests darrers trenta anys–, el model de comerç aquí, a Catalunya, és dels més eficients d'Europa i això, bàsicament, per sis motius: és el que genera més ocupació, està demostrat; el que preveu una major compatibilitat de formats; el que contribueix d'una forma més clara a la cohesió social de les nostres viles i ciutats; el que distribueix –aspecte importantíssim, aquest, també– millor la renda; el que provoca menys mobilitat, i per últim, és el menys inflacionista.

Aquest decret llei, a l'hora d'establir els criteris pels quals s'ordenen les noves implantacions d'equipaments comercials, ho fa atenent exclusivament raons imperioses d'interès general, urbanístiques i ambientals, que garanteixen les necessitats a la ciutadania.

Aquest decret llei, pel nostre grup parlamentari, compleix els tres objectius que ens havíem marcat. Primer, preserva el model català de comerç de proximitat dins la trama urbana. Segon, s'adapta a la normativa europea dins dels terminis establerts. I aspecte tercer, últim, i no per això menys important sinó tot el contrari, es fa amb el consens del Govern i la majoria del sector.

Bé, per part nostra, res més, senyor president. I, evidentment, el nostre grup parlamentari votarà a favor de la convalidació d'aquest decret llei que representa un pas molt important per al comerç aquí a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustríssim diputat. Per fixar posició, també, en nom del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna.

El Sr. Luna i Vivas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., agrair la presència, evidentment, del sector del comerç de Catalunya que està aquí, representat amb les diferents entitats i institucions, i també als representants del Govern. I ho vull fer d'una manera especial a la secretària general de Comerç, amb la qual, doncs, sempre he tingut una fluïdesa i una bona entesa en tots els afers. Penso, senyor conseller, que és una de les peces que al seu Govern més llum dóna, encara que després de la meua exposició, veurem realment que una cosa és la persona i l'altra és realment la política que es fa.

En primer lloc, miri, vull dir, vostè deia que el representant de Convergència i Unió, el senyor Pellicer, s'havia quedat sol. Ell és un món, el Partit Popular n'és un altre, eh? Però a vegades, en estos mons de diferents ideologies, coincidim en alguna cosa comuna, que és realment el sector, que és realment escoltar la gent i el que la gent vol.

Nosaltres no entrarem molt en el tema del decret en si, sinó de la forma que s'ha fet i de la falta –perdó, senyor conseller, que li ho diga– d'ètica que s'ha tingut a portar això a terme.

Miri, tots som conscients que hi ha una directiva europea, de l'any 2006, la 123, vol dir tres anys que està en funcionament, que ens marca una línia amb la qual hem de seguir per adaptar les nostres normatives a aquesta directiva europea, amb la qual tots estem d'acord i amb la comunitat a la qual nosaltres pertanyem. Vostè em dirà que són tres anys que s'han pogut fer coses. També és ben cert, i vull ser just, que el Congrés dels Diputats ha estat més tard que ho ha aprovat, i ha donat a les comunitats autònomes, realment, que tenen responsabilitats en comerç, la competència pròpia perquè ho facin els seus parlaments. Però així i tot, així i tot, senyor conseller, han tingut temps més que suficient per portar a aquest Parlament un projecte de llei que adapti la directiva europea al que són equipaments comercials. O és que nosaltres som diferents a altres comunitats autònomes que ho han fet? Jo penso que no. Però, anem buscant què és el que ha passat.

Jo penso que el que ha passat és una falta de consens. I aquest projecte de llei d'equipaments comercials, que ha de recollir la directiva europea, no ha arribat a aquest Parlament perquè no hi ha hagut una voluntat de consens. I li vaig a dir més, senyor conseller, vull creure fins i tot que vostès, Esquerra Republicana de Catalunya, aquesta voluntat amb el sector la tenien. El problema s'ha de buscar en la falta de consens entre vostès mateixos al tripartit, perquè tenen models diferents del que és comerç. Aquí està el rovell de l'ou. No donéssim voltes a coses que no existeixen. Lo que no existeix és la voluntat implícita d'un govern, d'un tripartit, d'entendre's en aquestes matèries. Perquè, si no, seria impossible poder entendre el model de comerç que vostè, Esquerra Republicana de Catalunya, diu, i el model de comerç que el Partit Socialista vol.

Per tant, vostès, què han fet? El més fàcil, el més senzill: fem un decret llei convalidant el que la Unió Europea, la directiva de la Unió Europea ens diu, ho fem

amb caràcter extraordinari, ho fem amb caràcter urgent, ho fem dintre, i fem la trampa. I la trampa sap quina és? La trampa és i consisteix que vostès després no votaran la pregunta que formularà el president, si volen que entri això com a projecte de llei. Diran que no. Clar, perquè vostès, amb aquest decret llei, ja queden bé, la part que els toca a vostès, i la part que al Partit Socialista de Catalunya també els toca. Per tant, a qui no li toca per cap lloc és al sector, que és el que més està patint tota aquesta situació, i el qual ha fet un gran esforç, senyor conseller, d'arribar a un acord. Imagini's per un moment el sector, que a vegades és el més difícil de poder arribar a acords –jo com a experiència de diputat en aquest Parlament ho he vist–, arriben a acords, inclús en aquest Parlament. Entreguen un document a tots els grups parlamentaris, en el qual hi ha un consens de tot el sector –sí que me dirà: «falta alguna cosa del sector»; sí, possiblement les grans superfícies–, però el sector en si està tot d'acord. Inclús UGT, sindicats, Comissions Obreres. Qui no hi estan d'acord són vostès, el Govern. I vostès han fet una cosa que és molt, molt preocupant. I sap el que és molt preocupant? Que un govern catalanista i d'esquerres hagi trencat el consens tradicional d'aquest Parlament de Catalunya en matèria de comerç. L'han trencat avui. Aquesta és la gran novetat d'avui. Vostès han trencat el consens en temes comercials que es van fer l'any 1987, 1997, 2000 i 2005. Vostès l'han trencat. Aquests grans consensos s'han trencat. I s'han trencat amb un decret llei que, per imperatiu quasi legal, diu el que s'ha de fer.

Jo, senyor conseller, li diria, a vostè i al Govern, que s'ho pensin una mica, i que si passarà ara aquest decret llei, almenys donin la possibilitat i l'oportunitat de poder, tots plegats, debatre realment el tema dels equipaments comercials. I ho dic realment perquè després de no haver fet la feina, els deures que s'havien d'haver fet, i avui ho presenten, mereix la pena que vostès facin aquest esforç.

Aquest decret llei sí que té un preàmbul de bones voluntats; moltes. És com aquelles novel·les que comencen molt boniques, que t'enganxen, i al final no saben com acabar-se. Doncs aquest decret és lo mateix. És un munt de justificacions per justificar, al final, un buit total que solucioni els problemes i que equilibri realment el que és el comerç amb Catalunya. Perdoni que li ho digui, senyor conseller: trobo que aquest decret, a part de ser o no ser ètic, és un nyap.

Des del nostre grup parlamentari creiem que ha faltat un consens real entre els grups parlamentaris, entre el que és el sector, el petit comerç, inclús els grans comerços, el que coneixem nosaltres com a grans superfícies, per poder tindre l'equilibri que sempre han fet i l'exercici que han fet per poder tindre-ho. I més en una situació d'una crisi total i absoluta, que avui el sector està vivint. Abans estava dient que a Catalunya som modèlics; no ho som tant. Aquí, a Catalunya, cada dia s'abaixen persianes d'establiments comercials mentre a Europa hi ha un manteniment o se n'estan obrint. Això és la veritat. No som tan modèlics com podem ser quan anem al revés de tot.

Per tant, aquest buit, perquè és un buit, el contingut d'aquest decret llei, què farà o què comportarà? Jo vull solament apuntar quatre idees, o quatre qüestions que em preocupen molt. No vull entrar en profunditat; me podria veure agafat i fer un *copyright* de lo que ha presentat el sector de..., els de Fomento de comerç, podria portar-ho aquí, que fiquen exemples, que fiquen dates, que fiquen tot; no, no. Miri, vostè sap que amb aquest decret llei vostè farà i crearà una rivalitat entre tots els ajuntaments, i sap que ho farà, i sap que crearà un problema entre alcaldes i entre ajuntaments en aquest sentit, perquè hi haurà moments en els quals un establiment comercial o de gran superfície beneficiarà un municipi i anirà en contra dels que estan al voltant. I vostè sap que això ho comporta. Vostè sap que atempta realment contra el que són les trames urbanes consolidades. Hi atempta. Vostè està dient que no; jo després li'n puc ficar un exemple. Hi atempta completament. I beneficia altres localitzacions, que tots sabem quines són.

Miri, aquestes autoritzacions subjectives que comportaran, podríem ficar com un exemple, ja que vostè m'està dient que no: què passarà, què passarà amb 22.000 metres quadrats a Lliçà d'Amunt, a Sant Boi de Llobregat, o, senyor Pellicer, a Sant Cugat del Vallès? Què passarà? És un exemple.

Un altre: vostè està condicionant la llibertat dels ciutadans a tindre de desplaçar-se i haver d'anar a consumir realment a uns altres llocs. Vostès que defensen el comerç d'aproximació, vostès que defensen realment la trama urbana consolidada de comerç, vostès. Miri-se'l bé, aquest decret, i veurà que tot això- tot això- vostès s'ho estan carregant d'alguna manera.

Vostè no està donant, amb aquest decret, cap seguretat jurídica als consumidors per res. Perquè els està obligant. I vostè tampoc preserva els entorns urbans. I abans li he ficat un exemple, que possiblement el senyor Pellicer no el va ficar, perquè, és clar, Sant Cugat del Vallès està governat per qui està governat, i possiblement ha volgut tindre en això un anonimat.

Jo li dic a vostè que aquestes són algunes de les qüestions que nosaltres trobem en aquest decret llei. Jo, la veritat, li demanaria, senyor conseller, primer, que ho retirés. I si és que no ho pot retirar, si no ho pot retirar, tingúes almenys la generositat, després de votar, que entri com un projecte de llei. Miri, sap en què s'ha convertit aquest Parlament? En un hospital d'urgències legislativa. Sí, sí! Vostès saben, senyors diputats, el munt de projectes de llei que estan entrant cada dia amb caràcter d'urgència en aquest Parlament de Catalunya? Un munt! La pressa que tenen és interminable! Tant els costava, que entrés aquest projecte de llei d'equipaments comercials? Senyora Figueras... Tant els costa que això sigui així, i poder debatre un projecte de llei que vostès tenen als calaixos ja fa un munt de temps? I perquè no es fiquen d'acord amb el Partit Socialista han buscat la sortida realment d'un decret llei més propi de governs que no tinguin tota, tota una voluntat democràtica de debatre els temes.

Per tant, nosaltres –i finalitzo–, hi votarem, com és evident, en contra. No serem còmplices d'aquest decret llei, no serem còmplices, realment, de vostès que no han fet

la feina com l'havien de fer, no serem còmplices, realment, de l'engany que vostès estan portant al sector. No serem còmplices de buscar instrumentacions legals totals i absolutes, que busquen la sortida del que és el debat polític. No serem còmplices de tot això. I li demano simplement, senyor conseller, i li ho demano per favor, perquè vostè creu en aquest model de comerç, i estic segur, que sigui valent i els digui al Partit Socialista, que és on té el problema, que tinga la valentia que entri aquí el projecte de llei d'equipaments comercials, i tingúes-sim tots l'oportunitat, la possibilitat, de poder dir-hi la nostra. Això és democràcia real, pura, i sobretot això és ètica política. Un decret solament me recorda aquells temps que ningú dels que estem aquí –ningú dels que estem aquí– hem tingut ni simpatia i sí rebuig.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la senyora Mercè Civit.

La Sra. Civit Illa

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores diputades, senyors diputats, en primer lloc, voldria saludar els representants dels diversos sectors del comerç que estan avui presents a la cambra i agrair-los la seva feina en les aportacions que han fet, en les reunions que hem fet, i la feina que estan fent. Així mateix també voldria saludar el director general del departament i la secretària general de Comerç.

El meu grup parlamentari, Iniciativa per Catalunya Verds- Esquerra Unida i Alternativa, dona suport a aquest Decret llei d'ordenació d'equipaments comercials. Per què? Perquè és una forma intel·ligent d'adaptar la normativa catalana al que estableixen la directiva europea i el Consell amb relació al mercat interior i amb les competències que ens dona l'actual Estatut d'autonomia de Catalunya.

La regulació que és fa és amb criteris socials, territorials i urbanístics. Es fa una aposta clara per al comerç de proximitat, potenciant els nuclis urbans respecte als perifèrics, amb pluralitat de formes de comerç, integrant la diversitat i la diferència, i generat ponts entre les diverses cultures. Aquests tipus de comerç és un instrument de relació entre les persones que conviuen als pobles, les ciutats i els barris, i fomenta la cohesió entre els ciutadans, ajudant que el carrer sigui un espai de sociabilització, i no fora de les ciutats, en els grans centres comercials.

Es fa amb criteris de gestió urbana sostenible, reduint el transport privat, assegurant l'accessibilitat amb el transport públic i facilitant l'ús de la bicicleta. També redueix la mobilitat, evitant desplaçaments innecessaris de les persones i les mercaderies. Això vol dir, més accessibilitat i menys contaminació.

Fa respectar el patrimoni històric dels nuclis urbans; aposta per la simplificació administrativa, que vol dir menys burocràcia a l'hora d'obrir un establiment comer-

cial o a l'hora d'ampliar-lo, de canviar l'activitat, de remodelar-lo o de canviar de titularitat, ampliant el registre de comunicació vers el d'autorització, els establiments comercials entre 400 i 800 metres, i els de més de 800 a 2.500, dins de la trama urbana consolidable, tan sols hauran de fer el règim de comunicació.

També es redueix la documentació que s'ha de presentar, però al mateix temps fa un impuls dels mitjans electrònics que suposa més accés dels ciutadans a l'Administració, fent innecessaris els desplaçaments a les mateixes administracions i a partir d'una finestra única: el ciutadà només té un àmbit a on fer les seves gestions; són les administracions qui fan córrer els papers i no els ciutadans els que recorren les administracions. I això es fa a partir de repartir responsabilitats entre les diverses administracions i una cooperació entre elles.

També contempla el Pla de competitivitat del comerç com a instrument per poder millorar l'eficiència del comerç urbà amb l'objectiu de poder tenir més capacitat d'adaptació a l'entorn actual, capacitat de creixement i d'internacionalització. I, com he dit, tot això ho fa a partir d'una regulació urbanística, territorial; el que s'acostuma a anomenar «urbanisme comercial».

Hem de dir també que nosaltres compartim plenament els criteris del decret llei en garantir que els equipaments comercials s'integrin a la xarxa urbana i ajudin a fer ciutat i en limitar dràsticament les possibilitats d'ubicacions de grans i mitjanes superfícies a extraradi o en zones aïllades, a l'estil del país del costat, França, que buida les ciutats i els pobles, amb problemes de cohesió, i que això a la llarga també ajuda a crear guetos.

Però cal reconèixer també que l'establiment de criteris molt taxats i molts casuístics pot determinar la idoneïtat o no dels emplaçaments, com fan alguns articles del decret llei; de forma abstracta i sense atendre les especificitats de cada ciutat o cada poble, de cada teixit urbà i de cada equipament comercial, pot portar a resultats de difícil encaix i comprensió.

L'urbanisme modern, la projecció i la construcció de ciutats i pobles cohesionats des d'un punt de vista urbanístic, econòmic i social, requereix una adaptació dels bons criteris generals a les realitats de cada ciutat i cada poble.

És per això que el nostre grup parlamentari confia que en el desplegament reglamentari de la llei es puguin flexibilitzar els criteris per determinar la idoneïtat dels emplaçaments comercials de mitjana i gran superfície atenent les necessitats de cada nucli urbà i de cada territori.

També volem manifestar que estem parlant de la transposició d'una directiva. Per tant, els nostres eurodiputats i els grups parlamentaris als quals pertanyen van ser crítics amb aquesta directiva i es van oposar a l'anomenada «directiva Bolkestein» per tot el que comporta de liberalització dels mercats sense límits; polítiques que a la pràctica fan Convergència i Unió i el Partit Popular.

Però nosaltres som responsables i conscients que és una normativa vigent i que hem de complir. Nosaltres estem en contra de les polítiques econòmiques liberals,

que acaben afavorint els més poderosos, cosa que podia haver passat amb l'adaptació d'aquesta normativa. De fet, el millor exemple del que és una mala política d'acció d'equipaments comercials és la de Convergència i Unió, que sota un discurs d'aparent protecció del petit comerç van afavorir la implantació dels elements i dels grans centres comercials sense ordre ni concert fora de les àrees de les poblacions.

Per això nosaltres diem que és una forma intel·ligent i que no s'ha caigut en aquests errors, i per això diem que amb criteris urbanístics, mediambientals i de simplificació administrativa, o sigui, amb criteris socials, són els que diuen en aquest model..., perquè aposta pel model propi de comerç, que és una..., el model de proximitat de comerç és una realitat; per una altra banda, garanteix el dret de tots els ciutadans i usuaris a la llibertat d'anar a una gran diversitat de comerç, i finalment, encara que no correspongui a aquesta llei, també voldríem donar un pas en els drets dels treballadors i treballadores que estan en l'àmbit del comerç, que encara estan bastant desregularitzats: interessos de la ciutadania, interessos del sector, interessos dels treballadors i treballadores.

És per tots aquests motius que nosaltres votarem a favor de la convalidació d'aquest decret.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputada. En nom del Grup Mixt, té la paraula la senyora Carmen de Rivera.

La Sra. De Rivera i Pla

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, diputats..., teníamos la obligación de adaptar la legislación catalana a la Directiva europea relativa a los servicios en el mercado interior. Y se ha hecho a tiempo y nos hemos ahorrado una multa de Bruselas, pero el trámite decreto ley impide escuchar con la atención que se requiere a todas las partes implicadas. Hubiera sido deseable que la adaptación de una directiva como esta contara con el consenso de sectores directamente afectados, sobre todo entre los pequeños comerciantes y los representantes de los centros comerciales, además también, y como se ha pedido aquí por parte de oradores que me han precedido en el uso de la palabra, con el consenso de todas las fuerzas políticas.

Además de lo anterior, existen algunos puntos ante los que debemos mostrar nuestra disconformidad. Y así desde el Govern de la Generalitat, ante las advertencias que había recibido de las autoridades de la Unión Europea, se alegó que se estaba preparando la normativa autonómica de trasposición.

Sin embargo, la realidad nos muestra que el decreto ley no observa los principios establecidos por la directiva. Y esto ocurre, por ejemplo, cuando mediante el decreto ley se establece como norma general lo que en la directiva se establece solo con carácter excepcional. Según la directiva, los estados miembros únicamente podrán supeditar el acceso a una actividad de servicios y su ejercicio a un régimen de autorización, cuando el régimen no sea discriminatorio para el prestador y cuando exista una razón imperiosa de

interés general. Además se establece que el objeto perseguido no se puede conseguir mediante una medida menos restrictiva, porque un control a posteriori se produciría demasiado tarde para ser realmente eficaz.

Vemos este mismo defecto cuando el decreto ley sujeta el régimen de intervención a criterios de población, lo que tampoco admite la directiva.

Además de todo esto, nosotros observamos mala técnica legislativa. En este caso porque contiene remisiones al desarrollo reglamentario que producen situaciones de colisión de competencias, por ejemplo entre el departamento de universidades, investigación y empresas, que queda facultado para regular reglamentariamente materias urbanísticas que son competencia del Departament de Política Territorial.

Y en el mismo sentido que lo señalado anteriormente, vemos también que con este decreto ley se incumple con toda claridad lo establecido en el Estatut al ignorar las competencias locales. Según dice el artículo 84, textualmente, «se garantiza a los municipios un núcleo de competencias propias que han de ser ejercidas con plena autonomía». Y entre estas competencias están la ordenación y gestión y la disciplina urbanística y la regulación de actividades económicas, especialmente las de carácter comercial.

Y antes de concluir debemos remarcar que en algunos casos endurece los requisitos para la implantación de determinados establecimientos comerciales, por ejemplo los que se dedican a la venta de muebles, lo que va en detrimento de la libre creación de empresas, y su consecuencia más directa es en contra de la creación de empleo y estímulo de la economía.

Por tanto, en conclusión, y para concluir, y en resumen, desde Ciutadans votaremos en contra de la convalidación de decreto ley y a favor de su derogación, porque incumple la directiva, invade competencias, enfrenta dos sectores, las grandes superficies y el pequeño comercio, que deberían haber sido escuchados para acercar posturas en busca del consenso, y por su mala técnica legislativa, que es la que en lugar de resolver el problema los crea.

Muchas gracias.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Trucarem per a votació. Senyor Pellicer, em demana la paraula, per..? (*Veus de fons.*) Té un minut.

El Sr. Pellicer i Punyed

...allusions manifestes...

El president

Té un minut.

El Sr. Pellicer i Punyed

Bé, senyora Capdevila, dues coses. D'entrada, com ho farem? Vostès no s'han llegit la nostra proposta a la Llei de mesures fiscals i financeres, on allà queda reflectit

com ho farem nosaltres. I tingui-ho clar, que ho farem. I per tant, canviarem el decret.

Segona, no es preguntí què ens pot donar a nosaltres o que ens podria donar el petit comerç, sinó que la pregunta és què els donen a vostès les grans superfícies, que és una altra cosa.

I, senyor Quera, avui no és un dia important per a Catalunya. Vostè parlava de demagògia. Si vostès en són els mestres! Vostès, que tant demanen autonomia..., si no n'han tingut, d'autonomia, des d'aquell moment que està el PSC en el Govern. No han tingut cap autonomia, perquè el PSC s'ha imposat, com deia abans, a les seves pretensions com a departament.

I deixi'm dir una altra cosa, senyor Quera. Deia vostè: «El decret llei és la millor solució.» I tant que ho és! Però per vostè i per vostès en el Govern. Per tant, doncs, demagògia? Vostès que en són els mestres, senyor Quera.

Per tant, gràcies.

(*Pausa llarga.*)

El president

Doncs, acabat el debat, procedirem a la votació. Els recordo l'article 136.3: s'entén que els vots afirmatius són favorables a la convalidació, i els negatius, favorables a la derogació.

Passem a la votació sobre la convalidació del Decret llei 1/2009, del 22 de desembre, d'ordenació dels equipaments comercials.

Comença la votació.

El resultat és de 69 vots a favor i 59 vots en contra. En conseqüència, el decret queda convalidat.

Per tal de donar compliment a l'article 136.4, i també atesa la voluntat expressada pels grups parlamentaris, hem de votar si es vol que es tramiti com a projecte de llei. Votarem això, doncs. Votem si aquest decret s'ha de tramitar com a projecte de llei.

Comença la votació.

El resultat ha estat de 59 vots a favor, 69 en contra. Per tant, no es tramitarà com a projecte de llei.

Proposició de llei

de segona modificació de la Llei 14/1985, del 28 de juny, per la qual es regula el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya (tram. 202-00081/08)

El quart punt de l'ordre del dia és la tramitació en lectura única de la Proposició de llei de segona modificació de la Llei 14/85, del 28 de juny, per la qual es regula el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya.

D'acord amb l'article 126 del Reglament, els grups parlamentaris han sol·licitat la tramitació en lectura única; per tant, es proposa al Ple de la cambra que aquesta proposició es faci en tràmit de lectura única. Podem fer-ho així? Per assentiment? (*Pausa.*)

Doncs, procedim al debat, d'acord amb les normes establertes per als de totalitat, i, tot seguit, el conjunt de la proposició de llei se sotmetrà a una sola votació.

Aquesta proposició de llei es fruit de la iniciativa legislativa del conjunt de grups parlamentaris. Té la paraula la il·lustre senyora Laia Ortiz, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, per fer-ne la presentació.

La Sra. Ortiz Castellví

Bé, gràcies, president. Presento aquesta proposta, signada per tots els grups, i també aprofitaré per fer el posicionament.

Bé, primer de tot, donar la benvinguda a la gent del Consell Nacional de la Joventut que ens acompanya o que esperem que ens acompanyi breument, mentre poden anar entrant. Bé, sabeu que aquesta és casa vostra, que aquesta cambra és casa vostra; de fet, segurament, sou l'entitat que més present està en aquest Parlament, sobretot tenint en compte que sou membres de la Comissió de Joventut. També vull agrair la tasca del lletrat, que ens ha ajudat també en la redacció d'aquesta proposta.

Bé, avui, el que fem és presentar una proposta, signada per tots els grups, de modificació de la llei que regula el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, vint-i-cinc anys després de l'aprovació de la llei que la regula i onze més tard de la seva modificació. Certament, és un procediment una mica anòmal, això d'aprovar uns estatuts per llei, perquè entenem que el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya és una associació independent i que es dota de regulació via els estatuts que aprova en les seves assemblees anuals, fruit precisament del debat i la participació de prop de cent entitats que la componen.

Avui ens hem de felicitar per diversos motius, i deixeu-me mencionar un d'aquests motius, que segurament no és rellevant, però, tenint en compte a vegades la dinàmica parlamentària, crec que sí que hem de celebrar la celeritat amb què tots els grups parlamentaris han reaccionat a la demanda del consell nacional. Teníeu una necessitat, actualitzar els estatuts, tal com havíeu treballat en la vostra assemblea, i que poguessin entrar en vigor a la propera. Crec que sí que ens hem de felicitar avui de la celeritat amb què el Parlament, doncs, ha respost precisament a aquesta demanda.

Bé, avui adaptem el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya a la seva realitat actual. Introduïm dues qüestions: per una banda, reflectim el que ja succeeix, és a dir, reconeixem la funció de representar el moviment associatiu català als organismes internacionals, i en segon lloc, també fem un pas endavant reconeixent els consells locals de joventut com a membres de ple dret del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya. Per això avui és un bon dia per tornar a parlar de participació i de com atansar la política en majúscules a les persones més joves del nostre país.

Aquests dies, la ciutadania viu la política com un problema i, per tant, aquests dies, és important posar en valor aquelles entitats que fan política quotidiana preocupant-se d'allò que és públic, d'allò que afecta els joves

com a col·lectiu, i educant els joves en els valors de la democràcia, fent que la política no es percebi com un problema, sinó com una solució als problemes. Així, la plataforma associativa que agrupa prop de cent entitats i organitzacions juvenils dels àmbits educatiu, sindical, polític, social, cultural i d'intercanvi, s'ha decidit a fer un pas més en la integració de totes les veus crítiques i necessàries de les persones joves. Avui reconeixem un fet palpable, en primer lloc, una realitat, que és que el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya representa *de facto*, ja, el jovent als organismes internacionals.

Fem una mica de memòria. El Consell Nacional de la Joventut ha demostrat des de la seva creació, l'any 1979, la seva vocació internacional i un compromís ferm en el procés de construcció europea que l'ha portat a formar part de tots els organismes internacionals de joventut. De fet, des del 9 de març de 1985, els delegats de l'assemblea del *youth forum* de la comunitat europea aproven per unanimitat l'admissió del consell en aquest organisme i, a més a més, arran d'una proposta conjunta del Consejo de la Juventud de España i del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya. No és un cas estrany, aquest, perquè també en trobem un exemple a Bèlgica, on, en els mateixos termes, també es redistribueix la participació en tres consells de joventut. Però, a més a més, hem tingut presidents en el *youth forum* catalans, com en Joan Pluma o en Pau Solanilla, i membres del buró, alguns presents en aquesta cambra, com la Dolors Camats, aquí present, i, per tant, han estat la veu del moviment associatiu català més enllà de les nostres fronteres.

Per tant, té molt de sentit, a més, que, si Catalunya té competència exclusiva en matèria de joventut –i no és una qüestió del nou Estatut, és a dir, tenim competència exclusiva en termes de joventut–, el que és normal i el que ha de ser és que la principal entitat assessora i interlocutora en termes de polítiques de joventut, doncs, precisament participi en aquests fóruns internacionals per escoltar què fan altres països, i també per aportar les experiències que es duen a terme des d'aquí.

Que el consell participi internacionalment no n'exclou altres de fer-ho. Per això entenem que, més enllà de gestos identitaris, avui només reconeixem un fet, una realitat que és de sentit comú.

I la segona modificació que proposem és la incorporació dels consells locals de joventut com a membres de ple dret. La decisió que els consells locals de joventut, amb l'exemple del consell de Barcelona –el CJB– i d'altres experiències d'èxit –com Badalona, Matadepera, Sabadell, Sant Feliu de Guíxols, Tortosa, Blanes i, des d'aquesta mateixa setmana, Lleida–, aquestes experiències posen de manifest la importància d'interlocutar amb la ciutadania per tal d'implementar polítiques públiques al màxim de realistes i que ataquin els problemes de la gent jove. Precisament, els i les joves d'aquest país són els que viuen amb més intensitat problemes com l'accés a l'habitatge, la precarietat laboral i, sobretot, al dia d'avui, l'atur juvenil, que afecta milers de joves del nostre país.

Amb aquesta voluntat, doncs, els consells locals de joventut que representin un mínim de cinc mil habitants

o siguin capitals de comarca i estiguin compostos per un mínim de dos tipus d'entitats i que fixin els objectius d'interlocució, coordinació i foment de la participació al seu municipi es podran incorporar amb veu i vot al Consell Nacional de la Joventut. I és per això que val la pena dir que la vitalitat de les entitats juvenils del país ha d'anar acompanyada també de millores en la seva participació interna que fomentin el debat i la presa de decisions.

A més a més, aquest canvi arriba a temps, ja que celebrareu la propera assemblea del Consell Nacional de la Joventut el proper mes de març i, precisament, en ple debat sobre el Pla nacional de joventut, després de fer-ne l'avaluació, i que ha de ser precisament el full de ruta de les polítiques dels propers anys en matèria de joventut. Un moment també de canvi de paradigma en les polítiques de joventut, on passem de parlar, eminentment, de precarietat i temporalitat a parlar d'aquest atur creixent.

Sabeu que hi estem posant solucions –mesures contra la crisi, l'acord de mesures per a l'ocupació–, però caldrà continuar treballant, perquè la crisi, precisament, sigui realment per canviar el model d'on veníem, on la desregulació requeria principalment en la indefensió dels joves. Caldrà que ho fem plegats, el Govern, el Parlament i a les entitats. El consell ha de ser l'interlocutor, i avui, a més, guanyem en la riquesa i en la representació, incorporant més veus i més arrelades als pobles i ciutats i al territori.

Hem signat tots aquesta proposta, i així esperem que ho votem tots els grups parlamentaris; que la voluntat de marcar perfil identitari no ens faci perdre el sentit comú. Reconeixem, doncs, en aquest Parlament, allò que l'associacionisme juvenil ha decidit democràticament en assemblea. Tenen dret a decidir per ells mateixos com participar i com gestionar el consell. Això també significa reconèixer la maduresa del nostre moviment juvenil.

Gràcies, senyors diputats, senyores diputades.

(Alguns aplaudiments.)

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputada. S'ha acordat fer intervencions més reduïdes de l'escó estant, i en primer terme, per fixar posició, té la paraula l'il·lustríssim diputat senyor Albert Batalla.

El Sr. Batalla i Siscart

Gràcies, president. Bon dia a tothom, diputats i diputades. Bon dia també, i benvinguts, a la gent del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, al secretari de Joventut, que també ens acompanya... Bé, com molt bé ha explicat la diputada Laia Ortiz, com a presidenta també de la Comissió de Joventut del nostre Parlament, vam decidir d'impulsar, a petició del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, aquesta proposta conjunta, tots els grups, per tal de –fent-ho amb tràmit d'urgència– poder arribar abans de l'assemblea que el Consell Nacional de la Joventut té prevista, si no vaig errat, d'aquí a un mes, o més o menys d'aquí a un mes, per

tal de renovar els seus càrrecs i poder ja fer de forma definitiva l'adaptació dels seus estatuts a la realitat que bé ens ha explicat la presidenta.

Són, bàsicament, dues qüestions en les quals nosaltres hi estem plenament d'acord: la representació internacional del consell, que, evidentment, doncs, ha estat exercint des de fa ja molts anys i que bàsicament els estatuts ara recolliran aquesta realitat, i per altra banda, també, la necessitat d'incorporar noves veus que estiguin vinculades al territori del país. Som un territori amb 946 municipis, i la participació juvenil és molt diversa i molt heterogènia; no té res a veure participar a la ciutat de Barcelona que participar a la Vall d'Aran, i això vol dir que també s'ha de tenir molt en compte des de la perspectiva d'una entitat que té la voluntat d'aplegar el màxim consens possible dins de l'associacionisme juvenil, com és el Consell Nacional de la Joventut. Per tant, em sembla que aquesta adaptació que ens proposa el consell i que tots hem signat és positiva per tal de donar els instruments perquè aquesta entitat faci la feina que li toca.

I quina feina li toca? Doncs, fer una feina d'interlocució directa amb l'Administració, tant la local com la nacional –i per això és una qüestió que es regula a través del Parlament de Catalunya–, en un moment que és molt complicat. Ens trobem amb una taxa d'atur juvenil pels núvols, malauradament, doncs, de les més altes, per no dir la més alta d'Europa, i, per tant, val la pena que totes les institucions que hi tinguem algun tipus de responsabilitat –des del Parlament fins al Govern, com així també la interlocució directa de les entitats juvenils del país– fem allò que hem de fer.

Per tant, recomano i demano al Consell Nacional de la Joventut de Catalunya que, ja havent posat al dia els seus estatuts i, per tant, utilitzant tots els seus instruments, sigui capaç d'interlocutar el millor possible i de fer propostes que siguin agosarades i positives, per tal de resoldre una situació de crisi que afecta d'una forma molt particular la gent jove d'aquest país i que ens interpel·la molt directament no només als diputats, sinó també a totes les administracions, començant, evidentment, pel Departament de Treball i el conjunt de la Generalitat de Catalunya. Per tant, que aquest nou instrument us serveixi per treballar efectivament per als joves del país, per a aquells que estan associats i per a aquells que no hi estan, que són la majoria dels joves de Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Socialistes-Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada senyora Núria Ventura.

La Sra. Ventura Brusca

Bon dia. Gràcies, senyor president. Prenc la paraula en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Aprofito també per saludar els membres del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya que ens acompanyen i també el secretari de Joventut.

En tot cas, com ja s'ha comentat anteriorment, compartim també amb la resta de grups parlamentaris i amb el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya aquesta voluntat de permetre fer possible una major implicació i participació territorial en el si del consell i la necessitat, per altra banda, també d'especificar-ne algunes de les seues competències de manera més acurada i també amb més claredat, com per exemple la representativitat a nivell internacional que ja s'està exercint actualment.

Per tant, donem suport a aquesta segona modificació de la Llei 14/85 que regula la creació i el funcionament del mateix Consell Nacional de la Joventut. I ens felicitem també per la rapidesa amb què ens hem posat tots a treballar en este sentit i per tal de poder adaptar al més aviat possible els estatuts d'aquest ens al que la seva mateixa assemblea va aprovar ja fa uns mesos després d'un llarg debat.

És una aposta clara per promoure, crec jo, al mateix temps, l'associacionisme juvenil a tots els pobles de Catalunya i, per tant, és important que els consells locals i territorials de joventut, a poc a poc, que es van creant arreu del país passin, a ser d'entitats membres adherides a ser membres de ple dret del mateix consell nacional. Garantim, així també, un major equilibri territorial dins el mateix consell i una major participació, com deia, al mateix temps.

Amb esta voluntat, des del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, donem el suport a aquesta modificació.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Pere Aragonès.

El Sr. Aragonès i Garcia

Gràcies, senyor president. En primer lloc, agrair, doncs, la presència de representants del Consell Nacional de la Joventut, d'organitzacions juvenils i també, evidentment, del secretari de Joventut del Govern de la Generalitat.

Aquesta proposta que avui debatem aquí, com ja s'ha dit reiteradament pels diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula, és adaptar la llei actual del Consell Nacional de la Joventut als debats sobre la seva estructura, sobre el seu funcionament que hi ha hagut en aquest darrers anys en les decisions de la seva assemblea general.

Precisament hem de fer un canvi de llei per l'especial naturalesa del consell, perquè és una organització que agrupa diferents plataformes juvenils i associacions juvenils i, alhora, és un interlocutor amb els poders públics en matèria de polítiques de joventut. Per això en el seu moment va ser reconegut per una llei, per això també té un caràcter profundament democràtic i alhora també profundament, doncs, com una entitat de caràcter públic. I, per tant, doncs els canvis que es produeixin en la seva organització, depenent de l'abast que siguin i en aquest estem parlant de la representació d'algunes entitats noves com els consells locals i territorials, requereixen un canvi legislatiu.

A part, doncs, també el que es fa és consolidar per llei una pràctica que ja ha estat utilitzada i portada a terme pel Consell Nacional de la Joventut durant molts anys, que és la presència internacional en representació de la joventut catalana en els organismes europeus i mundials, no?

Per tant, nosaltres, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, donarem suport evidentment a aquesta proposició de llei. Agraïm al lletrat i als serveis de la cambra, els serveis jurídics de la Secretaria de Joventut i la col·laboració del Consell Nacional de la Joventut perquè aquesta celeritat hagi estat finalment possible, i desitgem al Consell Nacional de la Joventut que continuï la bona feina.

I una reflexió final: és una proposició de llei signada per tots els grups i, si això és possible, no és només per la voluntat dels portaveus a la Comissió de Polítiques de Joventut, sinó és possible perquè el Consell Nacional de la Joventut és un interlocutor ferm, un interlocutor útil davant de les administracions públiques. Si no fos un interlocutor útil, si no representés la joventut catalana, una proposició de llei d'aquest àmbit signada per tots els grups no hauria estat possible. Per tant, és el millor exemple i la millor mostra que el Consell Nacional de la Joventut és útil i té molta feina a fer.

Res més.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. En nom del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el seu diputat senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Com han fet els meus companys i companyes que m'han precedit en l'ús de la paraula, donar la benvinguda al Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, a la seva presidenta, també al secretari de Joventut de Catalunya, a qui aprofitem per reclamar-li si ens pot presentar la Llei de polítiques de joventut el més ràpid possible a aquesta cambra. Perquè el portaveu... Hem d'aprofitar totes les oportunitats que tenim, senyora consellera.

El portaveu de Convergència i Unió ha dit una cosa molt real, la joventut catalana avui viu hores baixes. Ara fa poc hem vist, per exemple, un estudi de les joventuts d'UGT, d'Avalot, que ens parlava de l'atur juvenil, com afecta profundament. Atur juvenil significa incapacitat per fer emancipació, que era un dels punts fonamentals quan parlàvem de les línies de polítiques de joventut que després va donar pas al Pla nacional de joventut, les polítiques d'emancipació i les polítiques d'ocupació eren molt importants. Per tant, jo crec que és un moment també oportú per demanar que la Llei de polítiques de joventut, doncs, s'acceleri.

El que ens ocupa actualment, aquesta llei. Nosaltres no podem donar suport a tota la llei, donarem suport a la major part de la llei, un punt per àmbits ideològics, hem parlat abans amb la presidenta i li hem comentat

el perquè. Això no vol dir que l'hàgim signat i això no vol dir que hem votat a favor de la tramitació per lectura única, per què? Perquè no volem posar cap tipus d'impediment. I em sembla que la celeritat..., és a dir, em sembla que les diferències ideològiques no ens han de perdre l'objectiu principal i gràcies també a la interlocució del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, que sempre l'ha tingut i sempre el tindrà i li agraeixo a la presidenta avui present, una cosa és les diferències ideològiques que podem tenir i una altra cosa és la necessitat de celeritat d'aquesta tramitació.

Sempre ho hem dit, nosaltres no estem a favor d'aquest –si em permeteu l'expressió– secessionisme juvenil de Catalunya respecte a la resta de l'Estat.

Jo li he posat abans a la presidenta del consell un exemple, jo quan vaig anar a parlar de l'Estatut a Madrid, al CJE, perquè m'entenguessin deia: «Miri, l'Estatut el que vol fer és com el model del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, és a dir, una administració separada de la resta de l'Estat.» I em van entendre perfectament. És a dir, nosaltres mai hem donat suport a aquest tema i, per tant, ideològicament, avui no hi podrem donar suport, però no hi posarem cap trava. Això és el que em sembla més important.

I el segon punt, que és el segon punt que avui ens ocupa. Vint-i-vuit consells locals quan es va constituir el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, el senyor Millo, que ara en parlàvem, en formava part d'un, del de Terrassa, un membre fundador de Terrassa i a més membre fundador també del Consell de la Joventut d'Espanya, vint-i-vuit consells locals.

Als anys noranta els consells locals van perdre vigència i al final –i me'n recordo amb la diputada d'Iniciativa per Catalunya, la senyora Camats– va ser un dels temes importants el revifament dels consells locals perquè ens semblava, primer, per la participació als ens locals; segon, per la independència. I vull recordar-ho, consell local no és consell municipal, no té res a veure, no està controlat per l'Administració i em sembla important. I la participació als municipis és fonamental.

I, per tant, nosaltres donarem suport a la iniciativa en aquest sentit, això sí, demanarem a la presidència votació separada del punt 1.1.i, que sembla..., eh?, 1.1.i que votarem en contra pel que ja he explicat, però em sembla important la celeritat amb què s'ha de tramitar aquesta llei. I sento i dono les felicitacions també al Consell Nacional de la Joventut perquè era una demanda expressada per tot l'associacionisme juvenil català.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Mixt, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Simplement també per anunciar que estem a favor que es tramiti de forma ràpida, sense traves i, per tant, estem d'acord amb aquesta lec-

tura única i amb aquest mètode per aprovar aquesta modificació.

Però també és cert –i crec que no hi ha només una qüestió ideològica sinó de model d'Estat i de model de societat–, creiem nosaltres, que aquesta participació internacional no només ha d'estar coordinada, sinó al més lligada possible i, per tant, el model i el concepte que estem defensant des de diferents grups d'aquesta cambra són diferents. I amb aquesta legitimitat i amb aquest model diferent on creiem que les comunitats autònomes i l'Estat han d'estar coordinats per participar de forma internacional, en aquest línia, doncs, votarem en contra del punt 1 i primera lletra en aquest sentit, i a la resta hi votarem favorablement.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat.

Havent-se posicionat tots els grups, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

El president

Acabat el debat, iniciarem la votació.

Votarem, en primer lloc, l'article 1.1, 1.1 lletra i, perdó, 1.1 lletra i.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 113 vots a favor i 16 en contra.

I votarem la resta de la proposició de llei.

Comença la votació.

Que ha estat aprovada per 129 vots a favor, amb la qual cosa la Proposició de llei de segona modificació de la Llei 14/1985, del 28 de juny, per la qual es regula el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, ha estat aprovada.

Projecte de llei

de modificació de la Llei 21/2000, de 29 de desembre, sobre els drets d'informació concernent la salut i l'autonomia del pacient i la documentació clínica (debat de totalitat) (tram. 200-00073/08)

El cinquè punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre el Projecte de llei de modificació de la Llei 21/2000, de 29 de desembre, sobre els drets d'informació concernent a la salut i l'autonomia del pacient i la documentació clínica. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyora Marina Geli, consellera de Salut.

La consellera de Salut (Sra. Marina Geli i Fàbrega)

Bon dia, senyor president.

El president

Honorable consellera.

La consellera de Salut

Molt bé, bon dia, senyor president. Senyores i senyors diputats, amb brevetat intentaré resumir el perquè d'aquesta modificació parcial de la Llei 21/2000, de 29 de desembre, sobre els drets d'informació concernents a la salut i a l'autonomia del pacient i la documentació clínica, en cinc apartats breus.

El perquè de la justificació i la importància d'aquesta llei. Segon, els antecedents i l'element fonamental que Catalunya va ser pionera a l'hora de legislar els drets d'informació concernents a la salut. Per tant, l'apoderament de les mateixes persones amb relació a la seva història i la presa de decisions, aquí es van incorporar les voluntats anticipades. El tercer, els elements de canvi amb relació a la societat digital, la societat de la informació o coneixement i les principals modificacions d'aquesta llei amb alguns apunts finals.

Per tant, aquesta és una modificació molt –molt– parcial, que el que intenta és determinar la major concreció dels requeriments de custòdia i conservació de la història clínica, redefinint els terminis de conservació actualment vigents, preservant, per descomptat, el dret dels ciutadans a l'accés a la seva informació i a la confidencialitat. I aquesta també és una excel·lent oportunitat per regular el gran canvi que comporta la informatització, la digitalització, la custòdia i el dipòsit de les històries clíniques digitals.

Per què és important aquesta llei? Per què va ser important l'any 2000? Catalunya va ser pionera amb un canvi d'una societat de canvi que volia que els responsables de la salut i, per tant, també de la seva documentació i de la presa de decisions en el procés de malaltia, de la vida i de la mort, fossin els pacients.

Aquest va ser un canvi substantiu, i aquesta llei –aquella llei del 2000– va incorporar també quins eren els drets dels pacients a la informació, al consentiment informat i a l'accés a la documentació clínica dels ciutadans. Es donava compliment a l'esperit de la Llei general de sanitat, de 1986, i de la Llei d'ordenació sanitària del 1990, els drets de la persona com a pacient i com a ésser humà, deixant una mica endarrere el paternalisme excessiu, durant molts anys, dels professionals sanitaris que, amb bona fe, per descomptat..., però que aquests nous ciutadans, nascuts en democràcia i amb molt més coneixement, volen participar en el seu procés.

En aquests últims anys –els donaré algunes dades– els sistemes d'informació i tecnologies de la informació i la comunicació han experimentat una extraordinària evolució en el tractament, emmagatzematge i accés a la informació personal de la salut. La pràctica mèdica, les tècniques diagnòstiques i terapèutiques evolucionen a tal velocitat que el volum d'informació que té el sistema de salut pública i privat a Catalunya és extraordinari. Per descomptat, hi estem obligats i, a més a més, totalment hem de ser garants de la seguretat i la confidencialitat en la transmissió de les dades.

Els antecedents d'aquesta regulació vénen determinats fins i tot per organismes internacionals, que així ho recomanen, cartes de drets i deures dels ciutadans, on per descomptat el Departament de Salut ha de vetllar constantment. Però aquest canvi que els deia de les TIC

aplicat al sistema de salut en aquest moment, doncs, el que ha comportat és que ja tinguem 15 milions de documents digitalitzats, que 419 centres, hospitals d'aguts i primària, estiguin connectats amb història clínica compartida i que, al juny del 2010, 472 centres ja estaran connectats, perquè començarem a incorporar els centres sociosanitaris, salut mental. Per tant, al juny del 2010 disposarem de 25 milions de documents clínics publicats amb base digital. Això obre nous reptes. Quin ha de ser l'ús *online*, a qualsevol moment, de la història –no en paper– de la història digital?

Per tant, el que intenta concretar, i per això la necessitat d'aquesta llei, primer, ja els ho he comentat, és concretar molt millor els requeriments de custòdia perquè nosaltres ara, amb aquests canvis importants, no necessitem, de cap manera, aquells immensos, com vostès saben –parlo del futur–, espais d'arxius que tothom tenia i que s'havia acabat complicant molt. El que proposem amb aquesta modificació és concretar; no perdre informació, eh? Al contrari. Passar de vint a quinze anys la documentació més rellevant de guàrdia i custòdia de les històries clíniques, aquella que és substantiva; la resta de documentació, cinc anys. Per descomptat, aquelles d'elements, perquè necessitem més llarg termini assistencial, elements de recerca epidemiològica, d'organització, a efectes judicials, que es puguin conservar, per descomptat, el temps que sigui necessari.

Però, més enllà, també volem concretar quina és la custòdia i el tractament de les històries clíniques digitals. Aquest és un element en què ens hi hem de posar també en l'àmbit legislatiu perquè comporta, està comportant, eh?, ja els ho he dit, que estem fent una autèntica revolució al costat de la història clínica compartida, la digitalització de les imatges, que s'estan ja fent a tot Catalunya, més del 80 per cent de digitalització de les imatges. I, per tant, aquelles carpetes que tots portàvem en passar visita, plenes, eh?, de radiografies, que diuen els pacients, doncs, acaben essent ja una altra cosa. Aquesta és una concreció que els volíem demanar i sé que hem debatut amb vostès, doncs, fer relativament ràpid en aquest període de sessions aquestes modificacions.

I em reservo per al final algunes consideracions amb relació a la importància del que estem fent des del punt de vista de concretar molt més la custòdia, escurçar els terminis, que facilitarà, en molts casos també, no tenir tants espais; també concreta, per descomptat, i dic-tamina quines són les mesures tècniques de seguretat aplicables als fitxers de caràcter personal. Qui, en cada institució, ha de ser garant d'aquests elements, que no canviem perquè ho tinguem tot informatitzat que en les estructures directives i gerencials ningú ara tingui cura d'aquesta custòdia. I, per altre costat, també es crea una comissió tècnica de seguiment important per veure-ho, perquè és tal el canvi, eh?, que a partir d'ara haurem de treballar paral·lelament encara amb paper, amb guarda durant, si s'aprova, quinze anys o cinc anys, depèn dels documents, però també amb aquesta nova fórmula.

Els dic això, que en aquest tràmit parlamentari, més enllà de semblar una qüestió merament de tràmit, el que estem fent segurament és encarar els propers vint anys i també concretar què ha de ser l'accés a la documenta-

ció clínica i aquí, en aquests nous formats, nosaltres haurem de fer-ho. I per això ens va semblar que era necessari –ho estàvem treballant des de fa molt temps– fer aquesta modificació.

De nou Catalunya tornarà a ser pionera en aquesta legislació del nou món digital. Nosaltres estem preparant, vostès ho saben, eh?, quina ha de ser la informació. I aquí volia introduir aquests elements, que tenen una vessant també ètica. Fins ara, evidentment, els pacients tenien dret a demanar la seva història, eh? En general, els pacients confien plenament en el que els diuen els seus professionals, i ha de continuar essent així. Però a partir d'ara tindran dret també a la seva història digital amb un *password* i que, per tant, podran introduir-hi. Què és el que hi em de posar, en aquesta documentació digital? No voldria pensar que tornéssim obsessius els nostres ciutadans. Estem fent, per això, una prova pilot amb uns ciutadans per veure exactament què és el que al final, en la documentació clínica digital ha d'estar totalment a l'abast, si tot, una part... Això també fa canviar el llenguatge dels nostres professionals on la història clínica és un element importantíssim, íntim gairebé, relacional, on els professionals escriuen aquelles coses que potser en llenguatge professional són intel·ligibles i, en canvi, des del punt de vista de transmissió directa, *online*, als ciutadans poden generar angoixes innecessàries, per posar un exemple.

Ara aquest és el món, eh? Els nostres pacients entren al Google per buscar la seva malaltia, el seu símptoma. I, per tant, aquest és el debat del segle XXI, és un debat que ens ha de fer compatible la confiança entre els professionals i que el llenguatge professional, en l'era digital, pugui ser compatible amb l'accés a informació en via digital pels ciutadans, eh? Per tant, aparentment és un tema menor però hi ha, per descomptat, elements de fons, a part de temes de custòdia, de preservació, de confidencialitat.

La llei és simple. Hi ha tres articles, un preàmbul que fa la justificació d'on venim, on estem i on volem anar. Per altre costat, aquests articles d'elements d'escurçament del temps de custòdia i de garanties de seguretat i confidencialitat. I un article que crea aquesta comissió de seguiment, perquè ens sembla que estem encarant aquest nou món, eh?, que hi estem a tocar...

Els he de dir que només ens falten, dels grans hospitals, pocs hospitals totalment d'anar sense paper, des del punt de vista dels grans hospitals de l'ICS, que han estat els més complicats. Ara, el mes de març, farem Bellvitge i el mes de juny farem l'Arnau de Vilanova, eh? Si vostès no han anat fa dies a Vall d'Hebron, aquell cap de setmana que vam treure el paper i ho vam digitalitzar va comportar molts debats, no només instrumentals, eh?, molts debats de canvi, importantíssims, de com garantim també l'ús adequat de la informació *online*. Aquest és un debat importantíssim, d'un calat també ètic i que ens comporta en aquest ciutadà..., però val més, com sempre ha fet Catalunya, mirar cap endavant perquè tenim unes bases sòlides des del 2000.

Moltes gràcies, senyors diputats, senyores diputades.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera. Per fixar la posició, en nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula el senyor Francesc Sancho.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, senyor president. Bon dia, senyors diputats, i gràcies, senyora consellera, per la seva exposició i per la seva brevetat. Perquè a mi em sembla que ha sigut molt clarificadora, no? És a dir, de fet, estem davant d'una llei no menor. És a dir, hi ha qui diu que aquestes lleis són menors. La veritat és que no és una llei menor, que té la seva importància. Sí que és cert que tots, al llarg d'aquests plens, veiem com ens van entrant una sèrie de lleis que donen la sensació de final d'etapa, no?, com si el Govern volgués portar aquí, al Parlament, moltes lleis perquè ho necessita abans d'un període, que tots intuïm que serà d'una forta discussió electoral i, per tant, d'una intensitat important, no?

Bé, doncs, és cert que ens trobem en aquesta etapa. Però també hem de dir una cosa, que nosaltres som molt lleials en aquelles lleis que pensem que són importants i que cal aprovar. Que, de fet, en salut, aquesta lleialtat l'hem expressat amb l'aprovació d'alguna llei i amb el consens d'alguna llei, com a la Llei de l'ICS o la de salut pública. I que, per tant, aquesta llei que, hi insisteixo, pot semblar menor però no és menor, també creiem que val la pena discutir, que sí que té una oportunitat política, que sí que té el criteri d'urgència amb què ha sigut presentat. I, per tant, avalem tots aquests criteris i la presentació avui, al Parlament. Per tant, ja els anuncio que –ja ho saben– no hem presentat esmenes a la totalitat, però sí que els anuncio que intentarem estudiar-la a fons per tal de veure si a través del període d'esmenes i a través de les compareixences podem incorporar alguna aportació que pugui millorar la llei i que pugui donar resposta a alguna de les preguntes que avui tenim. En tot cas, ja ho farem a través del període d'esmena. Però que sàpiguen que la nostra intenció és aquesta.

Estem d'acord amb l'exposició que ha fet l'honorable consellera. La veritat és que la història clínica és un element primordial, és un element primordial tant de diagnòstic com de garantia de qualitat de l'assistència sanitària. I dintre la història clínica hi ha moltes dades que requereixen un tractament molt acurat: dades personals que fan referència no només a la salut de les persones, sinó a aquelles circumstàncies personals que tenen a veure i tenen concomitància o tenen algun punt d'intersecció amb la seva història de salut. I, per tant, aquí hi ha alguns requeriments de confidencialitat importants. I tots sabem que les noves tecnologies impliquen noves maneres de garantir aquesta confidencialitat, la qual cosa no vol dir que no es pugui garantir; segur que es pot garantir.

De fet, la Llei 21 del 2009, sobre els drets d'informació concernents la salut i l'autonomia del pacient i la documentació clínica, junt a la de 25 d'abril del 1990, eh?, ens donaven un marc jurídic que tenia algunes contradiccions, no respecte del moment en què es van promulgar, sinó respecte a la pràctica clínica que avui tenim. Contradiccions o noves problemàtiques a les quals tenim de donar resposta. I també hem de tenir en compte que tenim sig-

nat un conveni del Consell d'Europa que també ens obliga jurídicament en determinades qüestions, no? I, per tant, sí que val la pena en aquestes qüestions ficar-nos-hi, resoldre les preguntes que avui podem tenir i donar sortida a algun dels problemes que se'ns plantegen, no?

Tenim de legislar sobre els requeriments de conservació i quines són les obligacions dels centres sanitaris respecte a la història clínica. Criteri de conservació de documents, però és que també avui tenim l'element del que significa la informàtica, del que significarà la història clínica compartida, del que significarà això de novetat i de pràctiques, que tindrem de fer noves pràctiques, que tindran de fer els nostres centres sanitaris. De fet, hi hauria qui es podria preguntar: «Escolti, i per què no ho digitalitzem tot, no?» Vull dir, perquè això podia resoldre molts dels problemes d'espai i molts dels problemes de burocràcia o molts dels problemes d'accés a la pròpia història clínica. I la incorporació de noves tecnologies..., evidentment, es podria pensar que la digitalització de tots els documents fóra una solució. La veritat és que, bé, tots sabem fins a quin punt digitalitzar-ho tot, i tots els documents que avui s'utilitzen dintre de la història clínica i dintre del procés de diagnòstic, és pràcticament una quimera —una quimera—, que pot ser una utopia d'aquestes que poden ser desitjables però que no són possibles. No són possibles perquè necessitaríem molts de recursos.

Una vegada ja ficats en aquest marc, doncs, entenem quina és la problemàtica. És a dir, si no podem digitalitzar-ho tot i realment tenim en la història clínica un element essencial, que hem de conservar perquè ens és absolutament imprescindible per a la salut dels nostres pacients, això ens planteja molts de problemes quant a la confidencialitat, quant a la conservació, als espais de conservació, a les responsabilitats que es deriven d'aquesta conservació, no? I això és el que afrontem amb aquesta llei, no?

De fet, en l'anterior llei es diu; en la conservació de les històries clíniques, s'establien els períodes de conservació de la història clínica i la teníem de conservar fins a vint anys després de la mort, no?; los documents no rellevants per a l'assistència, deu anys des de la darrera atenció al pacient. I, per tant, això implicava períodes de conservació molt llargs i que causaven problemes d'espai; i no només d'espai: i d'una certa burocratització, per dir-ho d'alguna manera, i una certa dificultat d'accés a la mateixa informació que contenen estes històries clíniques, no?

Avui fem un canvi de nomenclatura en la història clínica, que queda segregada en dos espais, que serien la documentació rellevant de la història i la documentació no rellevant de la història. Si sabem definir molt clarament quina és la documentació no rellevant de la història i en aquesta no establim cap obligació de conservació en períodes molt llargs, entendrem que eliminem molta part del paper, eliminem molta part de la dificultat d'accés a allò que sí que és rellevant, i eliminem un dels grans problemes, que és el gran espai que es necessita per part dels nostres establiments sanitaris per a conservar aquestes dades.

Bé, aquesta és la qüestió i jo no diria discussió, sinó el diàleg que tindrem d'establir a través de les compareixences i a través de les nostres aportacions per tal d'aconseguir millorar aquesta llei. Els ho he dit al principi: nosaltres pensem que val la pena que ens hi fiquem. Les lleis, hi ha qui pensa que unes són grans i les altres menors. La veritat és que en certs moments, a la pràctica diària, alguns dels que es troben amb aquests problemes diran: «Escoltin, vostès poder troben molt important la llei de l'ICS o la Llei de salut pública, però a mi, en la meua pràctica diària, resulta que també aquesta té la importància.» Per tant, no la qualifiquem de llei menor. La nostra voluntat serà fer les aportacions necessàries per tal de si podem millorar-la. I esperem que, a través de la compareixença, tant dels col·legis de metges com de la patronal, com de la concertada o les que ens puguin fer els mateixos tècnics del departament, aconseguíem millorar la llei, si és que s'ha de millorar.

Nosaltres amb aquest esperit l'afrontem, amb aquest esperit començarem la discussió de la llei, i esperem que el final sigui de consens, tal com ha sigut en les altres lleis de salut. Per tant, aquí serem, aquí ens trobarà i continuarem treballant.

Gràcies, consellera.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la senyora Caterina Mieras.

La Sra. Mieras i Barceló

Gràcies, senyor president. Il·lustres diputats i diputades, consellera de Salut, persones del departament que ens acompanyen, com no podia ser d'una altra manera, un cop escoltades les paraules de la consellera, el meu Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi recolzem l'entrada en tràmit parlamentari d'aquest projecte de llei. A més, voldríem felicitar el Departament de Salut per l'oportunitat d'aquesta iniciativa.

L'objectiu principal d'aquesta iniciativa és canviar l'actual regulació prevista a l'article 12 de la Llei 21/2000, de 29 de desembre, en la part que fa referència a la consagració de la història clínica i desplegar alhora la regulació que sobre la conservació de la història clínica dicta la normativa bàsica estatal configurada per la Llei 41/2002, de 14 de novembre. De l'àmplia i precisa justificació que ens ha donat la consellera per a la presentació d'aquest projecte de llei, m'agradaria remarcar-ne uns punts que fan que per al nostre grup, igual com deia abans l'il·lustre diputat senyor Sancho, aquesta llei tingui una importància especial, no sigui una llei menor.

La història clínica, que històricament eren unes senzilles anotacions que ajudaven el metge a fer un millor diagnòstic i seguir el curs de la malaltia, avui s'ha convertit en un element primordial per garantir l'assistència adequada, acurada i de qualitat al malalt. Formen part de la nostra història clínica, —i dic «nostra» perquè de ben segur que cadascú dels que estem aquí en tenim una—, formen part, com deia, de la nostra història clínica un munt de documents, analítics, radiografies,

informes d'assistència, etcètera, que ajuden el metge a conèixer millor el nostre estat de salut, la nostra història de salut. A més, les noves tecnologies han ajudat a incrementar encara més l'enorme quantitat d'informació que acumulem a la nostra història clínica. Per tant, cal endreçar-ho, cal ordenar-ho.

Voldria remarcar els avenços importants en la pràctica diària de la medicina que són fruit de les noves tecnologies: en primer lloc, la informatització de la història clínica i, per tant, la possibilitat de tenir-la a l'abast allà on està el malalt, no allà on s'ha originat la informació; el desplegament, que la consellera ha explicat molt bé, que ja tenim molt avançat, de la història clínica compartida a tot el territori i a tots els proveïdors; el treball en xarxa dels professionals; malgrat la distància, l'apropament dels millors especialistes a tot el territori. Ara bé, per fer arribar aquests avenços a tota la ciutadania, és urgent actualitzar les normes que regeixen la conservació de les històries clíniques.

Aquest..., però això no és l'únic motiu encara, que sí que és el més important, que fa necessària aquesta modificació de l'article 12 de la Llei 21/2000, de 21 de desembre, que avui la consellera ens ha presentat. Amb els avenços científics actuals, la història clínica ha esdevingut també una font d'informació necessària per a finalitats epidemiològiques, per a finalitats de salut pública, per a investigació, i també per a docència. I també és una eina útil per a funcions d'avaluació, acreditació, inspecció i planificació sanitàries; funcions, totes elles, constitutives d'actuacions fonamentals dintre del nostre sistema sanitari.

A més de totes aquestes funcions previstes ja a la llei que ara estem millorant o que intentarem millorar en el seu article 14, també a la Llei bàsica estatal 41/2002, de 14 de novembre, es preveu que l'ús de la història clínica pugui ser també amb finalitats judicials. Per tant, a més de millorar i modernitzar els arxius per donar una millor assistència, hem de preservar també uns drets socials derivats de les històries clíniques, mantenint sempre un equilibri entre preservació de la intimitat, els drets humans i els drets socials.

Com molt bé ha dit la consellera, el Departament de Salut sempre ha tingut un especial interès a preservar els drets del malalt, i així ho demostra la llei de què ara estem canviant un article, la 21/2000, de 29 de desembre, que va donar rang de llei a tres drets importantíssims: primer, el dret del pacient a ser informat, el dret al consentiment informat i l'accés a la documentació clínica. La preocupació per la preservació del dret de l'autonomia del pacient i la preservació de la intimitat han anat en augment els últims anys, un augment de manera proporcional, diria jo, als avenços tecnològics i als avenços científics. Cal, més que mai, garantir a la població la propietat del procés de salut i la seguretat de preservació de les nostres dades personals.

El 4 d'abril de 1997, el Consell d'Europa va signar el primer instrument internacional amb caràcter jurídic vinculant: el Conveni del Consell d'Europa per a la protecció dels drets humans i la dignitat de l'ésser humà respecte a les aplicacions de la biologia i la medicina, un fet històricament important.

Amb referència a les històries clíniques, la llei que avui prenem en consideració determina que són d'aplicació a la documentació clínica les mesures tècniques de seguretat aplicables als fitxers que contenen dades de caràcter personal, en els termes establerts a la Llei orgànica 15/1999, de 13 de desembre.

I, per acabar, respecte al text de la llei voldria expressar la voluntat del meu grup de treballar conjuntament amb tots els grups parlamentaris per tal d'enriquir el text amb les seves aportacions i, si pot ser, portant-la aquí al Parlament a la seva aprovació per unanimitat. El senyor Sancho deia, doncs, que tenim antecedents d'aquest treball conjunt i d'aquest consens; jo crec que amb una llei que millorarà les històries clíniques, que, per tant..., que també millorarà la seguretat del malalt, tant pel que fa referència a les seves històries com a la documentació, i que, a més a més –també ho podem dir–, poques vegades es presenta una llei al Parlament que la seva memòria econòmica sigui d'estalvi i no de despesa, amb la situació econòmica que tenim, i fent una bona administració dels recursos públics, crec que el terreny d'entesa serà ampli, i en aquest terreny, doncs, treballarem tots plegats.

Gràcies, senyors diputats, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té paraula el senyor Uriel Bertran.

El Sr. Bertran Arrué

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la veritat és que també des del nostre grup pensem que és una llei important, tot i que potser el consens que genera sembla que li tregui importància a la mateixa llei, acostumats com estem en aquest Parlament a debatre profusament qualsevol projecte de llei que es presenta al Parlament. De tota manera, és una característica de les lleis de l'àmbit de la salut que es puguin debatre i aprovar amb un consens ampli, i estem segurs que en aquest cas no serà una excepció.

De fet, ens trobem davant d'un fet del nostre temps, com és l'avanç imparable de les tecnologies, i de les tecnologies de la informació com una tecnologia que avança de forma especial i cada vegada més ràpida, i, per tant, no podem fer altra cosa des d'una cambra legislativa que atendre aquest fet del nostre temps i introduir-lo també als textos legislatius. Bàsicament, amb dos objectius fonamentals: un, per introduir aquest element, aquestes tecnologies de la informació, en el mateix funcionament de l'Administració –l'Administració ha de ser moderna, ha de ser eficaç, ha de poder ser eficient i, per tant, estalviar recursos econòmics, i les tecnologies de la informació ens permeten estalviar aquests recursos econòmics–, i en un segon aspecte, també important, diria que fonamental, com és garantir els drets a la confidencialitat que posa en risc una connectivitat en xarxa. Les tecnologies de la informació són tecnologies de compartició de la informació i, evidentment, s'han de reforçar els protocols i els elements de seguretat per garantir la confidencialitat. Ja no està tancada, la informació, en un armari amb clau, està oberta a la

xarxa, i, per tant, la clau l'hem d'introduir nosaltres, el pany l'hem d'introduir nosaltres, per tal que no hi hagi un accés fàcil a aquesta informació, sinó que estigui totalment protocolitzat.

En aquest sentit, ens trobem davant de la història clínica informatitzada, com un element fonamental del que és l'aplicació de les tecnologies de la informació en l'àmbit sanitari, que facilita de forma molt important la labor assistencial i la possibilitat de consultar aquesta informació, independentment del centre on s'hagi generat. Per tant, aquelles radiografies que abans s'havien de duplicar o triplicar, pel fet de visitar el pacient diferents centres sanitaris, en aquests moments poden viatjar a través de la xarxa i, per tant, no s'ha de duplicar la despesa en aquests recursos assistencials. Per tant, també té una vessant de facilitar, aquesta llei, tot el que ha de ser la digitalització de totes aquestes històries clíniques.

És evident que en l'anterior llei, que obligava a la conservació durant vint anys d'una història clínica després de la defunció del pacient, cosa que a la pràctica volia dir una preservació indefinida de la història clínica, perquè hi havia dificultats a vegades, tot sovint, de datar amb exactitud la data de mort..., d'aquest pacient..., ara, amb aquesta llei que tenim al nostre davant, podrà facilitar-se aquesta digitalització, perquè només es remet a quinze anys la conservació de la història clínica, després de l'alta de la seva hospitalització.

Per tant, anem a una reducció molt important de tota aquesta documentació, de tota aquesta burocratització, i sens dubte que amb la història clínica informatitzada també podrem fer un avenç important en l'eficiència i en l'estalvi de recursos econòmics.

Per tant, ens trobem davant de tres objectius: en primer terme, definir un criteri més exacte a l'hora d'establir el període de conservació d'una història clínica –com deia, quinze anys des de l'alta assistencial, a diferència de la llei anterior, que definia vint anys amb posterioritat a la mort del pacient–; facilitar la digitalització de la història clínica, i garantir la confidencialitat de les dades personals. És una llei que pot semblar tècnica, de fet probablement ho és, però que té una repercussió també en l'estalvi, en l'eficiència dels recursos sanitaris, que en un moment de crisi econòmica, que en un moment en què això ja és una necessitat imperiosa, no només una necessitat política –que, evidentment, ho és–, sinó també una necessitat imperiosa dels moments en què estem vivint, ha d'anar cap a aquest sentit.

Per tant, esperem que els treballs que a partir d'ara portem a terme en ponència, dels debats que es puguin succeir, que les aportacions també dels grups de l'oposició que es facin, serveixin per anar-la millorant, per anar-la realment ajustant a les necessitats, i també que en aquest període de sessions es pugui aprovar, perquè, si no, doncs, ja no es podrà aprovar en aquesta legislatura, i, per tant, que puguem fer-ho al més ràpidament possible.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Popular, té la paraula la senyora Belén Pajares.

La Sra. Pajares i Ribas

Gràcies, president. Honorable consellera, senyories, em correspon, en nom del meu grup parlamentari, el Grup Popular, fixar posició respecte al projecte de llei que avui ens acaba de presentar. Un projecte de llei que sembla que tots hi estem d'acord, sembla menor, principalment tècnic en la seva lectura, però que si l'extrapolem al dia a dia, si l'extrapolem del paper al carrer, a la realitat, ens trobem que l'objectiu principal de la norma no tan sols és modificar l'actual regulació sobre la conservació de la història clínica; és alguna cosa més, no?, que regular aquest termini de temps. Perquè aquests documents, no ens hem d'oblidar que tenen a veure amb una qüestió tan important com és la salut de les persones, i partim de la base que la història clínica és un instrument dedicat a garantir l'assistència adequada al pacient; també és una font d'informació necessària per a finalitats determinades, tal com ens ha explicat la senyora Mieras, i, per tant, no entraré en aquest sentit.

Jo penso que a ningú se'ns pot escapar que no tan sols estem parlant de papers, que darrere tota aquesta documentació, tots vostès convindran amb mi que existeixen persones amb noms i cognoms. I, en aquest sentit, la Llei orgànica 15/1999, de protecció de dades, qualificava justament les dades relatives a la salut de les persones com a dades especialment protegides, i aquesta valoració també es traslladava d'una manera molt clara a la llei bàsica, per tant, Llei estatal 41/2002, reguladora de l'autonomia del pacient, no?

Aquesta llei diu exactament –i em permetran que en faci lectura–, diu: «Así, la Ley orgánica 15/1999, de protección de datos de carácter personal, califica a los datos relativos a la salud de los ciudadanos como datos especialmente protegidos, estableciendo un régimen singularmente riguroso para su obtención, custodia y eventual cesión.» Penso que és un sentiment i és una opinió compartida per tots els diputats d'aquesta cambra.

Aquesta llei bàsica, reguladora de l'autonomia del pacient i dels drets i obligacions en matèria d'informació i documentació clínica –que és el seu títol exacte–, estableix que els centres sanitaris tenen l'obligació de conservar, no necessàriament en el suport original, la documentació clínica durant un període mínim de cinc anys, a comptar des de la data d'alta de cada procés assistencial. Per cert, honorable consellera, vostè deu recordar que aquesta consideració de llei bàsica va ser objecte de molts debats durant el tràmit de ponència en el Senat, i és una llei que va ser aprovada durant l'últim Govern del Partit Popular, podríem dir, per quasi unanimitat de tots els grups parlamentaris i, per tant, sota el paraigua d'aquesta llei bàsica, ara reduïm els terminis de conservació de la història clínica amb la presentació d'aquest projecte de llei.

No entraré al detall de les modificacions de l'article 12, que és, en concret, l'article que avui modificarem o que entrarem a modificar, però sí que em vull referir a alguns

aspectes molt concrets, no? En alguns estem d'acord, altres entenem que hauran de millorar.

Veiem encertat que el termini de conservació comenci a comptar des de la data d'alta de cada procés assistencial, i no des de la data de defunció del pacient. Entenem la dificultat que tenen els centres sanitaris de conèixer aquesta informació, perquè és obvi que no tot el procés assistencial, des del primer moment fins a l'últim, passa en el mateix centre sanitari.

Un altre aspecte del projecte de llei és que parla de responsabilitat de la custòdia de les històries clíniques, que a partir d'ara recau en la direcció dels centres sanitaris, i també dels professionals quan treballen de manera individual. Però, en canvi, no apareix cap menció de qui és el propietari d'aquesta documentació. Potser és un aspecte que hauríem d'aprofundir durant el tràmit de ponència.

Seguint amb aquests breus apunts als antecedents de la llei i, en concret, de la memòria justificativa –i vostè ens ho apuntava, honorable consellera–, la memòria justificativa –em refereixo a la que presentava l'Institut Català de Salut– deia que la modificació permetria alliberar un 49 per cent de superfície actual dels arxius dels centres assistencials de l'ICS. A veure, és obvi que suposa un estalvi en construcció d'espais, amb la implementació de la història clínica informatitzada, tant per capacitat dels arxius com de temps. Fins aquí estem d'acord. Però, clar, si parlem de l'impacte econòmic que comporta qualsevol llei que es presenta en aquest Parlament, veiem que a la memòria econòmica vostès ens presenten el resultat reflectit amb un saldo positiu de benefici/cost que suposarà l'aprovació de la llei, però, en canvi, no surt a la memòria econòmica cap menció de l'impacte econòmic que existirà, perquè és que, com a mínim, s'haurà de destruir –explicat d'una manera molt ràpida–, revisar i després destruir la documentació, i això suposa una despesa per a cadascun dels centres hospitalaris que no podem obviar, no? Per tant, estem d'acord que una cosa és que a la llarga sigui un estalvi, però en un primer moment és una despesa per a aquests centres sanitaris.

Si entrem també en altres aspectes de la llei, per exemple, veiem que tot allò que fa referència a la custòdia i a la conservació queda molt reflectit, però en cap moment es parla de què passa amb la destrucció d'aquesta documentació, de qui és responsabilitat, per exemple; d'això no en surt res, no? I vostès em permetran que els recordi –i no ho reproduiré d'una manera molt extensa, perquè penso que està a la memòria de tothom– que a principi del mes de novembre del 2009 més de cent setanta expedients de persones trasplantades a l'Hospital Clínic de Barcelona van aparèixer al mig del carrer, i això estic d'acord que no era una documentació per destruir, tot el contrari, però és l'exemple que és necessari ser molt curós amb tot allò que contingui dades dels pacients. Per tant, no oblidem aquest aspecte, que és la responsabilitat de la destrucció d'aquesta documentació.

També em referiré d'una manera molt breu a dues qüestions que ens generen dubtes, no? Una és el punt 7 del projecte, que és el supòsit de tancament dels centres sanitaris o de cessament de l'activitat dels professio-

nals sanitaris, perquè el projecte de llei ens remet a un futur decret, no?, i pensem que potser no cal reproduir el decret a la llei, però sí que hem d'apuntar algun aspecte que reflecteixi major concreció del que passa amb aquests expedients quan els centres sanitaris tanquen o quan els professionals, per exemple, es jubilen.

La segona objecció és quan parla de conservar la documentació que sigui rellevant per a determinades situacions, com per exemple la investigació, no? Pensem que l'anonimat, que s'ha de mantenir sempre, llevat que la persona afectada doni el seu consentiment o en determinats supòsits, existeix. Però, clar, escolti'm, aquestes situacions ja sabem que seran poquíssimes, però no poden quedar dubtes, i, per tant, caldria, si de cas, una remissió a la Llei orgànica de protecció de dades.

Per la nostra part, valorem positivament aquest projecte de llei, honorable consellera –i amb això ja acabo– i, com diria l'illustre diputat senyor Domingo, *ello no es óbice* perquè durant el tràmit de presentació d'esmenes el Grup Popular, doncs, faci, com sempre, les seves aportacions.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula el senyor Lluís Postigo.

El Sr. Postigo i Garcia

Sí, gràcies, senyor president. Consellera, senyores diputades, senyors diputats, bé, coincidim amb el senyor Sancho i amb la resta de diputats i diputades que han intervingut: no es tracta d'una llei de caràcter menor. En tot cas, la modificació de la llei –perquè és una llei que en modifica una altra– és una modificació menor; només fem un nou redactat d'un sol article i creem una nova disposició addicional. Des d'aquest punt de vista, sí, són tres articles, el que planteja aquesta nova llei, però d'un important calat, eh? Potser no aixeca passions, potser no és un tema del qual es parli a tots els mercats de pobles i ciutats de Catalunya, però potser és perquè la gent no és prou conscient de la informació que s'inclou a la història clínica i que aquesta està, doncs, en mans dels nostres professionals, que la utilitzen d'una determinada manera o d'una altra, no? En el moment en què els mateixos usuaris, els mateixos pacients, els mateixos malalts, diguéssim, puguin tenir accés a aquesta informació, a aquest historial clínic, doncs, potser llavors seran més conscients, eh?, de la importància que té aquesta llei de pocs articles.

Li haig d'avançar a la senyora consellera que des del nostre grup parlamentari nosaltres valorem molt positivament el projecte de llei que se'ns ha fet arribar, i entenem i coincidim que aquesta reducció de temps durant el qual l'historial clínic ha de restar arxivat suposarà un clar estalvi econòmic, i també comportarà un significatiu estalvi d'espai físic. Comportarà un increment en el grau de seguretat, una millora en la preservació i custòdia de la informació, així com en la gestió i en la consulta de la documentació; no en tenim cap mena de dubte.

En tot cas, el que nosaltres pensem és que, bé, estem tramitant ara en l'àmbit parlamentari, doncs, una modificació d'una altra llei. I jo crec que, ja que ens hi posem, doncs, val la pena que aquesta revisió de la Llei 21 del 2000, dels drets d'informació concernent la salut i l'autonomia del pacient i la documentació clínica..., ja que ens hi posem, doncs, val la pena intentar donar una volta més a la cabota, i per aquest motiu nosaltres som del parer que la modificació potser hauria d'anar un xic més enllà, eh?, un xic més enllà de donar una nova redacció a l'article 12 i de crear, com deia abans, una nova disposició addicional, amb el benentès que som partidaris d'aquestes petites modificacions, aquesta simplificació, aquesta reducció dels terminis pel que fa a la conservació de la història clínica. I pensem que és molt i molt convenient la creació d'una comissió de caràcter tècnic que també estableixi quins han de ser els criteris sobre els quals, doncs, s'ha de dur a terme aquesta conservació de la documentació. Però pensem que es donen circumstàncies –i que potser això motivaria que en aquesta modificació de la llei anéssim potser un xic més enllà–, es donen determinades circumstàncies que justificarien que la modificació fos potser una mica més ambiciosa, no?

Bàsicament, els motius que sustenten això per part del nostre grup parlamentari serien que els darrers anys, i més concretament els nou anys que han passat des de l'aprovació d'aquesta llei, doncs, han passat moltes coses, han succeït diferents fets que no podem ignorar –se n'ha parlat aquí, eh?

En primer lloc, tots coincidim que les tecnologies de la informació i de la comunicació han tingut una extraordinària evolució. Jo crec que això és de tots sabut, però potser no som prou conscients de les possibilitats que això ens permetria, no?, i aquesta evolució de les TIC ha posat al nostre abast unes enormes possibilitats de tractament de la informació personal de salut i de l'accés a aquesta. Igualment, s'ha creat ja per part del departament un sistema operatiu d'història clínica compartida a Catalunya, i no podem..., o hem d'aprofitar aquesta avinentesa per actualitzar determinats preceptes de la llei que encara contemplen aquest aspecte com si fos un encàrrec que encara està per fer. S'ha avançat moltíssim, i, per tant, com que hi ha algun article que encara ho planteja com si fos un encàrrec, nosaltres entenem que això ja està del tot superat i que potser ara no toca parlar d'un estudi, sinó que del que tocaria parlar és del desenvolupament i l'impuls del sistema d'història clínica compartida.

En segon lloc, pensem que no hem d'ignorar que hi ha una normativa estatal que també, en aquests nou anys de vigència d'aquesta llei, s'ha anat aprovant i que potser hauria de trobar un major reflex en la llei que nosaltres ara modifiquem. En concret, estic pensant en tota aquella normativa específica referida a la protecció de dades, però també en la normativa d'un caràcter més general en l'àmbit de salut, com és la de cohesió i qualitat del sistema nacional de salut.

Pensem, doncs, que cal o que caldria un major rigor, un major zel en el tractament i l'accés a les dades personals de salut. Cal que ens ajustem d'una manera més estricta

a la legislació vigent, per evitar la cessió d'aquestes dades quan no sigui estrictament necessària; o el que és el mateix, o amb altres paraules: hauríem de limitar la cessió de les dades a les que siguin estrictament necessàries per a l'assistència. En aquest sentit, pensem que un excés de garanties no faria cap mal, és a dir que, si ens passem pel fet que donem més garanties, doncs, benvingudes siguin; en cap cas, diguéssim, perjudiquem l'usuari, el malalt, el propietari, com comentàvem ara, d'aquesta història clínica, ans al contrari. I que avançar cap a la configuració del que hauria de ser un fitxer únic de pacients del sistema nacional de salut potser és el que tocaria. Nosaltres pensem que hauríem d'extremar les precaucions per preservar la intimitat personal, la llibertat individual, la confidencialitat, com s'ha dit, i integritat de les dades personals de salut.

En aquest sentit aniran les nostres aportacions en els treballs que encetem el dia d'avui, en els treballs de la ponència, i avancem que des del departament i la resta de companys que compartirem aquests treballs podeu comptar amb la nostra complicitat per avançar en la tramitació parlamentària d'aquesta llei, amb el benentès que el que volem és fer-hi aportacions i millores, en la mesura de les nostres possibilitats.

Res més, i moltes gràcies.

El president

L'il·lustre senyor José Domingo té la paraula, en nom del Grup Mixt.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *consellera*, ilustres diputados y diputadas, no es un tema tan menor; está claro que cuando uno profundiza en el contenido de la ley ve la trascendencia que tiene el componente económico y lo que afecta, fundamentalmente, a los derechos del paciente. Aquí se han expresado, en las intervenciones anteriores, aspectos que este diputado tenía intención de resaltar.

En primer lugar, el propio título de la reforma del artículo creo que es insuficiente. Se habla de la conservación de la historia clínica, cuando se está hablando de algo más en ese título. Podemos hablar de la conservación y de la digitalización, por ejemplo, de la historia clínica; es decir que va a más que a la mera conservación. Y ese es un aspecto fundamental que creo que debemos tocar a la hora de abordar este tema.

Se ha hecho referencia por el diputado Postigo y también por la diputada Belén Pajares a la necesidad de incorporar o adaptar lo que es la ley básica y ampliar los... Yo también soy partidario de ello, en la medida en que la ley básica dota de unos instrumentos que, realmente, pueden tener algún cauce adecuado en la reforma que aquí se propone; me estoy refiriendo, por supuesto, a la Ley 41/2002, de 14 de noviembre.

Creo que supone una alteración fundamental en lo que hace referencia a los conceptos que estamos trabajando. Y me ceñiré a ello en lo que hace referencia al titular del derecho, al propietario del derecho. Hasta ahora el titular del derecho tenía, durante toda su vida, derecho

a la historia clínica; en este caso, la propia limitación de la conservación no lo hace posible, puesto que establece que a partir de los quince años se proceda a la destrucción definitiva, en la medida en que no se conserva, de la documentación desde el momento en que se finaliza el proceso de alta. Es decir, conceptualmente, hasta ahora estábamos ante un titular que durante toda su vida tenía derecho al acceso a la historia clínica y a una copia de los datos que en ella figuran, y ahora, con la modificación que se plantea, eso no es así. Puede ocurrir que titulares vivos no tengan acceso a los datos.

Creo que combinando el derecho a la conservación y el derecho a la información es imprescindible introducir, en el cuerpo de la norma, el derecho a ser informados en el momento en que se produce la destrucción de la historia clínica, precisamente para poder hacer uso de la titularidad, esto es, de adquirir la originalidad de los documentos o bien una copia de ellos antes de ser destruidos. De forma que me parece que ese es un aspecto que este diputado tratará de introducir en el cuerpo de las enmiendas que presentará. Un aspecto que me parece fundamental, el del titular, insisto, y clave, puesto que se produce una mutación transcendental en esta materia.

Creo que el aspecto..., el proyecto de ley mejora realmente la delimitación de los responsables de la custodia y documentación, sí delimita de mejor manera que con anterioridad a los responsables, que son los centros sanitarios y profesionales sanitarios particulares. Ahora bien, y un poco iba al hilo de lo que planteaba la diputada Belén Pajares con anterioridad, sí es verdad que se incide mucho en la conservación, en la custodia, pero se omite todo lo que hace referencia a la destrucción y al expurgo.

Y de ahí que, puesto que la disposición adicional segunda, que crea el artículo segundo del proyecto de ley, esto es, la comisión técnica participada que figura en la misma, va a abordar los temas de la documentación, de la conservación y de la custodia, creo que igualmente tendrían que valorar los criterios adecuados para la destrucción de la documentación. Así que es un aspecto que también puede incorporarse en el curso de la tramitación del proyecto de ley. No solamente conservación, custodia, sino también valorar cómo se destruye la documentación.

Un aspecto clave, que también ha sido objeto de referencia por otros diputados, es el tema del traslado de la información del apoyo original al soporte digital. La *consellera* ha hecho y ha dado una serie de datos realmente espectaculares de la magnitud del tema que estamos trabajando. Y todos sabemos que además ese es un mandato de la ley básica, de la Ley 41/2002, en la medida, y Cataluña forma parte del proyecto..., hay un proyecto piloto en esta materia, de que se trata de hacer posible que la documentación sanitaria, que la documentación de la historia clínica sea intercambiable entre los distintos profesionales sanitarios, entre los distintos centros en toda España. De ahí que tanto el Plan de calidad del sistema nacional de salud, como el propio Proyecto de historia clínica digital aboguen por la conveniencia de hacer compatibles y disponibles, pues, las historias en todos los centros

sanitarios y a todos los profesionales en toda España. Este es un objetivo que en la ley también se puede reflejar.

Y yo creo que es hora, y podemos aprovechar la oportunidad para fijar un plazo para acabar, desde un punto de vista legislativo, con el proceso de historias médicas. Está en fase, pero yo creo que es necesario que se vincule a los gobiernos, a través de la ley, a un determinado plazo para proceder a ello. Y me parece importante la inclusión de estos extremos.

Es decir, estamos ante una ley de calado que afecta a los derechos de información del paciente, al titular del derecho y que creo que debemos ser especialmente cuidadosos en hacerlo prevalecer, puesto que esta es la finalidad, además, tanto de la ley catalana como de la ley básica española. Y quizá este aspecto, para mi nuclear, debe ser mejorado en la tramitación del proyecto de ley.

En todo caso, saludamos la aportación de la ley, que realmente es de gran..., es positiva, y, por lo tanto, desde luego, no se ha presentado enmienda a la totalidad, y la colaboración máxima para la mejora, en lo posible, en el desarrollo de la misma.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Atès que no s'han presentat esmenes a la totalitat, el projecte continua la seva tramitació.

Suspenem la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i vuit minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Sra. Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern, els consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia, el conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació, les conselleres de Salut, de Treball, el conseller d'Innovació, Universitats i Empresa, la consellera d'Acció Social i Ciutadania, i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El president

Es reprèn la sessió.

Salutació

al cònsol general honorari d'Haití a Catalunya i Balears

Abans de continuar amb l'ordre del dia, em plau comunicar a la cambra que ens acompanya avui a la llotja de convidats el senyor Marc Antoine Archer, que és el cònsol general honorari d'Haití a Catalunya.

(Aplaudiments.)

————— **Modificació de l'ordre de dia**

I començarem aquesta sessió de la tarda, justament, amb la lectura de la Declaració del Parlament de Catalunya de suport a Haití pels danys ocasionats pel terratrèmol.

————— **Declaració**

del Parlament de Catalunya de suport a Haití pels danys ocasionats pel terratrèmol (tram. 401-00046/08)

Té la paraula l'illustre senyor Antoni Castellà.

El secretari segon

«Declaració del Parlament de Catalunya de suport a Haití pels danys ocasionats pel terratrèmol.

»A Haití, el 12 de gener, el pitjor terratrèmol en dos-cents anys d'existència del país ha sacsejat la terra i s'ha endut la vida de desenes de milers d'haitians i les cases de centenars de milers. També han desaparegut hospitals, escoles, esglésies, universitats, centrals d'energia, edificis governamentals, la seu de la Missió de les Nacions Unides, el palau presidencial, el congrés i una inacabable llista d'edificis vitals per a la pervivència de l'Estat i el futur del poble d'Haití.

»El Parlament de Catalunya constata que la situació que ara mateix es viu a Haití és molt crítica a causa de la magnitud del sisme i de les rèpliques posteriors. Tot i que no hi ha encara un balanç oficial de víctimes, es calcula que podria haver-n'hi més de cent mil.

»El Parlament de Catalunya expressa el seu condol al poble haitià, s'hi solidaritza per la greu situació que pateix i valora positivament totes les accions d'ajuda humanitària internacional que s'estan duent a terme per atenuar les conseqüències del desastre.

»El Parlament de Catalunya valora positivament la rapidesa de la convocatòria del Comitè Català d'Ajut Humanitari i d'Emergència, el qual actua a Haití des de l'endemà mateix del devastador terratrèmol. El comitè català coordina i avalua les possibles actuacions d'emergència humanitària de les administracions públiques i la societat civil que es poden executar des de Catalunya, a fi de garantir una resposta àgil i eficaç, d'acord amb el Govern espanyol, la Unió Europea, les Nacions Unides i els organismes internacionals.

»El Parlament reconeix la solidaritat del poble de Catalunya, mostrada per mitjà de les institucions –el Govern, per mitjà de l'Agència Catalana de Cooperació; els ajuntaments, i determinats serveis públics, com els bombers i els serveis sanitaris– i de tota la societat civil, que per mitjà de les ONG i de collectius molt diversos estan recollint donacions de la ciutadania, en una gran part dels casos també a títol individual.

»El Parlament fa una crida a mantenir i ampliar la solidaritat de Catalunya amb el poble d'Haití, en la línia de la resposta que històricament Catalunya ha donat davant les catàstrofes naturals de magnituds similars, sense

oblidar els altres damnificats que per diverses raons necessiten ajuda arreu del món.

»Palau del Parlament, 27 de gener del 2010.»

El president

Gràcies.

————— **Pregunta**

al president de la Generalitat sobre la vaga de les sales de cinema (tram. 317-00313/08)

Ara entrarem ja a la sessió de control, i ho fem amb les preguntes al president de la Generalitat. Té la paraula, per formular la primera pregunta, l'illustre senyor Albert Rivera, en nom del Grup Mixt.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Bé, president Montilla, avui ens hem trobat als diaris el que era d'esperar, el que alguns ja li vam advertir fa uns mesos amb l'Avantprojecte de la llei del cinema. Avui hem conegut que els cinemes, els empresaris, la gent del sector del cine, faran una vaga aquest dilluns en protesta pel projecte que el seu Govern ha tirat endavant i que vindrà aquí al Parlament perquè sigui portat a tràmit, un projecte que, com la ciutadania ja sap, pretén imposar quotes lingüístiques i sancions als cinemes de Catalunya perquè compleixin la normativa que vostè pretén aprovar. Mentre el cinema demana ajuda, mentre el sector demana ajudes a l'Administració per la crisi econòmica, la determinació del president de la Generalitat i del seu Govern és sancionar els cinemes quan més ajuda necessiten del Govern de la Generalitat.

Voldríem saber l'opinió seva, president, la seva opinió com a president, respecte a aquesta vaga que farà la gent del món del cinema, que afectarà, lògicament, tota o bona part de les sales de Catalunya, si hi està d'acord i creu que té sentit aquesta reivindicació i si pretén..., o hi podria haver algun canvi en aquest avantprojecte, perquè creiem sincerament, senyor Montilla, que el millor que podria passar amb aquest projecte és que tornés al calaix. Un projecte que incrementa, que duplica el que el senyor Pujol..., cosa a què el seu partit es va oposar amb bon criteri fa deu anys o en fa dotze; el senyor Pujol ho pretenia amb el 25 per cent, vostè ho augmenta el 50 per cent d'imposició i a sancions de fins a 75.000 euros.

Nosaltres creiem, com pensava el senyor Narcís Serra l'any 98, que això no té cap sentit. M'agradaria saber si avui el PSC i el president de la Generalitat opinen el que opinava el senyor Narcís Serra l'any 98 o opinen el que opina Esquerra Republicana l'any 2010.

Gràcies.

El president

El molt honorable president de la Generalitat té la paraula.

El president de la Generalitat (Sr. José Montilla i Aguilera)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, si li sembla, li diré el que penso jo, no el que diuen o deien el senyor Narcís Serra o altres persones.

Miri, en primer lloc, què em sembla la vaga? Tothom té el dret a la vaga, és un dret constitucionalment reconegut; per tant, no he de dir res més.

Però, miri, nosaltres el que hem intentat, el Govern el que ha fet és enviar al Parlament una llei que pretén que hi hagi més cinema en català, perquè la situació del català al cinema és inacceptable. Sap vostè quin percentatge té de presència? El 3 per cent. A vostè li sembla això normal i que el Govern ha de ser espectador exclusivament –mai millor dit, això d'«espectador»– d'aquesta situació? O hem de fer alguna cosa?

Miri, jo no entenc que hi hagi ningú que pugui estar en contra de la idea que el català tingui més presència al cinema, i això és el que pretén aquesta llei. El projecte de llei està en mans d'aquesta cambra, nosaltres serem receptius a incorporar millores i, per descomptat, sempre oberts al diàleg amb el sector per arribar a acords amb ells. Però, senyor diputat, al que no estem disposats és a renunciar que els catalans puguin veure cinema en català amb normalitat, i aquest és l'objecte d'aquesta llei que en aquest moment està en aquesta cambra.

El president

El senyor Rivera pot repreguntar.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. És que curiosament, senyor Montilla, el seu objecte és el mateix que els dels cineastes; diuen: «Sí al català, sí al cinema, no a les quotes lingüístiques.» Per tant, vostès no equivoquen l'objecte, equivoquen les formes. La sanció, la imposició, la prohibició, no és la fórmula de legislar el món del cinema. Nosaltres també estem d'acord amb aquest lema «sí al català, sí al cinema», però amb el que no estem d'acord és amb la imposició.

I parlant d'imposicions, senyor Montilla, vostè, a cartells com aquests, ara vol incrementar fins a tres mil euros les sancions. (*L'orador mostra un cartell a la cambra.*) «Se traspasa.» Potser a aquest ja no li podrà cobrar la sanció, perquè potser tampoc podran cobrar els seus proveïdors, potser tampoc podran cobrar els seus treballadors, perquè la situació econòmica diu que el 5 per cent de comerços de Barcelona tancarà aquest mes de gener.

Però, senyor Montilla, vostè creu que aquesta és la fórmula d'ajudar els comerciants, perseguint i sancionant en funció de la llengua en què ho fan? És increïble que un president i una Generalitat els preocupi més la llengua en què un comerç tanca que la llengua que pot, en aquest cas..., o, millor dit, amb quins diners pot ajudar l'Administració. Senyor Montilla, l'objectiu d'un president ha de ser ajudar la seva societat, i vostès tenen aquesta obsessió de preocupar-se més per amb quina

llengua tanca un comerç que si tanca i no poden pagar els seus proveïdors.

El president

Gràcies. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, el que no he escoltat és cap proposta. Vostè està d'acord que el català ha de tenir més presència al cinema, sí o no? Què proposa, vostè? Vostè té alguna proposta, alguna cosa per proposar? Alguna? No n'he escoltat cap –cap. Aquesta és la qüestió.

Escolti, anirà menys gent al cinema si hi ha més oferta en català? Vostè sap que..., no en tots els casos, però hi ha molts casos on precisament l'oferta afavoreix que hi hagi demanda. Això ha passat també en altres plataformes comunicatives. La presència del català al cinema és testimonial, i el que no podem fer és, doncs, no fer res, eh?, ser espectadors. I això és l'objecte d'aquesta llei.

I després vostè, novament, treu aquí una altra cantarella ja coneguda –fa més de tres anys–, que és el fet que hi ha sancions perquè hi ha retolació en castellà. Vostè sap que això no és veritat –vostè sap que això no és veritat–, perquè es pot retolar en castellà, en català o en suahili, però com a mínim en català, perquè és la llengua d'aquí, perquè és la llengua pròpia de Catalunya. I això no afecta els rètols; El Corte Inglés, que jo sàpiga, es diu «El Corte Inglés» i no «El Tall Anglès», eh? (*Remor de veus.*)

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

Vostès en això fan demagògia, i el dret dels ciutadans és també a rebre informació...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...en la llengua pròpia del país.

(*Veus de «Molt bé!» i aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Formula la següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la candidatura d'Ascó (Ribera d'Ebre) per a acollir el magatzem de residus nuclears (tram. 317-00318/08)

...en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Camats.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. El focus de l'atenció mediàtica el teníem el dia 13 de gener en l'Ajuntament de Vic, i aquesta setmana l'hem traslladat a l'Ajuntament d'Ascó. Vagi per endavant que nosaltres volem mostrar tot el respecte, només faltaria, per l'autonomia municipal, però no fins a l'extrem (*remor de veus*)... —com ningú dubta, espero—, però no fins a l'extrem que siguin nou regidors o regidores els qui acabin decidint per totes les comarques de l'Ebre o per tot el país. És evident que són els primers a ser tinguts en compte, però no són els únics que poden tirar pel dret.

Tampoc el Govern de l'Estat pot tirar pel dret en la decisió de la construcció i ubicació d'un magatzem de residus nuclears. No pot negar criteris d'equilibri territorial, de transparència i d'informació, i, sobretot, no pot negar el temps necessari per construir el consens polític, social i ambiental que requereix la decisió. Pretendre la ubicació d'un magatzem de residus nuclears sense dir alhora fins quan funcionaran les centrals en marxa, fins quan produiran residus o com i quan substituïrem la producció energètica és hipotecar, al nostre entendre, el consens social i ambiental necessari.

El nostre rebuig és al cementiri a Catalunya, sí, però també al model que hi ha al darrere. I de la mateixa manera, creiem, no es pot construir el consens polític i territorial si el Govern espanyol decideix la construcció d'aquest magatzem, d'un cementiri nuclear, en contra de l'opinió del Govern, del Parlament català i dels més de seixanta municipis que a les Terres de l'Ebre s'hi oposen.

Aquestes són les regles del joc, sí, les ha marcat el Govern espanyol, però les ha canviat a mig procés. L'any 2006, el real decret que establia la comissió interministerial per prendre la decisió apellava que la ubicació del cementiri havia de tenir en compte l'opinió i les propostes de les comunitats autònomes afectades. L'ordre de convocatòria que va sortir aquest desembre obviava aquest punt, parlava de la possibilitat de presentar alegacions per part de les comunitats autònomes en el termini de vint dies, però ja no d'aquest paper determinant que, al nostre entendre, ha de poder tenir el Govern de la Generalitat.

Per això, president, volem saber quins passos i quines intencions té el seu Govern, precisament per fer valer el rebuig a aquesta instal·lació que vostè mateix ha anunciat.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyora diputada, vostè i jo tenim coincidències i discrepàncies. Començaré per les últimes, no?, perquè vostè és antinuclear, segurament, i jo no, vull dir; perquè jo crec que és necessari un magatzem a Espanya i vostè potser no, no ho sé; perquè nosaltres a Catalunya tenim residus a Ascó i a Vandellòs, ja tenim residus, i aquest és un tema, evidentment, que qui té la competència, que és el Govern espanyol, ha de resoldre.

Ara, jo, evidentment, tinc —i en això segur que coincidim— un respecte al Parlament i a les seves resolucions; un respecte a l'autonomia municipal i al paper dels electes, amb coincidències o amb discrepàncies; un respecte al territori i al consens polític bàsic que ha d'haver-hi al voltant, no?, d'un tema com aquest, que reclama evidentment o que hauria de reclamar unitat i no divisió, i, per tant, sí que és un requisit bàsic per a una instal·lació d'aquestes característiques que hi hagi aquest consens. No la unanimitat, la unanimitat, normalment les unanimitats són falses, però sí un consens territorial, social i polític, que en aquest cas no existeix, que en aquest cas no existeix.

Al marge d'altres consideracions, que també he formulat, nosaltres, bé, tenim una quota d'instal·lacions nuclears importants a Catalunya, no substituïbles en aquest moment, des del meu punt de vista, eh?, perquè consumim energia, el nostre saldo és negatiu, eh?, consumim més del que produïm. Imagini's si tanquéssim les nuclears. Però també és veritat que n'hi ha altres que en produeixen encara menys i tenen un consum també molt elevat. I també s'ha de tenir present el tema, podríem dir, de l'equilibri territorial a aquest respecte. Raons més que suficients per la inexistència del consens que sempre he defensat, ara i abans —i hi ha les hemeroteques—, pel paper que han de tenir les comunitats que evidentment no són, en el nostre cas, el que preveu el decret, però per a això estan les iniciatives polítiques...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...que són les que desplegem.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'incendi d'Horta de Sant Joan (Terra Alta) (tram. 317-00315/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor, Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, li he de confessar que amb aquest Govern és cer-

tament difícil per a l'oposició escollir quina pregunta li hem de formular en sessions de control. No és fàcil per dues raons fonamentals, la primera perquè des de sessió de control a sessió de control hi han molts escàndols que protagonitza el mateix Govern de la Generalitat i costa escollir, no? I la segona raó per la qual no és fàcil és que dins del Govern té vostè dos grups que fan molt millor la tasca d'oposició que la del mateix Govern de la Generalitat i el que li dic, que és molt difícil fer la competència a dos membres del Govern que fan alhora d'oposició, no?

Per tant, si m'ho permet, avui no li preguntaré pel tema de l'empadronament o no d'immigrants en situació irregular ni tampoc per la decisió de l'Ajuntament d'Ascó amb relació al magatzem de residus nuclears, per a això ja té vostè els seus socis de govern, com hem vist i com veurem després, que s'han encarregat de treure-li el fetge a vostè mateix en els darrers dies, no?

A nosaltres, senyor president, el que ens interessa avui saber és la seva opinió sobre l'incendi d'Horta, sobre les declaracions i contradicció dels consellers d'Interior i de Medi Ambient i si vostè creu que l'actuació dels consellers implicats ha estat i és l'adequada.

El president

Senyor diputat, en qualsevol cas, aquesta presidència sempre, i la Junta de Portaveus i la Mesa sempre han estat molt flexibles en la formulació de les preguntes, però li recordo que la pregunta que ha presentat el seu grup parlamentari estrictament diu: «Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment al Ple sobre la situació de la immigració.» Per tant, el senyor president té la paraula i pot contestar el que li sembli. El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Jo comprenc que, malgrat que hi ha tots aquests temes, vostè no parli avui d'immigració; li seria difícil defensar segurament el paper del Partit Popular i les seves contradiccions. Una posició en la que a aquest respecte, com vostè sap, hi ha una posició comuna del Govern, i més enllà del Govern, amb un conjunt d'entitats i de partits que en el seu moment van subscriure un pacte per la immigració, que, els únics, entre altres, de grup important a Catalunya que no el van subscriure van ser vostès.

Comprend, per tant, després de les «ocurrències», entre cometes, del seu president dient que no cal empadronar però sí donar serveis —es veu que mai ha estat en un ajuntament, perquè, si no, sabia el que això comportaria per als ajuntaments, no saber quanta gent, quina demanda tenen per a les escoles. Comprend que vostè no em preguntí sobre això, i també que no em preguntí sobre Ascó, perquè, bé, vull dir, vostè parla d'incoherències dintre del Govern —que té una posició comuna, la que jo he expressat i la que vaig expressar aquests dos darrers dies—, però vostès, jo no sé encara quina és la seva opinió, perquè suposo que si el magatzem és dolent per a Yebra —i ho diu la seva secretària general—, també deu ser dolent per a aquí. M'imagino, m'imagino, perquè no sé si és: situar-lo a l'Ebre és fantàstic, i allà, on ella és

candidata, allà no és bo, eh? O sigui, m'imagino que vostè, evidentment, té poc interès a preguntar-me d'aquests temes, i, per tant, pregunta sobre incendis, sobre els quals també li respondré.

El president

El senyor Sirera té la paraula.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. En qualsevol cas, el nostre diputat, Rafa López, després preguntà sobre immigració. I li he de confessar que jo pensava que vostè..., que vostè potser tindria la capacitat de respondre la pregunta que jo li feia sobre incendis sense que ningú li hagués passat el paper, no? I lamento que no sigui així, no?, lamento que no sigui així, senyor president.

Miri, vostè, en tot l'afer de l'incendi d'Horta ha tingut un silenci que jo crec que és terrible i clamorós per al país, no? Vostè, senyor president, pot fer molta..., pot encendre el ventilador i acusar-nos al Partit Popular del que vulgui, però vostè és el president de la Generalitat, li ho recordo. I vostè no pot permetre que dos membres del seu Govern, que dos consellers del Govern de Catalunya es tirin els trastos com a conseqüència de l'incendi d'Horta de Sant Joan.

Vostè no pot permetre que un conseller s'assabenti per la premsa que hi ha una investigació dels Mossos d'Esquadra en marxa, i vostè, i vostè, senyor president de la Generalitat, el que hauria de fer és no tolerar que un conseller del Govern de Catalunya menteixi.

I, per tant, senyor president, si vostè vol garantir la dignitat del Govern, vostè hauria de cessar, de manera immediata, el conseller Saura, perquè vostè, com jo, com el conseller Baltasar i com tot el poble de Catalunya, sap perfectament que el conseller Saura va mentir, i en política no dir la veritat té un preu. Nosaltres volem crear una comissió...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Sirera i Bellés

...d'investigació, espero que la resta de grups i el seu donin suport a aquesta creació de comissió d'investigació perquè...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Sirera i Bellés

...el que va passar a Horta de Sant Joan no torni a passar.

Gràcies, senyor president.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, per dir-li que el ventilador el té vostè i ben posat des de fa temps. Per cert, que mirava a veure si veia la ferida, com vostè diu, que els consellers s'han llençat els trastos a veure si veia la ferida, alguna ferida, aquí hi ha el conseller Saura, no?, i el conseller Baltasar, i crec que segurament té vostè una visió una mica distorsionada, segurament fruit del ventilador i de l'aire, no?, que li ha tocat massa.

Escolti, miri, aquest Govern va informar, va informar en el seu moment, va demanar una compareixença després dels fets, es van donar totes els informacions amb la informació de què es disposava en aquell moment, i després no s'ha pogut fer res més perquè hi havia, com vostè sap, una investigació en curs sota secret sumarial. I quan s'ha aixecat el secret sumarial...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...el Govern ha demanat comparèixer i els dos consellers han comparegut...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...i han donat totes les explicacions que s'han demanat.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els ajuts i les intervencions a les Terres de l'Ebre i sobre la candidatura d'Ascó (Ribera d'Ebre) per a acollir el magatzem de residus nuclears (tram. 317-00317/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyor, Joan Puigcercós.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats. Tornem a parlar de l'Ebre, una part de Catalunya, malgrat que a vegades que escoltem determinats comentaris no ho sembli, una part del nostre país que, doncs, conté dues nuclears, una sèrie de problemàtiques que sovint, doncs, sembla que des de la capital del país, des dels centres d'interès del país solem oblidar. I parlem de l'Ebre perquè abans, a finals de l'any passat, ja en vàrem parlar, vàrem parlar de Lear, no?, de la situació que es generava quan una de les principals empreses de Roquetes feia suspensió de pagaments.

I avui li parlo de l'Ebre no només pel tema d'Ascó, perquè em fa l'efecte que aquí no es tracta d'obrir un debat nuclear o no nuclear, no estem parlant d'això, aquest no és el debat; el debat és quines són les garanties –i amb això vull explicar la coherència del nostre grup aquí i a Madrid–, les garanties que s'ofereixen de debat, de consens amb el territori a l'hora d'instal·lar un equipament d'aquestes característiques, un magatzem de residus nuclears, eh? –parlem també sense eufemismes. I no hi ha hagut consens, s'ha treballat des de l'any 2004 en aquesta línia al Congrés dels Diputats, perquè hi hagi consens del territori i perquè les comunitats autònomes, en aquest cas el Govern de Catalunya, hi pugui dir alguna cosa.

No ha estat així, i per damunt d'aquesta coherència hi ha hagut una actitud del Govern espanyol de traslladar la responsabilitat a un municipi. I deixi'm dir que evidentment és legal i l'autonomia local és un fet concret, però més enllà de la legalitat costa d'imaginar com per la instal·lació d'una gran superfície comercial, doncs, cal el permís de la Generalitat i, per a la instal·lació d'un magatzem de residus nuclears, no. I això, per molt que apliquem la legalitat, costa d'entrar en els paràmetres de la racionalitat.

S'ha fet i s'està fent molta feina per l'Ebre, des del campus de la Universitat de Tortosa, la millora de la carretera de Xerta a Horta de Sant Joan, la residència de Flix, s'han creat sis-cents llocs de treball en serveis socials... (*remor de veus*), però encara n'hem de fer més i crec que la resposta... –no sé, si puc, acabaré; gràcies– crec que la resposta que hem de donar a les Terres de l'Ebre és molt clara: accelerar bona part d'allò que s'està fent. Per exemple, hem de ser capaços que els crèdits i les ajudes de l'Institut Català de Finances arribin a les empreses de l'Ebre que en aquests moments estan creant llocs de treball. Per exemple, hem d'accelerar, de forma clara, el balneari i posar i desbloquejar la situació del balneari de Cardó, o, per exemple, hem de ser capaços que aquelles infraestructures que estan en marxa també es puguin accelerar.

Crec que és el millor senyal que podem enviar no només a la gent de l'Ebre, sinó d'arreu de Catalunya. I jo li dic, senyor president, que és evident que el seu rebuig aca... tant...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Puigcercós i Boixassa

...i respectant un acord d'aquesta cambra és el que ha de fer el president de Catalunya i ho celebrem en aquest sentit i estarem, evidentment, a una a l'hora d'impedir que aquest magatzem tingui seu a Ascó.

Gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, vostè sap la preocupació del Govern per la situació econòmica del país, i en especial de les comarques de l'Ebre després del tancament d'una empresa important, important en el conjunt del país, molt més important a l'Ebre i en concret a Roquetes. Vostè sap d'alguna de les iniciatives que es van posar en marxa en alguna de les comarques de les Terres de l'Ebre, iniciativa que s'ha ampliat a d'altres comarques després de les reunions celebrades amb els agents socials i econòmics d'aquestes terres, d'aquestes comarques i amb el grup de seguiment i impuls que en aquest moment està funcionant amb la participació de diverses conselleries i coordinada pel conseller Huguet.

Certament que hem de fer el possible perquè hi hagi nous projectes empresarials a l'Ebre, com també és necessari que hi hagi, a més a més, a l'Ebre, una millora de les infraestructures. Tot just dintre d'unes setmanes s'inaugurarà una important carretera, la de Xerta a Horta de Sant Joan, precisament en aquestes comarques, una inversió de molts milions d'euros absolutament necessària, entre d'altres coses per estructurar millor el territori i per facilitar la comunicació, que és un element bàsic també per atraure inversió i atraure i poder generar llocs de treball.

Estem davant, i vostè hi feia referència ara, al tema en concret que abans ens ha ocupat del magatzem de residus, el magatzem temporal centralitzat de residus nuclears. Certament que el municipi està en el seu dret de demanar-lo, l'autonomia municipal l'assisteix, però aquest tema no és un tema evidentment estrictament de dimensió municipal i d'abast municipal. I no és un tema que tingui una dimensió estrictament o únicament jurídica, que té una dimensió jurídica, sinó política, política i social per l'impacte que té, diguem, una instal·lació d'aquestes característiques.

Nosaltres, el Govern de Catalunya, vostè sap que ens hem manifestat contraris a aquesta ubicació, respectant l'autonomia de l'ajuntament, sense criminalitzar ni molt menys l'actuació dels elegits locals, sobre la base de dues consideracions: una instal·lació d'aquestes característiques requereix un consens social, territorial i polític que no es dona al territori, i això és una qüestió per nosaltres bàsica, i per mi, i ho he manifestat en diverses ocasions, hi ha precedents, hi ha hemeroteques, i també, entre altres coses, perquè tenim una quota, i la té l'Ebre en aquest cas, molt important, diguem-ne, de solidaritat...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...pel que fa referència a les instal·lacions nuclears. Dues raons poderoses, més la primera que la segona...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...però també –sí, gràcies, senyor president– per aquesta negativa.

El president

La següent pregunta la formula...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les actuacions del Govern per a afrontar la crisi econòmica (tram. 317-00316/08)

...en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Manuela de Madre.

La Sra. De Madre Ortega

Senyor president, per al nostre grup parlamentari la principal preocupació és la crisi econòmica, principal preocupació coincident amb la majoria dels ciutadans, homes i dones, de Catalunya. I considerem, per tant, una obligació treballar de manera molt seriosa per resoldre els seus principals problemes. I, ho repeteixo, la crisi és avui el principal d'aquests problemes, una crisi que ens afecta des de fa molts mesos, molts, massa. Una crisi que afecta, i molt, les famílies, les empreses, els treballadors, les treballadores del nostre país, que colpeja especialment, i com deia aquest mateix matí la consellera Serna, les famílies i les persones més vulnerables.

Vostè ja va alertar que aquesta crisi era molt important. Ho va fer molt abans de sentir els efectes de la crisi sobre l'economia del país i les economies familiars de la manera tan severa com ho estan o com ho estem patint. Va ser un gest de valentia i de realisme polític.

Són temps difícils, senyor president. No podem dubtar de les conseqüències que la crisi està tenint per al nostre teixit productiu, per al mercat laboral i per a les economies domèstiques i les nostres empreses. Són temps difícils que necessiten de polítiques eficients en la lluita contra aquesta crisi.

El seu Govern, ens consta, ha posat en marxa des del primer moment diversos paquets de mesures destinades a esmorteir els seus efectes, a ajudar els qui més la pateixen i a posar les bases per recuperar l'economia. Des de l'abril del 2008 hi estem treballant.

Senyor president, els indicadors econòmics comencen a dir que tenim a prop la sortida o que tenim més a prop la sortida d'aquesta crisi. La meua pregunta vol incidir en aquest aspecte: quines accions està duent i pensa dur a terme el seu Govern per continuar lluitant contra la crisi, per sortir-ne al més aviat possible i per pal·liar els seus efectes, en especial per a aquells que perden la seva feina o que veuen minvats els seus ingressos professionals, familiars o empresarials?

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyora diputada, vostè sap que aquest, certament, és un govern que des del primer dia ha lluitat contra els efectes d'aquesta crisi, en una doble vessant de tractar d'ajudar les empreses, els emprenedors, els autònoms, i després, també, de paliar els efectes sobre les classes que es queden..., sobre les persones, sobre les famílies que les pateixen, fruit fonamentalment del creixement de l'atur.

I ho hem fet bàsicament en dues línies, no? Una primera és precisament reforçar la xarxa de protecció social existent, i en segon lloc, completar aquesta xarxa amb mesures noves que considerem plenament necessàries. Tot plegat, amb l'objectiu que la pèrdua precisament de la feina i, per tant, d'ingressos no comporti que les persones i les seves famílies es vegin abocades a situacions d'exclusió social.

Hem pres mesures de reforç de la protecció social prou importants. En podria citar alguns exemples, com l'ampliació de la renda mínima d'inserció i la modificació dels criteris d'accés per permetre que més persones se'n beneficiïn, l'ampliació de les beques de menjador, el reforç dels ajuts al pagament de lloguer, l'increment de la formació a les persones aturades per incrementar precisament la seva ocupabilitat.

I, pel que fa a noves mesures, cal destacar, entre altres, la nova renda formació, els ajuts d'emergència per lloguer o el pagament de quotes d'amortització d'hipoteques per evitar desnonaments, o les noves prestacions de la cartera de serveis socials per atendre millor les persones grans o les persones amb discapacitat o malaltia mental, o la nova prestació prevista per als autònoms, com vostè sap.

I, a més, estem reforçant altres institucions i entitats que donen suport també a les persones afectades per la crisi. I en aquest sentit hem incrementat, doncs, els recursos destinats als ajuntaments en el pressupost d'aquest any o el suport a les entitats que atenen els ciutadans més necessitats.

Per tant, senyora diputada –i acabo–, la nostra és una aposta per una sortida social de la crisi, i és el que estem fent: reforçar aquells serveis que poden suavitzar els efectes que la situació econòmica està provocant en les famílies catalanes.

Moltes gràcies.

El president

Per formular la següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'incendi d'Horta de Sant Joan (Terra Alta) i la creació d'una comissió d'investigació sobre aquest incendi (tram. 317-00319/08)

...té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Oriol Pujol.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Gràcies, senyor president. Senyor president, ja fa sis mesos dels incendis d'Horta de Sant Joan. Recordarem aquell fatídic 21 de juliol, especialment dramàtic per la pèrdua, doncs, de cinc persones, de cinc homes que configuraven el cos dels GRAF. Fa sis mesos, senyor president, i Convergència i Unió ha actuat durant aquest temps amb prudència i amb cautela. Sabem que paral·lelament s'instrueix un procediment judicial, el secret del sumari del qual fa pocs dies es va aixecar. I és d'ençà d'aleshores que hi ha hagut una allau de dades i d'informació que han posat «en entredit», senyor president, la informació que fins ara ens ha anat lliurant el Govern.

A més a més, cada dia els mitjans de comunicació ens il·lustren amb nova informació, informació que ajuda a comprendre, molt, i informació que també, president, qüestiona les informacions i els relats del conseller..., dels seus consellers: del conseller Saura i del conseller Baltasar.

Sap que el vam emplaçar, des de Convergència i Unió el senyor Artur Mas el va emplaçar a liderar una comissió d'investigació per conèixer la realitat i aclarir responsabilitats. Conèixer la realitat per rectificar tot allò que faci falta per poder garantir que vint-i-uns de juliol del 2009 no es tornaran a produir. I responsabilitats que cal assumir, senyor president; alguna vegada cal assumir alguna responsabilitat, senyor president, alguna vegada.

Ningú més interessat que vostè, segur, a conèixer la realitat; però no va creure oportú empènyer la comissió d'investigació. Deixa escapar, senyor president, una oportunitat, la possibilitat de conèixer..., i potser ho fa per la dificultat que li suposa la inevitable assumpció de responsabilitats.

Des de Convergència i Unió, senyor president, també des d'altres grups de la cambra, i havent esperat molt, potser massa, li anunciem que ara sí, que ara toca, que ara toca conèixer la realitat i assumir responsabilitats. Li anunciem i li diem que crearem i proposarem una comissió d'investigació per conèixer els esdeveniments dels incendis d'Horta de Sant Joan i tot el que s'ha esdevingut des d'aleshores.

Lamentem que això vostè no ho hagi entès, que hagi pensat que era només una demanda de Convergència i Unió, dels ciutadans, d'altres grups de la cambra. És una demanda, senyor president, de la gent del país.

Deia vostè, senyor president, en una resposta al senyor Mas: «No crec necessària la creació d'una comissió d'investigació. Però si el seu grup, utilitzant els mecanismes reglamentaris de control de què avui disposa,

decideix que se'n creï una, el Govern que presideixo estarà en permanent disposició per cooperar en les seves tasques.»

El president

Senyor diputat...

El Sr. Pujol i Ferrusola

Senyor president, a vostè, el seu Govern i els seus consellers, els demanem aquesta cooperació amb la comissió d'investigació que començarà a funcionar a partir de demà.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Bé –gràcies, senyor president–, no sé quina era la pregunta, però, en qualsevol cas, una reflexió, no?, sobre l'incendi d'Horta de Sant Joan, que jo crec que, certament, va ser en primer lloc una desgràcia, un incendi que es va endur per endavant vides humanes, i, encara que només sigui per aquest fet, crec que tots plegats hem de tractar aquest tema amb la màxima responsabilitat –amb la màxima responsabilitat. És el que ha fet aquest Govern. Perquè utilitzar l'incendi amb finalitats electorals crec que no és de rebut, i el Govern vol demanar en aquest sentit la màxima sensatesa a les formacions polítiques d'aquesta cambra a l'hora de tractar el tema.

Certament que vostès poden demanar una comissió d'investigació. Gràcies a la modificació del Reglament que vam propiciar en el seu moment les formacions polítiques que donen suport al Govern, avui vostès poden demanar aquesta comissió d'investigació i es pot fer. En incendis passats no es podia fer, eh? Els ho recordo. Miri, aquesta és la grandesa també de la democràcia.

I evidentment que hi col·laborarem, amb aquesta comissió d'investigació, perquè ningú més que nosaltres –segurament tant, segurament, però més que nosaltres– vol aclarir les coses. Estem en plena disposició. Totes aquestes informacions que vostè cita són informacions que vostè també podria tenir, però són informacions que s'han posat a l'accés dels diputats. Els dos consellers han donat totes les informacions, i el Govern donarà tota la informació que li demani, com evidentment ho farà amb la jutgessa que instrueix el cas, que la té.

Miri, hi ha un procediment judicial obert, i serà aquest procediment el que haurà d'avaluar si hi ha hagut algun error constitutiu, evidentment, de delictes. Però, en tot cas, jo li he de dir que jo confio en el Cos de Bombers de la Generalitat, i el que és un fet avui..., gràcies a la magnífica tasca dels Mossos d'Esquadra, els autors de l'incendi han estat identificats i detinguts. I encara no he vist l'oposició, i a vostès, felicitar el nostre cos de policia per aquest fet.

El Govern no té cap problema a venir les vegades que calgui al Parlament a donar les explicacions, a les sessions de control o en altres, com ja hem fet, per explicar als grups parlamentaris tot el que considerin oportú. Però res-

pecte a la comissió d'investigació, estant actuant la justícia com està actuant, nosaltres el que volem és que a la justícia se la deixi treballar. Això és el que crec que hem de fer, si volem esclarir les coses, si no volem utilitzar els morts. I nosaltres ni ho volem –ni ho volem– ni deixarem que altres ho facin.

Per tant, si algú vol una comissió d'investigació, certament...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...en aquesta cambra, que la solliciti, com vostès han fet. I, per tant, diguem-ne, a nosaltres no ens busqui –amb això acabo– per fer judicis polítics paral·lels als que li pertoca fer a la justícia.

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

I, evidentment, no fent electoralisme, senyor Oriol Pujol.

El president

Passem a les preguntes al Govern.

Pregunta

al Govern sobre l'impacte econòmic de l'aeroport de Lleida-Alguaire (tram. 310-00378/08)

En aquest cas, la primera la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Francesc Xavier Boya.

El Sr. Boya i Alós

Gràcies, senyor president. Aunorable conseller, eth passat dia 27 de hereuèr assistírem tara inauguracion der aeropòrt de Lhèida-Alguaire, se me permet, tanben deth Pirenèu, ua infraestructura que servirà tà vertebrar e impulsar un territòri que compdarà a partir d'ara tamb ua installacion determinanta ara ora de comunicar ues tèrres tot soent considerades com eth cerèr de Catalonha –aquerò qu'en catalan en dideríem «eth rerepaís»– e qu'ara son en trèn de bastir era sua pròpia centralitat.

Aguest ei eth prumèr aeropòrt bastit pera Generalitat de Catalonha, damb un èxit de dessenh e de característiques tècniques ben notables, e cau reconéisher-le ath sòn departament era possada qu'a significat tad aguestes infraestructures era aprobacion deth Pla aeroportuari de Catalonha. Se n'auie parlat fòrça, totun, e finaument, damb es decisions adequades e damb era inversion necessària, en tot hèr evident un exemple d'eficàcia, de reequilibri territorial e de vision estrategica de país, aué ja non son promeses, senon ua realitat ben tangible.

Catalonha a de besonh ordenar e reequilibrar eth país en tot daurir es expectatives e es possibilitats de creishuda der interior, en tot capvirar era istorica situacion de concentracion deth airau costanèr e en tot daurir es infraestructures e es encastres de desenvolupament de cap ar interior, un plantejament vitau en un moment de cambi, d'incerteses generades per ua crisi que mos reclame un cambi de modèl economic, un cambi que sense aguestes infraestructures serie sonque un desideràtum impossible tà ues tèrres tradicionaument mau comunicades.

Non cau d'ider era importància estrategica der aeroport, que daurirà naues oportunitats de negòci tàs empreses deth pla de Lhèida, que trabalhe tà èster era referència deth sector agroalimentari en sud d'Euròpa e tanben, per descomptat, der Estat.

Totun, er aeroport aurà un papèr determinant tanben des dera perspectiva deth Pirenèu, deth sòn versant toristic, pr'amor qu'er aeroport significarà un apropament dera ofèrta pirenenca tàs mercats internacionaus, cada còp mès de besonh tà garantir eth desenvolupament d'aguestes contrades, especiaument en eth sòn versant mès desvolopat, qu'ei eth mercat dera nhèu.

Ei evident qu'en aguest sens cau encara trabalhar tara milhor connectivitat d'aguestes tèrres, tamb era nacionau 230, er èish pirenenc, mès en tot cas jo voleria preguntar-le, senhor conselhèr, quini son aqueri objectius immediats, a partir d'aguest moment dera dubertura der aeroport...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Boya i Alós

...e quin a estat, especiaument, er impacte economic d'aguest aeroport en nòste territòri.

Gràcies, senhor president.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joaquim Nadal, conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques
(Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Gràcies, senhor president. Senyor diputat, deixi'm dir-li en primer lloc que subscric totalment la totalitat de la seva intervenció, i, si em permet un petit matís, a mi m'agrada més parlar d'equilibri territorial que no pas de reequilibri territorial. L'equilibri és un objectiu en ell mateix; el reequilibri seria retornar a una situació suposadament preexistent, que jo no he sabut veure mai en el passat. Per tant, treballarem també des d'aquesta infraestructura per aconseguir l'equilibri territorial de Catalunya com un desig a assolir.

I deixi'm dir-li que, pel que fa als objectius i a les oportunitats econòmiques, hi ha unes oportunitats econòmiques directes i immediates, nascudes de la pròpia construcció de la infraestructura i de la seva posada en servei. Hi ha unes oportunitats més intangibles de caràcter immaterial, però que hauríem de situar en el terreny del clima

moral de confiança i de major seguretat en la societat lleidatana, que confia en les seves possibilitats en el conjunt de les terres de Lleida, que viuen una situació d'encadenament d'un conjunt de noves infraestructures i equipaments que sabran aprofitar per al seu propi desenvolupament econòmic.

L'aeroport conté també en ell mateix, en el seu pla director, infraestructures de caràcter terciari, de ciutat aeroportuària i de parc industrial i logístic, que generaran noves oportunitats econòmiques en l'entorn de l'aeroport i de totes les terres de Lleida.

I és evident, també, senyor diputat, que l'obertura de nous mercats, tant en el terreny de la càrrega, sobretot amb relació a la indústria agroalimentària, com en el terreny del trànsit de passatgers, captant noves rutes i aconseguint generar una activitat vinculada al turisme de proximitat i al turisme de neu, que lligaria aquesta infraestructura aeroportuària amb el Pirineu, són camins que el Govern de la Generalitat i les terres de Lleida exploraran obertament per aconseguir que l'èxit inicial en la posada en servei de l'aeroport es converteixi en un èxit de continuïtat en benefici de les terres de Lleida.

Per acabar, deixi'm dir-li que la nova oferta genera una nova demanda, però només una demanda potent farà que l'oferta creixi. Ara és Lleida qui té la paraula.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al Govern sobre la professionalitat, l'eficiència i l'eficàcia de les activitats relacionades amb l'acció exterior (tram. 310-00377/08)

...en nom del Grup Mixt l'illustre senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Señor vicepresidente, ayer le pidieron explicaciones en una rueda de prensa sobre algunos de sus recientes viajes y zanjó el tema con una frase que creo que merece pasar a la historia: «Sóc el vicepresidente i puc anar on consideri oportú.»

Esta frase representa la expresión máxima de la concepción que tiene de su cometido. *Clar i català*: «Jo puc anar on vulgui», vino a decir. Una frase cargada de soberbia, que define los parámetros de su política de acción exterior, en la que, según usted, visita los países que le da la gana. Lo lamentable es que también lo hace con la más trivial de las excusas.

Señor vicepresidente, probablemente usted va donde considera oportuno, pero probablemente va donde no es necesario ir. De verdad, no hace falta cruzar el Atlántico tantas veces, ni pasear con tanta frecuencia por África, ni hace falta acudir a todos los países en que está presente la cooperación catalana para comprobar in situ sus actividades; cuenta con responsables políticos y técnicos que lo hacen con mucha frecuencia, por cierto.

La política es algo más que una foto, aunque sea con lanza; es algo más que hacer conferencias henchidas de patriotismo; es algo más que inaugurar exposiciones en países lejanos. La acción exterior debe servir a los intereses generales, no a los intereses particulares, y usted, hasta ahora, ha venido confundiendo unos con otros. ¿No cree que la acción exterior catalana ha carecido de eficacia y eficiencia y le ha faltado competencia?

El president

Té la paraula l'honorable senyor Josep-Lluís Carod-Rovira, vicepresident del Govern.

El vicepresident del Govern (Sr. Josep-Lluís Carod-Rovira)

Idò, no.

El president

El senyor diputat té la paraula.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Esa respuesta le viene a definir en lo que me refería a soberbia. Quizá realmente sea todo el contenido de su política de acción exterior, porque parte de una acción exterior pretenciosa, engolada, en la que juega a hacer de actor principal de la política internacional, señor Carod.

Sepa que esos discursos suyos en los que tergiversa la verdadera personalidad de Cataluña para aparentar ser estado y tratar de igual a igual en las relaciones entre Cataluña y Alemania, Cataluña y Japón, Cataluña y Estados Unidos, son la manifestación de un delirio.

Le pido que baje del cielo al suelo y asuma el papel de Cataluña en el contexto internacional, y que en el caso, por ejemplo..., asuma responsabilidades, como en el caso del cónsul honorario, porque la política no es echar...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Domingo Domingo

...la culpa cuando uno se equivoca, como en el caso de Senegal, al ministro de Asuntos Exteriores del Senegal...

El president

Senyor diputat!

El Sr. Domingo Domingo

...o llamar a capítulo a la cónsul honorario de Senegal en Barcelona.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Té la paraula l'honorable vicepresident.

El vicepresident del Govern

Senyor diputat, si les coses fossin tal com vostè diu, jo ja entenc que a segons qui li molesta que Catalunya tingui un paper en l'acció exterior pròpia i marqui els seus objectius d'acord amb el marc legal que té.

Si vostè entengués que el que diu és cert, doncs, resulta que no hauríem signat en aquests tres anys setanta-un acords, setanta-un, amb vint-i-set governs estatals i subestatals; resulta que no hauríem estat l'únic govern autònom que ha signat quinze acords amb agències o programes de Nacions Unides: FAO, PNUD, UNRWA... I no només els hem signat, sinó que al Senegal, públicament, vam ser felicitats justament per ser l'únic govern autònom que duia a terme aquesta tasca.

Si les coses fossin com vostè diu, l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament, la bona feina de la qual acaba de ser subratllada amb una declaració conjunta de la Mesa del Parlament arran de la intervenció positiva a Haití, si les coses fossin així, nosaltres no estaríem presents en vint-i-sis països del món de manera directa i estable.

Si les coses fossin com vostè diu, no hauríem aconseguit només en tres anys que dues-centes entitats catalanes de tot tipus fossin reconegudes internacionalment, ni que haguéssim aconseguit arribar a la xifra de 123 casals catalans organitzats arreu del món; ni al llarg de tres anys, el president i el vicepresident hauríem rebut exactament 139 visites institucionals de representants de diferents països.

Feliçment les coses són d'una altra manera, i hem aprofitat el marc legal que ens dóna l'Estatut per unificar espai, personal i serveis en cinc ciutats estratègiques, justament per millor defensa dels nostres interessos econòmics, culturals, institucionals i polítics; que els tenim, tots aquests interessos, encara que a vostè li costi de reconèixer-ho.

Tot això, a més a més d'intervenir d'emergència quan cal. Tot això malgrat que ho fem amb la meitat de recursos amb què ho fan el Quebec o Andalusia exactament per a la mateixa finalitat.

Tot això, gràcies a haver creat...

El president

Honorable vicepresident...

El vicepresident del Govern

...una arquitectura institucional. Hi ha dues coses que sé que els treuen de polleguera: una...

El president

Honorable vicepresident...

El vicepresident del Govern

...que fem acció exterior; l'altra, que la porti jo.

El president

Té la paraula per formular la següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre les actuacions de suport als municipis per a gestionar la immigració (tram. 310-00379/08)

...l'il·lustre senyor Pere Bosch, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, en els darrers dies s'ha suscitat una intensa polèmica, un intens debat al voltant de l'empadronament de la població nouvinguda en algun ajuntament del nostre país.

Jo no voldria reiterar els arguments que s'han comentat, perquè han quedat a bastament, doncs, explicitats i perquè a més a més em remeto a allò que diu el Pacte nacional per a la immigració, que varem subscriure bona part de les forces polítiques representades en aquest Parlament.

Sí que voldria, en tot cas, extreure, al nostre entendre, allò que són dues lliçons que poden derivar-se d'aquesta polèmica. Lliçó número 1, i és que probablement hi ha qui està molt més interessat en la polèmica, en el debat estèril, que no pas en l'acord. I ho dic perquè, per exemple, va merèixer en el seu moment molt menys espai mediàtic un acord tan transcendental com el Pacte nacional per a la immigració, al qual hi ha donat suport pràcticament tot el teixit associatiu d'aquest país, i ho repeteixo, bona part d'aquest arc parlamentari, a excepció feta del Partit Popular i del Grup Mixt, que no pas l'acció diària... Ha tingut molta menys repercussió aquest Pacte nacional per a la immigració que pas una polèmica puntual, que al final no ha conduït enlloc. I això probablement ens ha de fer reflexionar a tots plegats sobre quin paper juguen aquells que tenen la funció social de traslladar el contingut, de traslladar l'acció de govern a la ciutadania.

Però la segona lliçó, que també em sembla important, és que s'ha posat en evidència l'enorme pressió a la qual estan sotmesos l'Administració local, que són els que en definitiva han de fer la gestió directa de la immigració. I no deixa de resultar paradoxal que la ministra de l'Estat vagi donant lliçons de bonisme, i, per altra banda, estiguin retallant el fons que en el seu moment va pactar el nostre grup parlamentari a Madrid per tal de donar suport, en bona part, perquè en bona part va destinat als ajuntaments, a la gestió de la integració i de l'acollida. Ho repeteixo, no deixa de resultar paradoxal.

Per tant, en aquests moments de crisi econòmica, en aquests moments fins i tot de crisi de les hisendes municipals, es fa més necessari que mai reforçar tot allò que són els mecanismes de suport als ens locals. El Govern ho ha estat fent, ho ha estat fent a través de vies directes i indirectes, a través de la llei d'acollida que en aquests moments està en debat en aquesta cambra parlamentària, a través del Pacte nacional per a la immigració, a través del Pla de ciutadania i immigració, a través d'aquest fons que comentava.

Però volem saber quin és el capteniment del seu Govern de cares al futur i si continuarà preservant allò que és per nosaltres un element substantiu d'aquest país, que és la seva cohesió social, i aquesta cohesió social en bona part es juga a través dels ajuntaments. I, per tant, és fonamental que el Govern segueixi donant suport, com ha fet fins ara, als ajuntaments d'aquest país.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula l'honorable senyora Carme Capdevila, consellera d'Acció Social i Ciutadania.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania (Sra. Carme Capdevila i Palau)

Moltes gràcies, president. Senyor diputat, l'arribada de la immigració afecta sobretot els serveis de proximitat, principalment els de la Generalitat –educació, treball, atenció sanitària–, però sobretot afecta també el món local, que és el que s'encarrega de la gestió diària de l'acollida i de la convivència, i també amb una afectació molt clara dels serveis socials bàsics.

Vostè n'ha fet menció, el Fons d'acollida i d'integració ha comportat la creació d'unes línies d'ajuts als ens locals, i li haig de dir que el creixement –el creixement– d'aquests recursos adreçats a l'Administració local, des de l'any 2005 fins al 2009, ha estat d'un 27,7 per cent. Però també li vull recordar que abans del 2005 no existien. Però també, que el 40 per cent del fons, del fons estatal que va a parar directament als ens locals, aquest any, en els pressupostos generals, ha sofert una retallada a la mitat. Aquest és un fons finalista; és un fons finalista que repercuteix de manera directa sobre el conjunt de la societat, de les administracions locals, que són les que realment ho necessiten. S'ha aprovat en el Congrés una resolució, a instàncies d'Esquerra Republicana, amb la qual s'ha de reposar aquesta reducció a la mitat del fons estatal. Esperem que això sigui així.

Malgrat tot, avui –avui– el Govern de la Generalitat farà l'esforç per compensar aquesta dràstica reducció. La Generalitat no ha deixat –no ha deixat– ni deixarà mai els ajuntaments ni els consells comarcals a l'estacada. I finançarem les actuacions necessàries per garantir la convivència i la cohesió social. Crec que ara, més que mai, malgrat que la immigració ha fet un descens important, és l'hora d'estar al costat dels ajuntaments.

En el conjunt de polítiques del Pla de ciutadania i immigració, la Generalitat ha incrementat el 100 per cent, des del 2005 al 2009, les seves despeses, evidentment, destinades a treballar l'acollida i la integració. I, vostè ho ha dit, en aquest Parlament també estem a punt d'aprovar la futura llei d'acollida, que també tindrà una part important: sobretot donar estabilitat als pressupostos de l'Administració local...

El president

Honorable consellera...

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

...a través dels nous contractes programa.

Gràcies, senyor president.

El president

Per formular la següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre l'acord assolit entre la direcció i els representants dels treballadors de SEAT (tram. 310-00380/08)

...té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Laura Massana.

La Sra. Massana Mas

Gràcies, president. Honorable consellera, la setmana passada, vam veure amb preocupació com la direcció de l'empresa SEAT pretenia acomiadar 330 treballadors, de manera selectiva, que ve a dir eludint el diàleg amb els representants dels treballadors, i ni tan sols plantejant una via com la de l'expedient de regulació.

Aquesta decisió empresarial va fer que la plantilla, de forma espontània, paralitzés l'activitat de les plantes de Martorell i de la Zona Franca. Va ser una potent, inèdita i, al nostre entendre, justificada acció de protesta.

Alhora, els sindicats van presentar una denúncia davant el seu departament perquè van considerar que la reducció de plantilla vulnerava el dret de llibertat sindical i el de negociació col·lectiva.

Sortosament, gràcies a la força i determinació mostrada per la plantilla i pels seus sindicats, i de moltes hores de negociació, va avançar cap a la seva solució, i és divendres que se'ns informava que s'havia arribat a un preacord, que aquest passat dilluns l'assemblea de treballadors va ratificar.

Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, però, malgrat l'acord assolit, continua veient amb preocupació aquesta actitud, com una forma empresarial que s'està donant en altres llocs, que potser per no ser de formes tan violentes no s'han reflectit de forma tan evident, però que hi són. Podem posar per exemple el cas de Nissan i altres empreses que aquests dies han passat per processos similars.

Ho diem perquè entenem que si hi ha compromisos per part dels treballadors, com, per exemple, congelar-se el salari, que va ser una exigència obligada per portar a Catalunya el Q3. I si hi ha compromisos, compromisos i fets del Govern de Catalunya, i també del Govern espanyol, que aporten molts diners i esforços per ajudar a l'automoció, les empreses haurien de fer també front als seus, de compromisos. I, per contra, trobem aquestes actituds, acompanyades de propostes patronals d'abaratiments d'acomiadaments, de flexibilització.

Davant aquesta situació, des del nostre grup demanem que el Govern de Catalunya es mostri ferm i que sigui

el garant de la protecció dels drets dels treballadors i treballadores, i que faci el possible perquè les empreses respectin els acords en matèria d'ocupació.

És per aquest motiu, molt honorable consellera, que li volem preguntar quin treball pot fer des del seu departament per tal que això sigui possible.

El president

Té la paraula l'honorable senyora Maria del Mar Serna, consellera de Treball.

La consellera de Treball

Gràcies, president. Gràcies, senyora diputada. Certament fa un parell de setmanes l'empresa SEAT va fer pública la seva intenció d'acomiar 330 persones, 120 jubilacions amb acord dels treballadors afectats, i afectats treballadors de diferents centres de treball, no només el de Martorell.

La direcció de l'empresa va argumentar la voluntat de reduir aquelles persones que tenien baix rendiment i que aquesta decisió unilateral afectava majoritàriament treballadors i treballadores que constituïen mà d'obra indirecta, molts fora conveni.

També els treballadors van presentar al comitè d'empresa una denúncia a la inspecció de treball per la vulneració dels drets de llibertat sindical i de la negociació, demanant la negociació amb l'empresa.

El Departament de Treball va actuar i va reaccionar ràpidament, primer convocant l'empresa i després convocant les parts per trobar les solucions. A la vegada, s'havien convocat vagues en tres centres de treball per al dia 25 de gener. Es va fer mediació, van les parts arribar finalment, el dia 22, a un acord, a un preacord, que després va ser aquest dilluns ratificat per la plantilla.

A la vegada, la inspecció va actuar ràpidament, llevat d'una denúncia que va haver-hi el dia 15, divendres 18 estava actuant. Hi ha hagut dues actuacions i estem esperant el resultat de les actuacions d'investigació de la mateixa inspecció de treball.

Aquest Govern i el Departament de Treball valoren positivament el consens i el diàleg entre les parts, els conflictes s'han de resoldre negociant, no per decisions unilaterals de les empreses. I aquesta és la mostra que el 95 per cent de tots els expedients de regulació d'ocupació s'han assolit en aquest país, en aquest any passat, amb acord. Aquesta és la forma de fer, però, a la vegada, i en funció dels resultats amb què finalitzin les actuacions d'inspecció de treball, continuarem actuant perquè es compleixi la normativa; tots hem de complir la normativa: empreses, treballadors i treballadores. Tots tenim obligacions, tots tenim drets.

Però l'autoritat laboral i el Departament de Treball continuaran incentivant el diàleg però no permetrem que a cap empresa es pugui eludir el compliment de la normativa...

El president

Honorable consellera...

La consellera de Treball

...i que aquestes empreses, aprofitant la crisi, vulguin acomiadar treballadors i treballadores que formen part de la seva plantilla.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al Govern sobre les mesures previstes per a evitar la instal·lació d'un magatzem temporal centralitzat per a residus nuclears a Catalunya (tram. 310-00381/08)

...per formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustríssim senyor Francesc Sancho.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, president. Una resolució ministerial de desembre de 2009 determinava que qualsevol municipi pogués presentar candidatura per a ubicar un magatzem temporal centralitzat. L'abril de 2006 el Congrés aprovà la creació d'una comissió interministerial per establir els criteris que haurà de complir l'emplaçament. Aquesta proposició establia també la capacitat de les comunitats autònomes amb relació a les candidatures.

D'altra banda, aquest Parlament, tot i que el seu president li tregui rellevància titllant la proposta de merament declarativa, va posicionar-se, l'any 2008, en contra de la ubicació d'un magatzem temporal centralitzat a Catalunya.

Conseller, quines són les actuacions que ha emprès o que emprendre el Govern que avui vostè representa per donar compliment al posicionament contrari d'aquesta cambra i, pel que sembla, també del Govern?

El president

Té la paraula, en nom del Govern, l'honorable senyor Antoni Castells, conseller d'Economia i Finances.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells Oliveres)

Molt honorable, senyor president. Il·lustre senyor diputat, el president de la Generalitat ha establert clarament quina és la posició del Govern i jo crec que puc afegir poques coses al que ell ha dit.

El Govern ho ha dit moltes vegades i ho va dir quan es va adoptar aquesta resolució. El Govern no donarà suport a cap mesura relacionada amb energia nuclear que no compti amb dos requisits: consens polític i territorial i garanties plenes de seguretat. En aquest cas, a més, s'afegeix el que hem dit diverses vegades, que és la necessitat que hi hagi un cert equilibri territorial amb el que és la nostra contribució de l'energia nuclear a Espanya.

De manera que la posició del Govern és clara i així actuarà en totes les direccions i en tots els àmbits en què

ho hagi de fer: oposició a la instal·lació del magatzem nuclear a Catalunya.

El president

Senyor Sancho, té la paraula.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies. Conseller, vostè coneix perfectament el nou Estatut, determina que l'energia és una competència compartida i que disposem d'importantes competències en medi ambient. Vostè també té molt clara la necessitat d'independència i d'autonomia i les possibilitats dels vint-i-cinc diputats, ep!, i els dos ministres que el seu grup té a Madrid. Per tant, crec que compartim que la seva actuació no s'ha d'emmarcar merament en escriure una carta al ministre o a emplaçar-lo que escolti la veu de la Generalitat o les vaguetats que hem escoltat avui.

Conseller, què pensen fer, més enllà que un delegat del Govern, el de l'Ebre, es manifesti en contra al carrer o l'altre, lo de Tarragona, justifiqui tot lo contrari? Fora de manifestar-se quan eren a l'oposició i ara al Govern, quina és la seva política energètica i mediambiental a l'Ebre? Com pensen complir amb les promeses i expectatives? Què van parlar abans amb els representants de la zona, què han parlat ara?

Aquest episodi, conseller, constata el fracàs de les polítiques energètiques i mediambientals del seu Govern; el fracàs del seu Govern a l'Ebre: ni consens social, ni política industrial, ni política de treball, ni política mediambiental. Què han fet? Què fan a l'Ebre?

Escolti la veu d'aquest alcalde que els parla amb accent de sud, miri a la seva esquerra –miri a la seva esquerra–, la viva imatge del res a dir, de la indecisió i de la incoherència. Li demano que concreti. Com sap, tenen competències i instruments polítics, li demano, concreti. Com ho faran per fer respectar la voluntat d'aquest Parlament? Espero que ho facin amb fets i que no es quedin, com sempre, amb paraules. Els demanem que ho facin com cal, com han fet i fan els alcaldes, tots, amb claredat i lideratge....

El president

Senyor diputat...

El Sr. Sancho i Serena

... sigui quina sigui la seva posició, un lideratge que, lamentablement, fins avui vostès no han demostrat.

Gràcies.

El president

L'honorable conseller té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances

Senyor president, senyor diputat, miri, li resumiré en tres punts la nostra posició. A partir d'ara, i un cop acabat el termini de presentació de candidats, l'actuació

del Govern se situa a un nivell competencial i a un nivell polític.

A nivell competencial, el Govern actuarà, en tot moment, complint escrupolosament la legalitat. El que vostè comprendrà és que el que no farà el Govern de Catalunya és, sabent-ho, adoptar una resolució contrària a dret, ni ho farà ni suposo que vostè li ho demana. Ara, això sí, el Govern actuarà de manera conseqüent amb la posició que ha manifestat de manera inequívoca, que és d'oposició a la instal·lació del magatzem a Catalunya.

A nivell polític és evident que la posició del Govern haurà de ser tinguda en compte i molt pel Govern de l'Estat, entres altres coses perquè un factor determinant a l'hora de decidir serà l'existència de consens polític i territorial.

Segon punt, el que no farà el Govern de la Generalitat és laminar o ignorar l'autonomia municipal, i suposo que vostè que és alcalde no ens demana que ho fem, i menys en aquesta cambra que és el temple de les llibertats de Catalunya i la garantia dels drets dels seus ciutadans i de les seves institucions.

Vostè em pregunta: què farà el Govern, i està molt bé. I jo li podria preguntar: i què farà Convergència i Unió? Perquè suposo que a vostè no se li escapa que sense la decisió de l'Ajuntament d'Ascó, governat per Convergència i Unió, ens estalviàriem tot aquest problema. De manera que facin el favor de ser una mica més responsables i conseqüents.

I, en tercer lloc, i finalment, miri, una cosa sí que li puc assegurar amb tota rotunditat: en cap cas el Govern de Catalunya no autoritzarà la instal·lació...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Economia i Finances

...del magatzem en cap indret de Catalunya.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre les inversions sanitàries
(tram. 310-00382/08)

...la formula també l'illustre senyor Francesc Sancho, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, president. Consellera, aquests dies l'hem vist a vostè pel territori anant promentent i adjudicant una sèrie d'inversions sanitàries, promeses que també ha fet als alcaldes –espero que en la seva resposta no ens culpi als alcaldes d'allò que és responsabilitat del Govern, espero que vostè no.

I jo li pregunto: com preveu el Govern fer front a les inversions sanitàries que en un marc de restricció presupostària té avui?

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyora Marina Geli, consellera de Salut.

La consellera de Salut

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, sí, vostè sap que si alguna cosa faig és estar a prop de la gent i continuarem fent el que hem fet durant aquests últims sis anys, entrant en el setè, res de prometre, sinó fent per refer els desequilibris, per tant, equilibrant. I mai millor dit, perquè a l'Ebre hi he estat trenta-vuit vegades, senyor diputat.

Per tant, com que hem fet la feina ben feta, hem incrementat el pressupost d'inversions un 190 per cent els últims set anys i aquest any continuarem invertint i, per descomptat, no exempt de dificultats econòmiques, el Govern està buscant totes les fórmules perquè ara també el Departament de Salut no només és un departament de serveis, sinó també contribueix a armar les dificultats d'un sector en crisi que és el sector de la construcció.

El president

Senyor Sancho, té la paraula.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, consellera. Deixi'm que concretem una cosa. Miri, ja fa..., a les anteriors eleccions vostès van presentar «Mil dies invertint en salut» en una inversió molt important a tots els municipis de Catalunya per tal de millorar les inversions. Ara estan anant pels municipis i pels territoris parlant de noves inversions, ep, la majoria finançades amb el mètode alemany.

Vol que li digui què em preocupa? I vostè ho sap perfectament que podem tenir una preocupació. El que em preocupa és que la Sindicatura de Comptes, parlant de quina és la realitat econòmica actual del seu departament, parla de factures al calaix, de necessitat de fer pagament de factures al calaix per un import de més de 1.400 milions d'euros. I vostè continua anant pel territori fent promeses i implicant els alcaldes en inversions que no saben on s'acabaran.

L'hem escoltat aquest dies parlar a vostè de copagament i l'hem escoltat poc de parlar de gestió. Ens preocupa que en els sis mesos que queden o un poc més, vostès amb l'ànsia que tenen d'anar fent promeses i aconseguir la complicitat electoral en aquest país, s'oblida de quin és el deute del seu departament i ens porti a una necessitat que no podem defugir, o que vostè no podrà defugir, que és que els ciutadans d'aquest país tinguin de fer copagament per tal de poder fer front als seus deutes, als que vostès hauran generat. És molt poc seriós el que està passant amb la salut en aquest país, consellera, i vostè ho sap. Aquest endeutament que la Sindicatura comenta des del 2003 fins al 2007 ens falta encara saber

què passarà el 2009 i què passarà amb certs deutes del sector concertat i com ho equilibrarem.

Aquest és el problema, que s'està produint un desequilibri que avui ja porta a una retallada dels serveis que tenen els ciutadans. Vostès tenen avui problemes per a donar urgències i atenció continuada al Bages, a l'Ebre, a l'àrea metropolitana. Vostès avui tenen problemes per a garantir els serveis dels ciutadans, i continuen amb l'endeutament sense aturador, amb un únic objectiu; no és l'objectiu de donar serveis, és l'objectiu de quedar bé per part d'un govern que vol fer-se el seriós, però que és molt poc seriós.

El president

Honorable consellera, té la paraula.

La consellera de Salut

Em sembla que es va perdre l'últim plenari, eh?, vostè, senyor Sancho. Perquè jo, que sàpiga, el Govern va decidir un crèdit extraordinari precisament per pagar, doncs, tots els temes pendents que teníem, per cert, heretats des de fa uns quants anys... (*Remor de veus.*) Heretats des de fa uns quants anys, eh?

Miri, nosaltres vam fer un pla d'inversions 2004-2012, revisat fins al 2005-2015, de 5.300 milions d'euros. D'aquests, el 50 per cent de les obres estan fetes, que insisteixo que són obres necessàries, totalment necessàries. Vol que el porti de viatge pel territori? M'hi vol acompanyar? (*Remor de veus.*) Pot venir perquè les hi explicaré una a una. Si vol el convido a veure les actuacions que acabarem el 2010, gràcies a molt esforç, eh?, a molt esforç per descomptat. Quaranta-nou centres de salut, quatre hospitals, és massa seriós això, un hospital de proximitat a Cambrils, un dispositiu sociosanitari, dos dispositius de salut mental i vint-i-set actuacions de reforma, ampliació que hem fet. Comparat amb anteriors exercicis, vostè sap que no hi ha color.

Del 2000 al 2003 es van fer inversions al sector salut per raó de 221 milions d'euros, (*veus de fons*) del 2004 al 2007, 600 milions d'euros i acabarem les obres que li he comentat, 2.000 euros, aquesta legislatura.

I sap que jo parlo clar. El debat sobre la necessitat d'inversió no està exempt, amb responsabilitats de país i de Govern –i espero que les trobem–...

El president

Honorable consellera...

La consellera de Salut

...del debat sobre la sostenibilitat.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre la immigració (tram. 310-00376/08)

...la formula l'il·lustre senyor Rafael López, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular del Catalunya.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, quines conclusions extreu el Govern després dels fets de Vic?

El president

Té la paraula l'honorable senyora Carme Capdevila, consellera d'Acció Social i Ciutadania.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, les conclusions que en trec és que a través del diàleg i sobretot del respecte a la bona gestió feta per l'Ajuntament de Vic i per la Regidoria d'Acció Social i Ciutadania hem pogut resoldre aquest conflicte.

El president

Senyor diputat, pot repreguntar.

El Sr. López i Rueda

Gràcies. Senyora consellera, miri, si em permet, amb el màxim respecte que li tinc a la cambra, el que ha passat a Vic ha estat el major exercici d'hipocresia política que hem vist aquests anys en aquesta cambra, tant per part del tripartit com per part també de Convergència i Unió, per què no ho hem de dir? (*Remor de veus.*)

Miri, no podem mirar cap a un altre costat, no podem. Vostès ens va presentar el Pla de ciutadania, ens van presentar un pacte d'immigració, fa un mes que vam reformar la Llei d'estrangeria, i en un mes ja tenim un problema; el problema es diu Vic. Miri, hem de treure conclusions. Nosaltres hem tret quatre conclusions fonamentals.

Primer, que la capacitat d'acollida de la nostra societat és la que és. Ja no estem a l'Espanya del Partit Popular, que era una Espanya d'oportunitats per a tothom. (*Forta remor de veus.*) Gràcies a la gestió econòmica del Partit Socialista, avui en dia a Espanya cada cop tenim menys capacitat d'acollida i cada cop hi cap menys gent.

Segon, les lleis s'han de complir. Qualsevol dels que estem aquí o qualsevol català que ens està mirant per la televisió sap que vostès sobretot fan un seguiment molt acurat del compliment de les lleis de qualsevol dels que estem aquí i posen radars, posen càmeres..., estem absolutament controlats a *lo Gran Hermano*. Doncs, el mateix compliment de les lleis hem de fer els d'aquí, els que vénen de fora, i també l'Administració.

Jo li dic una cosa, senyora consellera: jo estic personalment convençut que la gent, independentment de la seva situació administrativa, ha de tenir dret als serveis bàsics, perquè n'estic convençut i perquè ho diu la llei. Però vostè sap molt bé també que la llei diu una cosa, que és que els ajuntaments han de posar el padró en

mans de la policia. Ho compleixen, els ajuntaments catalans? No. Jo me'n recordo... (*Remor de veus.*) I fem memòria històrica. Jo recordo un informe de la Diputació de Barcelona, quan el senyor Montilla n'era president, que ensenyava als ajuntaments com no donar el padró. Ho fa als Mossos d'Esquadra? Tampoc –no sé si és per indicació del senyor Saura. També recordo el que va passar, per exemple, amb el desmantellament dels tallers ilegals al Maresme, on no va haver-hi cap conseqüència.

Després, nosaltres sempre hem dit el mateix: cal diferenciar entre immigració regular i immigració irregular. No és cert, senyor Montilla, com deia abans, que nosaltres anem donant tombs. Són vostès els que han donat tombs, que han passat de demanar papers per a tothom, a regularitzacions massives, a després fer els empadronaments massius, fins i tot de pisos pastera.

I després una última conclusió: que el mal govern econòmic, socialista sobretot, de Barcelona i de Madrid ha provocat que els ajuntaments, les famílies de classe mitjana i la mateixa immigració siguin els que en pateixen les conseqüències.

Per tant, senyora consellera, hem de treure moltes més conclusions de tot plegat. Nosaltres li posarem sobre la taula, tant aquí com al Congrés dels Diputats...

El president

Senyor diputat...

El Sr. López i Rueda

...–acabo, senyor president–, una bateria de propostes perquè passem del que és políticament correcte en immigració al que és políticament responsable.

Gràcies, senyora consellera.

El president

L'honorable consellera té la paraula.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyor diputat. Com sempre, arriben tard. La Llei d'estrangeria s'ha aprovat molt recentment, i les aportacions que vostès hi varen fer, sobretot en el tema de padró, van ser cap –cap–, ni una, eh?, i tot just fa dos mesos. I, a més a més, suposo que, arran d'aquestes oportunitats, quan el Govern del PP governava a l'Estat espanyol és el moment més negre per a la immigració, no només a Catalunya, sinó també a l'Estat espanyol; el més negre, perquè va ser quan hi va haver l'entrada massiva d'immigració irregular. (*Remor de veus.*) Disposats...

El president

Senyores diputades, senyors diputats, si us plau...

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

...una entrada de treballadors desprotegits, una entrada de treballadors desregularitzats, que van entrar per la porta del darrere i que a hores d'ara a vostès els atribu-

eixo que són els principals responsables del desordre de la gestió de fluxos, no només a l'Estat espanyol, sinó també a Catalunya.

La ciutadania, és veritat, ens demana una gestió endreçada dels fluxos, i d'això el Govern català en pot parlar. Des de fa temps el Govern de la Generalitat s'ha compromès, dintre de les seves competències, a endreçar els fluxos migratoris. I ho hem fet mitjançant el control del mercat de treball, inspecció i autoritzacions inicials; ho hem fet a través d'un procés d'arribada ordenat, amb la Llei d'acollida que tenen al Parlament; amb la participació en els processos d'estrangeria, com per exemple en matèria d'arrelament i de nacionalitat; amb el programa de retorn voluntari de caràcter humanitari, i amb la coordinació, senyor diputat, amb els municipis en matèria d'empadronament, d'informe d'arrelament i d'habitatge per al reagrupament familiar.

Jo a vostès, a vostès els demano coherència. Què vol? –i vostè ara mateix ho acaba de dir, és a dir, reafirma les paraules del senyor Rajoy. Com podem desvincular salut i padró després de desconèixer quanta gent cal atendre? Perquè si no els hem d'empadronar...

El president

Honorable consellera...

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

...com sabrem quines persones necessiten aquestes prescripcions?

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

El sisè punt de l'ordre del dia...

Projecte de llei

de règim jurídic i de procediment de les administracions públiques de Catalunya (debat de totalitat) (tram. 200-00077/08)

...és el debat de totalitat del Projecte de llei de règim jurídic i de procediment de les administracions públiques de Catalunya.

D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyor Joan Saura, conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació (Sr. Joan Saura i Laporta)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el projecte de llei que avui es presenta al Parlament de Catalunya, a proposta dels departaments de Presidència, Interior, Relacions Institucionals i Participació, i del de Governació i Administracions Públiques, actualitza el procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat, després de vint anys de vigència de la Llei 13/89, aprovada en el marc de l'Estatut d'autonomia de 1979.

Aquella fou una llei útil i innovadora en el seu moment, sens dubte, però que no ha estat immune al pas del temps. Aquesta actualització, doncs, respon a la necessitat i a la voluntat d'adaptar-se a la realitat del segle XXI per configurar una administració que sàpiga aprofitar les noves tecnologies i respongui a les noves demandes socials. Per això aquesta llei té com a objectiu l'impuls d'una administració més àgil, més eficaç, més oberta i més propera a la ciutadania.

Així mateix, l'aprovació del nou Estatut d'autonomia del 2006 comporta un nou marc competencial en àmbits especialment rellevants i d'importància estratègica per al desenvolupament econòmic i social, i també per a la democràcia participativa a Catalunya. Un d'aquests àmbits en els quals el mateix Parlament ha instat al seu desenvolupament ha estat el relatiu al règim jurídic i procediment de les administracions públiques catalanes.

Aquesta llei, doncs, és un pas més en el desplegament de l'Estatut d'autonomia i reforça el bon ritme que duu a terme el Govern de la Generalitat en aquest camp essencial per a l'exercici del nostre autogovern. Al nou Estatut del 2006 es contenen referències específiques en matèria de règim jurídic i procediment administratiu a la competència exclusiva de la Generalitat en tot allò que no sigui afectat per l'article 149 de la Constitució. Aquesta competència exclusiva inclou les normes de procediment administratiu que derivin de les particularitats del dret substantiu de Catalunya o de les especialitats de l'organització de la Generalitat, així com les potestats de control, inspecció i sanció en tots els àmbits materials de competència de la Generalitat.

Tot això, des d'una perspectiva institucional diferent: ja no es tracta de regular únicament l'Administració de la Generalitat, sinó que la proposta va adreçada a obtenir una regulació conjunta i comuna per a totes les administracions públiques catalanes, també les corresponents al món local. D'aquesta manera, doncs, la llei segueix allò que defineix l'article 2 de l'Estatut com a sistema institucional de la Generalitat i que inclou les entitats que integren l'Administració local, l'Administració pròpia de l'Aran, organismes autònoms i entitats públiques dependents o vinculats a qualsevol de les abans dites, consorcis de participació majoritària de les administracions públiques, les entitats creades per llei del Parlament no dependents ni vinculades a l'Administració de la Generalitat quan exerceixin potestats administratives. Per això aquesta iniciativa legislativa és d'aplicació amb caràcter general a les administracions públiques catalanes.

El projecte de llei desenvolupa així mateix la legislació bàsica vigent, principalment la Llei 11/2007, d'accés electrònic dels ciutadans als serveis públics, i la Llei 30/92, incloses les modificacions recents, operadores per la legislació estatal de transposició de la Directiva de serveis en el mercat interior.

Pel que fa a les matèries regulades, a diferència de la llei de 1989, aquest projecte no aborda l'organització de l'Administració de la Generalitat, atès que el Govern està enllestint un avantprojecte de llei sobre aquesta qüestió. A continuació exposaré breument els continguts més destacats d'aquest projecte de llei.

En primer lloc, el que fa referència als drets i deures de la ciutadania. El projecte de llei vol fer efectius i garantir l'exercici dels drets de la ciutadania en les seves relacions amb qualsevol administració pública de Catalunya. D'entre aquests drets i deures vull destacar els següents: el dret a una bona administració, amb una referència expressa al foment de la participació ciutadana mitjançant un procés previ d'informació i de debat; el dret a l'ús dels mitjans electrònics i el dret a una atenció adequada, que inclou escollir el mitjà a través del qual es volen rebre els serveis d'atenció, d'informació i d'orientació; també atorga especial significat al dret a una informació veraç i de qualitat, qualsevol que sigui el suport o la via de distribució o de difusió.

D'altra banda, una de les novetats del projecte de llei és l'establiment d'una previsió relativa al deure dels ciutadans i ciutadanes a actuar amb la deguda diligència, responsabilitat i respecte a les persones i les institucions en llurs relacions amb les administracions catalanes i en l'ús dels serveis públics.

El projecte de llei incorpora també els principis de la Directiva 2006/123, de 12 de desembre del 2006, relativa als serveis en el mercat interior, i regula les mesures de simplificació de procediments i de tràmits a què obliga la transposició, amb una clara aposta per la reducció de càrregues administratives injustificades, tant per a la ciutadania com per a les empreses. En concret, s'estableixen mesures de simplificació administrativa que han de ser aplicades a la normativa reguladora dels procediments sectorials de competència de l'Administració de la Generalitat i de les entitats que integren l'Administració local.

La prioritització en l'aplicació d'aquestes mesures comporta, tanmateix, amb un límit exprés en el mateix projecte: cap mesura de simplificació pot menystenir els drets i les garanties que la legislació vigent reconeix a tercers. Les principals mesures de simplificació administrativa són: la declaració responsable, per tal de substituir l'aportació de documentació per part dels interessats en un procediment administratiu, la comunicació prèvia, per tal de substituir autoritzacions i llicències en els casos en els quals el reconeixement o l'exercici d'un dret i l'inici d'una activitat econòmica no requereix una intervenció administrativa prèvia; els registres d'ofici, per tal de reduir la càrrega administrativa que suposen les sol·licituds d'inscripció a instància de persona interessada, principalment per als casos en els quals ha estat atorgada una llicència o una autorització o ha estat presentada una comunicació prèvia; l'anomenada «finestreta única» o espai comú, per tal de facilitar als ciutadans i ciutadanes i a les empreses per via electrònica i a distància l'accés a la informació relativa a serveis i procediments administratius que els afectin i, en el seu cas, realitzar els tràmits corresponents. Aquesta finestreta única o espai comú pot actuar en xarxa interadministrativa per facilitar l'accés als tràmits de competència de les diferents administracions públiques catalanes.

Una de les principals novetats d'aquest projecte és que no diferencia la regulació aplicable en funció dels mitjans a través dels quals es porta a terme una actuació o es manté una relació amb la ciutadania. Així, el projecte

de llei opta per una concepció única del procediment administratiu, sigui o no electrònica la seva tramitació; en altres paraules, el fet que un ciutadà decideixi dirigir-se en paper o amb un mitjà electrònic a una administració no pot afectar la posició d'aquest ciutadà davant l'Administració. Els mitjans poden ser diferents, els drets són els mateixos.

D'altra banda, també és rellevant la possibilitat de realitzar per mitjans electrònics els tràmits d'audiència a les persones interessades i d'informació pública.

Finalment, és destacable la previsió relativa a la resolució immediata per a procediments administratius simples, que es pot establir per normativa sectorial, resolució que suposa alhora una clara mesura de simplificació administrativa.

Aquest projecte també regula el procediment d'elaboració de disposicions reglamentàries en l'àmbit de l'Administració de la Generalitat. A diferència de la Llei 13/89, es regula ara de manera completa aquest procediment, del qual destaquen els aspectes següents: la previsió que s'han de determinar per decret els supòsits en els quals la tramitació d'un projecte de reglament requerirà l'acord previ del Govern sobre l'oportunitat de la iniciativa –aquesta avaluació preliminar, que aquest Govern ja ha implementat fa gairebé tres anys, es referirà a partir d'ara a iniciatives reglamentàries que pel seu abast puguin tenir un impacte pressupostari, econòmic o social rellevant–; la previsió de la memòria d'avaluació de l'impacte de les mesures proposades pel projecte del reglament, el contingut de la qual també serà establert per decret del Govern –aquesta memòria d'impacte integrada com a mínim un informe pressupostari, un informe d'impacte econòmic i social, un informe d'impacte normatiu i finalment un informe d'impacte de gènere. L'objectiu és clar: una bona norma només s'aconsegueix amb la consideració i valoració prèvia de tots els impactes que pot generar la seva aplicació.

Amb la finalitat de donar un tractament homogeni en termes de documentació preceptiva als expedients relatius als avantprojectes de llei i als projectes de reglament, el projecte preveu la modificació puntual de la Llei 13/2008, del 5 de novembre, de la presidència de la Generalitat i del Govern.

El projecte innova també l'ordenament jurídic català amb la regulació de les potestats d'inspecció i control per la importància d'aquestes funcions davant de les mesures de simplificació de procediments i de tràmits a què ens porten principalment les més recents polítiques comunitàries.

És també del tot innovadora la regulació que fa el projecte de les anomenades «entitats col·laboradores de l'Administració pública», de les quals estableix el règim bàsic i comú d'actuació.

D'altra banda, el projecte atorga a les administracions titulars d'aquestes funcions la potestat per supervisar i sancionar les entitats col·laboradores a què ha cedit el seu exercici.

El projecte regula també les relacions interadministratives i de manera específica els convenis de col·laboració i

els consorcis; cap de les dues figures comptava fins ara amb una regulació unitària en l'àmbit de les administracions públiques catalanes. Per tant, el projecte dota l'ordenament jurídic català d'un marc comú pel que fa a la regulació d'aquests dos instruments de col·laboració en l'àmbit de les relacions entre les administracions públiques de Catalunya, sense excloure les especificitats que es puguin derivar de la regulació vigent en cada moment per a l'Administració local.

Alhora el projecte inclou determinades previsions aplicables només a l'Administració de la Generalitat pel que fa a la tramitació i al contingut dels expedients relatius a convenis i consorcis. Entre aquestes previsions, vull destacar la referent expressa a un instrument ja existent com és el Registre de convenis de col·laboració i cooperació, que dona publicitat als instruments de col·laboració subscrits per l'Administració de la Generalitat. Aquest registre s'adscriu en l'actualitat al Departament d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, al qual correspon informar del projectes de conveni als efectes d'evitar possibles duplicitats amb els ja subscrits i en vigor.

En la part final de la norma es determina que els òrgans competents de les administracions públiques catalanes han de vetllar per tal que el contingut dels instruments de col·laboració que es subscriuguin amb l'Estat, les comunitats autònomes i amb altres estats i organismes internacionals s'adeqüin al que s'estableix en el projecte.

Pel que fa a l'elaboració i tramitació d'aquests instruments, es determina que són d'aplicació les disposicions de la llei. D'aquesta manera es pretén donar la màxima coherència possible en la subscripció de convenis de col·laboració, incloent-hi aquells que se subscriuen amb administracions públiques no incloses en l'àmbit d'aplicació d'aquesta llei.

En conclusió, aquest és un projecte de llei ambicions pels objectius que planteja, però alhora realista i fruit de l'experiència, no només de vint anys de l'aplicació de la 13/89, sinó també de la més recent. Les mesures ara incorporades al projecte han estat implementades en àmbits específics i han demostrat la seva efectivitat; una llei d'avui amb tota l'experiència d'ahir i feta pensant en demà.

El projecte integra en un únic cos normatiu el règim jurídic i el procediment d'actuació de les administracions públiques catalanes que han de portar a la seva racionalització fins i tot en termes d'eficiència i en la utilització dels recursos públics.

I, per descomptat, aquest projecte suposa un pas més en el desplegament de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que s'està demostrant com una eina útil en l'ampliació i l'exercici del nostre autogovern.

Aquest projecte de llei que avui els presento, que configura una administració nova a Catalunya més propera i més eficaç, és una mostra clara de la cultura del bon govern per la qual es va apostar i es vol apostar i el Govern continuarà apostant.

Res més i moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Per a la defensa de l'esmena a la totalitat, en nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula la senyora Pilar Pifarré.

La Sra. Pifarré i Matas

Gràcies, president. Senyores i senyor diputats... Gràcies per l'assistència, senyor conseller. Mirin, el projecte de llei que avui tractem, és a dir el règim jurídic i el procediment administratiu de les administracions públiques catalanes, no és un tema menor, perquè caracteritza no solament el seu funcionament d'acord amb les lleis i el dret, sinó que també caracteritza l'essència de l'actuació administrativa de, justament, aquestes administracions. I això és fonamental en un país que, a més de definir-se democràtic, pretén ser modern.

Per tant, primera observació i crítica: a cap lloc a on els governants actuïn amb responsabilitat, amb sentit d'estat o de país, i els interressi de veritat l'àmbit públic promouen una llei d'aquestes característiques pel procediment d'urgència, sense consens previ, al contrari, amb desacord, i amb corredisses per veure quin partit pot vendre més obra feta. Gran dosi de frivolitat i partidisme, segons el nostre punt de vista.

Prova d'això és que la Llei 13/1989, d'organització, règim jurídic i procediment de la Generalitat, amb ben poques modificacions, ha tingut una vigència de vint anys. I ara que el nou Estatut demana modificar-la cal fer-ho amb alçada de mires i buscant l'acord i buscant el recolzament de tots els actors implicats, perquè l'Estatut d'autonomia dona més competències en general i a més a més per primera vegada explícitament dona les competències en règim local.

I què fa el Govern tripartit? Doncs, el Govern tripartit trosseja l'organització, el règim jurídic, el procediment... Escolti'm, res a dir –res a dir– si el resultat no acabés sent un poti-poti conglomerat de les administracions públiques, que encavalca i repeteix coses, que multiplica de manera innecessària el nombre de lleis i obliga a modificar-les constantment, com, per exemple –els ho poso d'exemple–, la Llei de la presidència de la Generalitat i del Govern, que ja porta unes quantes modificacions.

Saben quin és el problema? Que vostès no tenen una visió transversal i única del que hauria de ser la Generalitat, perquè volen patrimonialitzar la seva modificació i es volen repartir les diferents parts en clau tripartidista, perquè encara que sovint parlen de model no saben –no saben– el que significa això, però sí que saben el que significa la quota o «cupó» de lleis per partit.

Els en dono una altra prova. Mirin, el Decret 481/2006, de creació, denominació i determinació de l'àmbit de competència dels departaments de l'Administració de la Generalitat –que, per cert no està derogat, ho repeteixo, no està derogat–, assigna al Departament de la Presidència, entre altres coses, la representació i la defensa jurídica del Govern i de l'Administració de la Generalitat i la coordinació interdepartamental i l'impuls d'estratègies conjuntes, i, en canvi, assigna al Departament de Governació i Administracions Públiques la funció

pública i la modernització de l'Administració i també l'organització administrativa de l'Administració de la Generalitat.

Doncs, bé, ens trobem que el Projecte de llei de règim jurídic i de procediment de les administracions públiques catalanes es presenta a proposta del Departament de la Presidència; fins i tot, a la Comissió del Govern Local el tramita el Departament de la Presidència.

I fem una pregunta molt clara a Esquerra Republicana. Això ho troben normal? No tenen res a dir-hi? Ja ho entenem: ho entomen –ho entomen– a l'espera de la torna, amb independència que aquesta torna sigui adequada o prioritària per al país.

L'article 159.1 de l'Estatut d'autonomia, abans ho deia el conseller Saura, atorga a la Generalitat aquesta competència exclusiva en matèria de règim jurídic i procediment de les administracions públiques catalanes en allò no afectat per l'article 149.1.18 de la Constitució. I per a la nostra sorpresa, saben què ens trobem en aquest projecte de llei? Doncs, allò que diu la Llei estatal de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, la famosa Llei 30/1992, amb algun afegit –ho diuen– de la directiva Bolkestein. I amb aquesta reproducció no solament no aporten cap valor afegit sinó que fan una mala còpia, perquè ni tan sols l'adeqüen a la realitat de l'organització actual de la Generalitat.

Mirin, vostès coneixen aquesta publicació? És un recull de totes les lleis que es van adaptar en el termini aproximat d'un any i mig a la famosa llei, aquesta 30/1992, estatal. Saben quantes lleis es van adaptar en un any i mig? Doncs, vint-i-una lleis. Mirin, ara l'Estatut d'autonomia..., que es va aprovar, com bé saben, l'agost del 2006..., i estem a gener, a finals de gener del 2010; vol dir que portem gairebé quatre anys i tot el que hem fet és gairebé tornar a copiar la Llei 30/1992.

I una altra qüestió preocupant. Vostès tenen presents les especialitats del règim i de l'organització dels ens locals? Perquè poden quedar derogades, poden quedar derogades i sense cap alternativa mentre no s'aprovi la llei de governs locals.

Bé, de manera que Catalunya perd l'oportunitat de regular i adequar el seu règim jurídic i el seu procediment administratiu a allò que és ús de la seva competència. Vostès diuen que estan complint l'Estatut. Doncs, mirin, la precipitació i la urgència ho desmenteixen. O potser no és precipitació, sinó la voluntat de fer-ho així i ser com qualsevol altra comunitat autònoma més, sense ambició nacional.

Vostès citen textualment al preàmbul d'aquesta llei, del projecte de llei: «Les previsions» –diuen textualment– «estatutàries i el desenvolupament de la legislació bàsica fan indispensable a Catalunya l'establiment d'un marc legal de l'actuació de les administracions públiques catalanes que tingui altra vegada un caràcter innovador.» Sembla que reconeixin que algun dia –algun dia– va tenir un caràcter innovador, tot i que sempre ens van acusar de mimetitzar l'Administració de la Generalitat a la de l'Estat.

I nosaltres els preguntem ara: a on està el caràcter innovador d'aquest projecte de llei? A transposar la Llei 30/1992 de l'Estat i incorporar-hi la directiva de serveis, que tant els ha costat? Senyor Saura, no hi veig cap actualització, li ho dic seriosament, no hi veig cap actualització.

Fixin-se quina poca ambició té l'article 1 quan es refereix a l'objecte de la llei. «L'objecte és establir» –diuen vostès, diuen en aquest projecte de llei– «el règim jurídic de les administracions públiques de Catalunya», que reproduïen, com deia abans, la llei estatal. I continuen: «I regular les especificitats del procediment administratiu comú que els són propis.»

I resulta que les grans novetats són còpia literal d'alguns articles de l'Estatut d'autonomia; la regulació parcial de qüestions d'organització, com per exemple els consorcis, als quals vostès tenen tanta afició; el funcionament dels òrgans col·legiats –amb una certa confusió, els ho haig de dir també–; un silenci administratiu positiu desfasat a aquestes alçades, en el segle XXI, o unes administracions la finalitat de les quals sembla que sigui la de consolidar uns ens molt, molt poc propers a les persones.

Una altra vegada, conseller Saura, recordi que la declaració responsable ha estat ja introduïda, no ho introdueix aquesta llei, eh?, recordi-ho.

I la novetat màxima, tot i que ho reconeixem convenient, és incorporar la tramitació electrònica, reproduint la Llei 11/2007, d'accés electrònic dels ciutadans als serveis públics, naturalment estatal també, que, per cert, nosaltres, el nostre grup parlamentari, no vam votar per intervencionista, com la Llei de la dependència, perquè sense rebutjar els seus objectius últims ens lamina clarament les competències d'autogovern.

Però, miri, és que quedem astorats també que el projecte de llei allargui en l'àmbit de l'Administració de la Generalitat l'exercici dels drets dels ciutadans en l'accés a la tramitació electrònica fins al 2012 i d'acord amb les disponibilitats pressupostàries. D'això ja en tornarem a parlar avui quan debatem aquest projecte de llei, precisament.

I pel que fa a l'àmbit de l'Administració local, l'exercici d'aquests drets diuen que es farà efectiu si hi ha disponibilitats pressupostàries. Això sí, els organismes supramunicipals podran –podran, en condicional– prestar serveis a l'Administració de la Generalitat i la Generalitat també podrà fer convenis amb els municipis per garantir l'efectivitat d'aquests drets quan aquells no disposin dels mitjans. Fan el mateix que va fer l'Estat amb aquesta llei amb les comunitats autònomes –és a dir, una manca absoluta de lleialtat institucional–, i ara vostès fan el mateix amb les entitats locals. És a dir, podem acabar institucionalitzant un tractament no comú –un tractament no comú– per als administrats segons es relacionin amb els ajuntaments o amb l'Administració de la Generalitat, just el contrari del que disposen la Constitució i l'Estatut d'autonomia. I vostès es defineixen municipalistes –vostès es defineixen municipalistes. Doncs, Déu n'hi do! –Déu n'hi do! Però s'ho han de mirar.

És evident que davant d'aquest projecte de llei Convergència i Unió no pot fer altra cosa que presentar una esmena a la totalitat i demanar a tots els grups que la recolzin, per poc innovadora i ambiciosa en l'autogovern, per innecessària en bona part del seu contingut i per poc justa i solidària amb el conjunt de Catalunya.

Gràcies, president, senyors i senyores diputats; gràcies, conseller.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Per fixar la seva posició, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la senyora Agnès Pardell.

La Sra. Pardell Veà

President, honorable conseller, diputats, diputades, senyora Laia Bonet, secretària del Govern, el projecte que avui es presenta, sentint la diputada del Grup de Convergència i Unió, he tingut en algun moment la impressió que era diferent del que jo mateixa havia llegit i havia tingut a les meves mans per preparar aquesta intervenció, perquè justament –justament– nosaltres fem una valoració totalment positiva d'aquest projecte i evidentment tenim molts arguments que fonamenten aquesta afirmació.

Aquest és un projecte de modificació, efectivament, del règim jurídic i del procediment de les administracions públiques de Catalunya, constitueix al nostre entendre una mostra justament del desplegament del nostre Estatut i s'inscriu en el dret de la ciutadania a una bona administració, en els termes que justament estan enunciats en l'article 30 de l'Estatut, i que s'inspira en el dret europeu i entre altres en la Carta de drets fonamentals de la Unió Europea; una bona administració que inclou el dret que l'actuació administrativa sigui proporcional a la finalitat perseguida; el dret, per exemple, tan important, a participar en la presa de decisions; el dret que les decisions administratives siguin motivades, etcètera. En definitiva, drets i requeriments que incideixen en una bona democràcia.

La democràcia, per nosaltres, pel nostre grup, tal com s'assenyala en l'article 30 del projecte, no només comporta tenir drets, també deures, també deures dels ciutadans que han d'actuar en llurs relacions amb les administracions públiques de Catalunya i en l'ús dels serveis públics amb la deguda diligència, responsabilitat, respecte a les persones i a les institucions.

Estem, efectivament, davant d'una llei important –important–, que ens ha de permetre a través de la modificació del procediment administratiu aprofundir en l'autogovern i en la democràcia participativa.

El nostre grup parlamentari, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, subscriu l'afirmació que figura en l'exposició de motius respecte a la seva necessitat. Efectivament, es requereix un nou marc legal d'actuació de les administracions públiques catalanes que tingui un caràcter innovador i que alhora doni resposta a les expectatives de la ciutadania respecte a les seves relacions amb qualsevol de les administracions públiques de Catalunya, amb independència, efectivament, de quin sigui el mitjà de relació.

Aquesta reforma, al nostre entendre, porta dos tipus de modificacions, unes de caràcter estrictament tècnic i altres que pretenen donar resposta als canvis produïts en la societat catalana.

En aquest context de canvis el projecte de llei persegueix tres objectius molt clars que han estat posats de manifest en la intervenció realitzada per l'honorable conseller.

Per tant, i al nostre entendre, no eren necessaris grans discursos per explicar, per justificar que el decurs de vint anys des de la Llei 13/1989 fins a la data requeria aquests canvis. Hem de tenir en compte que la Llei 13/89 es va fer en el marc de l'anterior Estatut d'autonomia i que, per tant, a partir de l'actual article 159 de l'Estatut actual, requeria, doncs, aquesta adaptació i aquesta modificació. És, per tant, indispensable a partir de l'Estatut del 2006 l'establiment d'un nou marc legal d'actuació de les nostres administracions públiques.

Per tant, l'adopció de la llei suposarà establir aquest nou marc normatiu general que, a més a més, efectivament, també suposa altres modificacions que van vinculades o lligades amb la modificació de la Llei 11/2007, d'accés electrònic dels ciutadans al servei públic. Aquesta llei, precisament, la Llei de règim jurídic i de procediment administratiu, el que fa és garantir que tots aquests drets podran ser exercits en el marc de totes les administracions públiques de Catalunya.

Aquest projecte, efectivament, i també és important recordar-ho i assenyalar-ne la necessitat, el que fa és una adaptació de la directiva coneguda com a «directiva de serveis» a l'àmbit de l'Administració pública. Efectivament, no és una transposició íntegra i total perquè només incorpora aquells aspectes que cal modificar pel que és el procediment i el règim jurídic de les administracions públiques.

El que sí que em sembla que és important recordar és que d'aquesta directiva el que nosaltres incorporem és categories jurídiques i el que fem és, a través d'aquesta modificació i incorporació de categories jurídiques i de formes d'actuar administratives, eh?, doncs, donar compliment a les exigències i dins del temps que la directiva imposava.

Quines són aquestes noves categories jurídiques? Doncs, jo faré referència només a alguna d'elles, per exemple, a la simplificació administrativa, a la qual també ha fet àmplia referència l'honorable conseller. Què significa –què significa– i en què es concreta aquest principi de simplificació administrativa? A mi em sembla que és importantíssim justament per la demanda que hi ha de la ciutadania en aquest sentit. Qui no ha sentit parlar de la necessitat de simplificar els tràmits i les càrregues administratives? Doncs, justament, a través d'aquesta llei el que es fa és simplificar procediments, simplificar tràmits, simplificar documents en els diferents àmbits de l'Administració; es tracta, en definitiva, de reduir càrregues. I en aquest moment que tant es parla d'un nou model productiu a mi em sembla que és molt escaient que parlem, que reformem i que oferim a la ciutadania un nou model de funcionament de l'Administració que vagi en paral·lel amb aquest nou model, diríem, de reforma productiva.

De l'ampli contingut de la llei –evidentment no podem ara analitzar-lo– el que sí que vol destacar el nostre grup parlamentari, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, és les finalitats de la llei. És important tenir-ho en compte, perquè en definitiva el que són ja més instruments concrets els podem anar millorant, reformant, però les finalitats cal tenir-les sempre presents. I la finalitat és molt clara, és promoure una administració pública àgil, eficaç, eficient i que a més a més sigui accessible per a la ciutadania, amb independència del suport que utilitzi, i tot això per tal de millorar, en definitiva, l'actuació, també, de les administracions públiques catalanes.

I si parlem de com millorar això, hem de parlar de l'Administració electrònica, perquè, com bé ha dit la diputada que m'ha precedit en la paraula, efectivament, en aquesta llei el que es fa és un tractament molt generalista –«generalista», entre cometes– del que és l'Administració electrònica, perquè així s'ha considerat; hi havia la possibilitat de no fer-ho, però s'ha considerat necessari que en una llei de caràcter general es fes referència a aquesta amb independència que després hi hagués una llei molt més concreta que desenvolupés els aspectes més parcials i els instruments més concrets. Per tant, estem davant d'un projecte que generalitza, que intensifica l'ús dels mitjans electrònics i que avança cap a la consolidació de l'anomenada «Administració electrònica».

Davant de tots aquests canvis, com per exemple el de modificacions de registres administratius o com per exemple el de les finestretes úniques, el que sí que hem de preguntar-nos és per l'efectivitat dels drets de la ciutadania davant de totes aquestes reformes. I no se'ns escaparà que l'Administració electrònica el que fa és obligar a habilitar diferents canals, diferents mitjans, per a la prestació dels serveis electrònics, garantint la seguretat, la confidencialitat i la protecció sobretot de les dades de caràcter personal.

Sempre hem de tenir en compte que la utilització de mitjans electrònics no pot comportar l'eliminació, la limitació o el condicionament dels drets i dels deures dels ciutadans.

El nostre grup parlamentari aposta clarament per aquesta modernització definitiva de l'Administració i també vol fer una valoració molt favorable de tot el que és la finestra única, del mecanisme de finestra única, contemplat en el projecte com un portal d'informació, d'espai comú per a la tramitació dels procediments administratius per via electrònica i que ha de permetre aquesta simplificació.

Se'ns ha acusat, a través de la interpellació –«acusat», entre cometes, eh?–, de voler fer actuacions precipitades de darrera hora, eh? Doncs, bé, jo les qualificaria de voler ser diligents –diligents– en el compliment del que són les nostres obligacions, que és donar resposta a les necessitats de la ciutadania. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) I per molts retrets que se'ns faci no ens distrauran de les nostres obligacions.

El president

Senyora diputada...

La Sra. Pardell Veà

I, per tant, nosaltres, el nostre grup parlamentari expressa el seu posicionament favorable al projecte de llei presentat, i per les raons exposades expressem el nostre rebuig a l'esmena a la totalitat presentada pel Grup de Convergència i Unió.

Res més.

I gràcies, president.

El president

Té la paraula la il·lustre senyora Patrícia Gomà, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

La Sra. Gomà i Pons

Gràcies, president. Senyors i senyores diputades –diputats–, després de vint anys, no gairebé vint anys, sinó ja vint anys complerts, de vigència de la Llei 13/89 iniciem avui, doncs, aquest tràmit parlamentari de la nova llei que ha de substituir aquesta 13/89 de què parlàvem.

Aquesta és una llei de gran importància. I en això crec que coincidim tots els grups. Gosaria dir que, almenys pels juristes, juntament, doncs, amb la Llei estatal 30/92, són la Bíblia del dret administratiu. I no és casual, doncs, que una llei la recordem per la seva numeració –la 13/89, la 30/92...–, que no calgui al·ludir al títol de la llei per saber a quina llei ens referim. Això revela la importància d'aquesta norma, que la identifiquem només amb la seva numeració. I això és així, perquè és una llei que afecta les persones, que afecta la quotidianitat, el dia a dia de les persones, i especialment, doncs, en tot allò que té relació amb la relació de les persones amb l'Administració.

En definitiva, doncs, ens disposem a iniciar el tràmit parlamentari, a iniciar la tramitació parlamentària d'una llei molt rellevant, d'una llei clau que pretén actualitzar i modernitzar el corpus normatiu del dret públic català.

I això ho fem sobre la base de tres principis que són els que alimenten aquesta llei. El primer d'ells és el garantiment de la plenitud dels drets als ciutadans de Catalunya en les seves relacions amb l'Administració pública catalana. El segon dels principis sobre els quals se sustenta aquesta llei és el fet de consolidar una administració pública més àgil, més eficient, més eficaç i més accessible, com diu el mateix artículat de la llei. I en tercer lloc, doncs, la bondat d'aquest projecte de llei és incorporar, millorar la simplificació administrativa amb noves mesures encaminades a aquesta finalitat.

I són aquestes bases les que ens porten a afirmar que el projecte de llei té un caràcter innovador. I té un caràcter innovador, perquè es regulen noves formes de relació administrativa. I té també un caràcter modernitzador, perquè aquestes noves formes de relació amb l'Administració són aquelles que denominem «les relacions electròniques». Per tant, això és innovar, això és modernitzar.

Ahora aquest projecte també el que fa és una actualització, ja que incorpora, doncs, les diferents previsions normatives concurrents que es trobaven disperses en

altres textos jurídics, i, especialment, també el que fa, i de gran rellevància, és dur a terme la transposició de la directiva europea de serveis en tot allò que fa referència a les noves mesures de simplificació administrativa.

Aquestes millores que incorpora el projecte, aquests canvis, tindran una important repercussió territorial. Obviament, saben que l'àmbit d'aplicació d'aquesta llei és per a totes les administracions públiques catalanes, i això inclou, doncs, l'Administració de la Generalitat, com és obvi, però totes les entitats que integren l'Administració local, a més de l'Administració pròpia de l'Aran i de tots els organismes, entitats i consorcis que tenen caràcter públic.

Totes aquestes administracions restaran subjectes al procediment administratiu que estableixi, que reguli aquesta llei, al marge, doncs, que es puguin recollir especificitats, ja sigui per l'Administració de la Generalitat, ja sigui per les entitats del món local. Però, evidentment, l'abast, la importància d'aquesta llei no és tan sols, diríem, temàtica, sinó també territorial.

També cal destacar que aquesta és una llei on es regula el procediment per elaborar les disposicions reglamentàries de l'executiu català, del Govern de la Generalitat.

Bé, m'agradaria esmentar algunes concrecions d'aquests principis generals a què he fet referència, algunes, perquè en serien moltes, i per simplificar-ho jo crec que estaria bé esmentar les següents.

En el capítol de drets i deures dels ciutadans es regula el dret dels ciutadans a escollir el mitjà a través del qual han de rebre l'atenció i la informació de les administracions. El ciutadà pot optar a rebre una atenció personalitzada, telefònica o a través dels mitjans electrònics. Alhora també es desenvolupa, dins d'aquest capítol de drets i deures dels ciutadans, un article que regula el dret a l'ús dels mitjans electrònics.

També destaca, dins d'aquest text legal, un capítol destinat a la regulació de les mesures de simplificació administrativa, i dins d'aquest capítol és especialment rellevant l'article 40 –l'article 40– on es regula la finestra única. Aquesta actuarà com a xarxa interadministrativa per facilitar l'accés als tràmits dels procediments administratius de competència de totes les diferents administracions públiques que concorren a Catalunya.

També es regula explícitament la tramitació electrònica del procediment administratiu i es modifica i millora, en atenció a la directiva europea, el silenci administratiu a fi de dotar-lo de majors garanties en ares de la seguretat jurídica dels administrats.

Bé, com a conclusió, doncs, són molts i de gran rellevància els aspectes que va desenvolupant aquesta llei. Dir que, tots ells, tindrem la possibilitat d'avaluar-los, estudiar-los, millorar-los, aprofundir-los en el tràmit parlamentari, en la ponència, que és el que farem d'ara en endavant. Però en aquest moment el que hem de fer és donar el tret de sortida a la tramitació parlamentària de la llei. Ara el que manifestarem és si volem que tiri endavant un tràmit parlamentari per tenir una nova llei de regulació del règim jurídic de les administracions públiques catalanes, no entrar en el contingut, que tenim

la possibilitat d'esmenar-ho i millorar-ho al llarg de la ponència.

Per tant, nosaltres, Esquerra Republicana, els emplacem a treballar plegats per seguir construint, amb la complicitat que ens cal, el corpus jurídic del nostre autogovern. I ho hem de fer amb vocació de permanència, perquè aquesta vocació de permanència és aquella de què ha gaudit la llei que pretenem substituir, la 13/89 –parlàvem de vint anys. Per tant, innovarem, modernitzarem, actualitzarem amb la finalitat de consolidar una administració més àgil al servei dels ciutadans de Catalunya.

I, per últim, sí que m'agradaria, doncs, exposar la sorpresa que ens ha generat, en certa manera, la intervenció de Convergència i Unió, una intervenció molt abraonada, de les maldats d'aquesta llei.

Bé, ens ha sorprès i no tant, perquè ja hem vist que han donat el tret de sortida a la precampanya electoral i en les intervencions del dia d'avui no hi ha hagut cap ni una d'aquestes intervencions en què no hagin sortit abraonadament contra el Govern o els partits que donen suport al Govern tripartit, i, especialment, sempre amb una píndola dedicada a Esquerra Republicana.

Jo el que li diria és que menys retrets i més treball; menys retrets i més treball amb complicitat, perquè si el que vol és millorar un text, millorar una norma, doncs, el que ha de fer és treballar amb complicitat amb la resta de forces parlamentàries.

No cal que ens dediqui les seves intervencions, a Esquerra Republicana, i més en un tema de dret administratiu, on el retret que ens fa és que les competències, doncs, no són absolutes per Catalunya.

Miri, jo crec que aquest retret li pot fer absolutament a qualsevol força parlamentària, però no a Esquerra Republicana, perquè, si van decaure competències que avui en dia no podem desenvolupar, va ser gràcies a un acord que van signar de fosques i a amagades el senyor Mas amb el senyor Zapatero, i no ens cansarem de repetir-ho. I ja saben quin ha estat el relat. Nosaltres, doncs, no estàvem d'acord que l'Estatut reduís competències. I aquest és un dels exemples.

Per tant, no ens faci el retret que la Llei 30/92 regula el procediment administratiu comú. Miri, el marc jurídic en què ens movem, el marc jurídic que tenim i el que estem obligats a acatar és aquest, el de la Llei 30/92 i el procediment administratiu comú. Per tant, si no hi estan d'acord, doncs, busquem formes, amb aliats... Nosaltres..., saben que Esquerra Republicana és un aliat per buscar fórmules perquè les competències estatals siguin reduïdes, però fins al moment, doncs, l'experiència amb Convergència i Unió ha sigut bastant decebedora a l'efecte.

Moltes gràcies, senyors diputats i senyores diputades.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Santi Rodríguez. *(Veus de fons.)* El senyor Montanya, doncs. *(Pausa.)* Doncs, senyor Montanya, té la paraula.

El Sr. Montanya i Más

Sí; gràcies, president. Il·lustres diputades i diputats, honorable conseller, prenem la paraula en aquest debat de totalitat del Projecte de llei del règim jurídic i procediment de les administracions públiques de Catalunya i volem que se'ns permeti, en primer lloc, començar aquesta intervenció agraint, encara que sembli estrany o pugui cridar especialment l'atenció, al Govern la presentació d'aquest projecte de llei abans de finir aquesta vuitena legislatura. Pot semblar xocant que un diputat de l'oposició felicités el Govern per aquesta iniciativa, però de ben segur que ho entendran quan exposi les meves raons o les raons, en tot cas, del meu grup parlamentari.

Disposar d'una llei pròpia de règim jurídic i procediment aplicable a les administracions catalanes ha estat una exigència del Grup Parlamentari del Partit Popular des de ja la llunyana legislatura, la sisena, la que va comprendre els anys 1999 al 2003. I els faré un petit excurs de totes aquestes exigències que poden tots vostres consultar en el diari de sessions del Parlament, amb tota tranquil·litat, per constatar tot el que direm.

Primer, dir que la Llei 23/2002, de 18 de novembre, de modificació de la Llei 13/1989, de 14 de desembre, d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat, va ser impulsada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

I, efectivament, el Govern i posteriorment la majoria parlamentària va acceptar tramitar i debatre la nostra proposició de llei relativa a l'adaptació de la llei catalana a les previsions de la Llei estatal 4/1999, de 13 de gener, de modificació de la Llei 30/1992, de 26 de desembre, en matèria de silenci administratiu i durada dels procediments administratius.

Vàrem aconseguir, doncs, que una iniciativa del nostre grup parlamentari avancés, es discutís i clogués en una ponència conjunta que va culminar amb la Llei 23/2002, abans esmentada. Creiem que va ser tot un èxit.

Segon, i posteriorment, arran dels fets, dels lamentables fets, del barri barceloní del Carmel, entre les diferents propostes de resolució del meu grup parlamentari, es va demanar, així mateix, una reforma de la Llei 13/1989, de 14 de desembre, d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat, per tal d'introduir una sèrie de mesures tendents a garantir l'agilitat i l'eficàcia i transparència dels procediments administratius competència, evidentment, de la Generalitat. Però en aquest segon intent no se'ns va fer cap cas. El Govern, el primer Govern tripartit, s'hi va oposar, igual que la resta de grups parlamentaris que conformaven la majoria parlamentària, i creiem que ja es va perdre en aquell moment una bona oportunitat.

I en tercer lloc, i en ple debat de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, i sempre en la línia defensada pel meu grup parlamentari, es va fer palès que, més que un nou Estatut, el que calia era desplegar la totalitat de l'Estatut de l'any 1979, aleshores vigent, que encara tenia un potencial important, i sempre es posava com a exemple, a part de la possibilitat d'una nova llei electoral..., però el nostre grup parlamentari sempre posava de manifest, com a exemple, la necessitat de dictar una nova llei de règim

jurídic i procediment aplicable a l'Administració de la Generalitat i als ens locals. Aquí tampoc se'ns va escoltar, per raons, evidentment, que no vénen al cas, i es va impulsar la reforma estatutària.

I, finalment, no fa molt de temps, i ja en aquesta vuitena legislatura, i estant vigent el nou Estatut d'autonomia de Catalunya, el meu grup parlamentari ha defensat sempre que, malgrat estar impugnat davant el Tribunal Constitucional –per cert, pel *defensor del pueblo*, per l'exministre socialista–, l'Estatut és una llei vigent i en conseqüència aplicable... –impugnat pel que fa referència als articles que desenvolupa aquesta llei, o sigui el 159 i el 160–, és una llei vigent, com dèiem, i aplicable pel que fa a la matèria com la que ara ens ocupa, i calia urgentment, efectivament, dictar una llei com la que ara se'ns presenta per desplegar aquest títol competencial de l'Estatut.

En aquest estadi ens trobem amb la presentació d'aquest projecte de llei, i en conseqüència comprendran ara l'interès i l'agraïment del meu grup parlamentari per la presentació d'aquesta iniciativa legislativa, la qual cosa no vol dir que no puguem ser crítics amb alguns aspectes del projecte, que, evidentment, esmenarem.

També és cert que podem estar i, de fet, estem, amb molts punts que ha posat de manifest la illustre diputada que ha defensat l'esmena a la totalitat, però, ho repetixo, tant pel que fa especialment al fons, que més..., no a la forma, per la tramitació del procediment d'urgència..., creiem important i necessari que aquesta llei tiri endavant, amb les esmenes conseqüents, que intentaran aportar la millora d'aquest text, un projecte de llei que ara se'ns sotmet a consideració.

I volem, d'entrada, palesar un aspecte positiu d'aquest, que és el fet que manté un rigorós respecte per la legislació bàsica de l'Estat, en la matèria constituïda fonamentalment per la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, i la seva modificació principal, duta per la Llei 4/1999, de 13 de gener.

Ara bé, no ens enganyem, no podia ser d'altra manera –no podia ser d'altra manera–, atès que el Tribunal Constitucional ja en el seu moment va marcar el contingut del que calia entendre per legislació bàsica en l'àmbit del règim jurídic de les administracions públiques i va marcar o va acotar els seus límits per a les comunitats autònomes, per exemple, en les sentències 227/1988, 17/1990 i 50/1999.

Aquesta ha estat una de les condicions determinants, per no dir la més determinant, que ha permès al nostre grup parlamentari decidir no presentar esmena a la totalitat de retorn del projecte de llei.

En segon lloc, avancem que des del nostre grup parlamentari presentarem esmenes a l'articulat del projecte de llei amb dos objectius molt clars. Per una banda, introduir alguns aspectes que entenem que s'haurien de regular en aquesta llei i no es fa, no sabem si per descuit o expressament. I no avançarem ara quins aspectes són o no entrarem en el detall per una qüestió simplement i planerament de temps, però de ben segur que en el moment processal oportú trobaran el suport i ho com-

partiran la resta de grups en fase de ponència. I esperem, per altra banda, que se'ns doni ple suport en aquestes esmenes.

I per altra banda, millorar, com no pot ser d'altra manera, el text presentat, amb la finalitat d'apropar-lo encara més a la normativa bàsica estatal, però sense minvar aquells aspectes que pròpiament constitueixen el dret administratiu propi de Catalunya. Intentarem millorar els aspectes relatius al procediment, a la regulació d'alguna de les potestats administratives que es regulen, i intentarem fer aportacions constructives al redactat, sempre amb l'objectiu darrer que és dotar-nos d'una llei moderna, eficaç, àgil i que doni resposta autèntica a les necessitats dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya quan entren en contacte amb els òrgans de les diferents administracions públiques de Catalunya.

I finalment, volem afegir un darrer aspecte. La potencialitat que ens ha donat la Llei 13/1989, de 14 de desembre, que el projecte actual deroga parcialment, no ens ha de fer perdre de vista que la seva aplicació ha estat enriquidora per a les administracions públiques catalanes i en especial per als departaments de la Generalitat. Però també és cert, i és lícit reconèixer-ho, que aquesta llei havia quedat curta després de portar vint anys de vigència, s'havia convertit, de fet, en una mena de llei d'organització administrativa i havia estat superada en allò que deia referència a procediment administratiu.

Creiem que el que surti del debat d'aquest projecte ha de ser una llei moderna, ajustada a la realitat social i administrativa d'aquest segle i que sigui útil també a les administracions locals, encara que sigui per via de la seva aplicació supletòria. El nostre grup parlamentari farà tot el necessari i dedicarem tots els nostres esforços en via de ponència perquè això sigui així.

Moltes gràcies, president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la senyora Dolors Clavell.

La Sra. Clavell i Nadal

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, companyes diputades, companys diputats, el nostre grup rep favorablement, evidentment, que hi hagi hagut aquesta iniciativa d'elaborar una nova llei que ve a modernitzar els plantejaments de la Llei 13/89; és el seu antecedent immediat aquí a Catalunya i, ja s'ha dit, han passat més de vint anys, només per això segurament ja ens hauríem de plantejar si és necessària la seva modernització, però a més hi ha hagut innovacions posteriors que crec que justifiquen clarament que fem aquesta repassada i revisió del text avui vigent.

Crec que al llarg de les intervencions, i això d'intervenir en aquest moment fa que cadascú intenti no ser reiteratiu, s'han anat plantejant ja quines són aquestes novetats posteriors al 89 que justifiquen aquesta revisió. Per tant, jo crec que no és necessari que m'estengui en això i que puc centrar-me una mica en quines previsions hi ha innovadores que s'hi incorporen i que de manera especial-

ment interessant..., que són especialment interessants pel nostre grup parlamentari, per Iniciativa Verds - Esquerra Unida.

Nosaltres triem uns aspectes que considerem que són transcendents i que sovint no estan molt presents en el nostre discurs polític i general. Si creiem en la modernització de l'Administració pública, crec que és important, és molt important que fem referència a aspectes com la major accessibilitat dels administrats a l'Administració pública o a la transparència, eh? Aquesta accessibilitat és una finalitat explícitament recollida en el projecte, en l'article 2; la transparència i també aquesta accessibilitat són un principi reconegut explícitament també en l'article 31, i tot això crec que cal vincular-ho a aquesta necessària, efectiva, eh?, no només formal, efectiva participació dels ciutadans en la cosa pública, un aspecte també recollit en aquest article 31, que penso que és una qüestió interessantíssima en la qual hi ha molt recorregut a fer, però on Catalunya té experiències interessants a aportar en aquest debat.

Crec que aquests aspectes són importants perquè està demostrat que la gent ens inhibim d'allò que veiem llunyà i que en la mesura que no aconseguim una efectiva proximitat entre Administració i ciutadania es genera també aquesta mena de manca d'implicació de la mateixa ciutadania i de manca de responsabilitat sobre els afers públics. I, des d'aquest punt de vista, l'objectiu de la proximitat entre Administració i administrats és una via interessantíssima per generar també administrats i ciutadans responsables. Crec que és un bon enfocament.

Pensem que si algun repte té l'Administració pública a Catalunya, a Espanya i diria que, de fet, a tot el món democràtic és precisament aprendre que l'Administració és un instrument dels poders públics per relacionar-se amb la ciutadania i a l'inrevés, perquè la ciutadania es relacioni amb els poders públics. I això ja no es pot fer sota les clàssiques actituds d'opacitat, elitisme; una certa tecnocràcia, a vegades molt il·lustrada, però distant, excloent; una pretesa especialització, però que sovint està molt tenyida de classisme. Tot això ja no toca, tot això és arcaic, tot això són actituds que hem de superar. Reconeixem, però, que segueixen impregnant molta de la nostra activitat en l'actualitat.

I superar això de forma efectiva, pensem que requereix una acció conscient i decidida. Això no sorgeix de forma espontània per molt que ho estudiem en tots els cursos de gestió pública o que en totes les facultats ja s'introdueixin aquests nous paràmetres. Si no fem res, la tendència natural és la burocratització, el tancament, el blindatge. I, per tant, hi ha d'haver una acció decidida en favor d'aquest canvi de cultura de l'Administració pública; aquesta voluntat contundent, fins i tot trenadora, perquè les coses vagin per aquest camí.

Per això, la llei ha de ser un exemple, creiem, d'aquesta voluntat d'introduir tots aquests principis, molt treballats en altres països i també en el nostre, i que, per tant, pensem que hi ha un camí interessantíssim per recórrer.

Per avalar aquesta perspectiva, penso que és oportú citar el sovint «ningunejat», crec que cal dir-ho, informe sobre bon govern i transparència administrativa que el primer Govern d'esquerres de la democràcia d'aquest país va elaborar el juliol de 2005 i a on ja de forma explícita, en la seva recomanació 51, ens deia literalment: «Recomanem revisar les lleis i els instruments de procediment administratiu per tal de fer més àgil, obert i eficaç el funcionament de l'Administració. Cal, en concret, una nova llei de procediment administratiu –la vigent és de 1989– que aprofiti tot el potencial de transparència, agilitat i participació obert per la més recent legislació bàsica de l'Estat en la matèria.»

Això és el que ens deia l'informe sobre bon govern i transparència, que assenyala a més que tot això s'ha de produir en un marc d'una cultura de la rendició de comptes, de l'avaluació continuada de la tasca de les institucions, dels seus processos, i totes aquelles pràctiques que determinen com finalment s'exerceix el poder i com pot aconseguir-se una veritable, efectiva, no només formal, participació i proximitat entre ciutadania i poders públics.

Aquesta és l'actitud i aquests són els plantejaments amb què el nostre grup parlamentari afronta el debat sobre el projecte de llei que avui ens arriba. Esperem la complicitat política entorn de tots aquests elements que comentava i també, per coherència amb el que he dit, la complicitat i la implicació social i d'altres agents que també tenen coses a dir-nos i que no són estrictament aquí presents.

Volem que el text mantingui aquesta filosofia i, si pot ser, incrementi aquesta mena de picada d'ull a la ciutadania que significa incorporar la transparència, l'accessibilitat, la participació en l'esquelet normatiu català.

No tinc molt temps per desenvolupar-ho, però vull fer un petit esment també i destacar la referència que la llei, que el projecte de llei conté al dret de la població a uns serveis públics de qualitat. Això ho tenim avui en l'article 23 d'aquest projecte de llei. Creiem que és un aspecte gens menor, que espero que podrà mantenir-se en el text final de la llei i en l'esperit de l'acció administrativa del futur en l'aplicació d'aquesta llei. Ja ho sabem que una llei no canvia per si mateixa les coses, però sí que és veritat que l'enfocament que es conté en un determinat text pot ser un senyal clar de per on han d'anar les coses en un futur. I en aquest cas ha de quedar clar que l'acció pública del futur d'aquest país ha d'incorporar l'accessibilitat dels ciutadans a l'Administració, la transparència, la participació ciutadana i els serveis públics de qualitat com a eixos d'una administració de futur.

I de tots aquests aspectes que comentava cap d'aquests hi és a la Llei 13/89, senyora Pifarré, això fa que nosaltres no acabem d'entendre, i li ho dic amb franquesa, o sí, l'esmena a la totalitat. I, bé, potser podríem entendre l'esmena a la totalitat, però no gens els arguments que aquí s'han utilitzat per justificar-la, que estan com plens d'una mena de..., sembla com un ressentiment, que tampoc sé quina explicació tindria, no ho sé, eh?, no ho sé, si és que és ressentiment, però ho sembla. No crec que estigui justificat. I vostès han alludit a un seguit d'arguments que quan un es para a pensar diu: «És que això no són

arguments per presentar una esmena a la totalitat.» Quan vostè ens deia: «És que aquesta llei no és un tema menor.» No, no, clar, és que algú ha dit que aquesta llei sigui un tema menor? No, no, és un tema transcendent i important.

Vostè criticava que s'hagi fet sota el procediment d'urgència. Bé, és que el procediment d'urgència s'utilitza perquè també hi ha una oposició que utilitza, podem dir que legítimament, sistemàticament totes les pròrrogues que tenen els procediments.

Si ens parem a mirar, per molt que estiguin tramitades per urgència, vostè creu que aquí en aquest Parlament les lleis s'aproven d'una forma apressada que no permet el debat? Home, jo no ho diria pas, eh?, només cal mirar les estadístiques de quina és la durada mitjana de qualsevol elaboració de qualsevol llei en aquest Parlament.

Ens parlava que es busca competir entre diferents departaments per l'obra feta. No ho entenc, senzillament no ho entenc.

Per tant, crec, i fent repassada a la seva intervenció o escoltant la seva intervenció, que conté senzillament un seguit de desqualificacions molt, molt, molt gratuïtes, molt difícils de demostrar, les coses que vostè diu, i també, clar, difícils de combatre, perquè quan estàs parlant de coses, això, apreciacions totalment gratuïtes, que són senzillament desqualificacions, es fa molt difícil el debat.

Però el que jo li vull dir és que si més enllà d'aquestes desqualificacions totalment gratuïtes que avui s'han plantejat aquí hi ha algun marge per a la desqualificació política, tècnica del contingut del projecte de llei, nosaltres estem oberts a parlar-ne. Si vostès creuen que aquest projecte de llei no és suficientment polític, si hi ha coses que s'han de millorar, nosaltres estem oberts a parlar-ne.

Per tant, parlarem de les desqualificacions objectives que hi pugui haver sobre el text que tenim entre mans. Si fan vostès aquest pas, aquesta evolució en el seu posicionament, ens tindran per parlar-ne en els propers mesos i esperant que finalment l'aprovació final del que ja serà la llei pugui produir-se al més aviat possible, evidentment.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Pel Grup Mixt, té la paraula el senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Diputats i diputades, des de Ciutadans no hem presentat, com vostès saben, una esmena a la totalitat en aquest text. El motiu principal per no haver presentat aquesta esmena és que creiem que era necessària aquesta llei o aquest projecte de llei. Ja ho han dit altres portaveus que m'han precedit, que la necessitat és compartida per bona part, almenys, dels grups d'aquesta cambra. Creiem que hi han alguns aspectes positius a tractar, no tant en el projecte que ens presenten, sinó en

el debat d'aquest projecte. Després entrarem en quins punts lògicament donarem prioritat a les nostres esmenes, i crec que serà al procediment d'esmenes, precisament, quan podrem fer-ho amb temps.

Però sobretot volia emmarcar, en primer lloc, que quedés ben clar. Sí que és necessari dotar l'Administració de mecanismes i d'un marc legislatiu més modern, més adaptat a la realitat d'avui a Catalunya en molts aspectes, s'ha parlat d'alguns d'ells, d'agilitar bàsicament l'Administració és un dels objectius que creiem des de Ciutadans que ens està demanant la ciutadania que fem, que canviem, i que modifiquem la llei, que siguin capços de no burocratitzar més l'Administració, sinó de fer-la més senzilla, més àgil i més, en definitiva, al servei dels ciutadans.

Jo em congratulo realment que des d'Iniciativa s'hagin pronunciat paraules com «no a la burocratització de l'Administració». És a dir, crec que seria bo que fins i tot això fos un canvi, d'ara endavant, i totes les normes que ens portin aquí i tots els consells que es creïn nous a cada llei, doncs, simplifiquem realment i posem tots els mecanismes i recursos econòmics al servei, precisament –valgui la redundància–, dels serveis socials de les persones i no de l'embolcall, no de l'embolcall, en aquest cas, d'aquesta Administració que vostès, a vegades, en excés pretenen regular.

Nosaltres diem sí a l'agilitació, sí a fer una administració més senzilla, però tant de bo sigui en tota la legislació que treu aquest Govern. Per tant, una mica tard per a aquesta legislatura, esperem que la següent no sigui així, hi hagi canvis i, per tant, els queden sis mesos per rectificar la seva política, i fer lleis que agilitin i no compliquin més la vida als ciutadans.

I ho dic perquè fa poc vam tenir un dels temes, crec que essencials, en l'àmbit administratiu. En un debat vam tenir l'oportunitat de veure quina era la posició real d'aquest Govern, amb el silenci positiu, amb el silenci negatiu. Vam tenir l'oportunitat, precisament, en un àmbit de procediments i, en aquest sentit, de regulació del medi ambient, i la posició va quedar ben clara i ben palesa, tan clara que fins i tot les principals entitats que havien d'operar i havien de treballar en el sector i específicament autònoms, microempreses, petites empreses, doncs, van pronunciar-se clarament en contra d'aquella norma i, nosaltres, des de Ciutadans, ens vam abstenir, tot i que pensàvem que hi havia coses per millorar.

Per tant, tant de bo que aquest canvi s'introdueixi a tota la legislació que surti d'aquest Parlament, però la veritat és que és una mica incoherent aquest discurs amb el que han estat fent durant tota la legislatura. En aquest sentit, agilitat, molt bé, però també hem de parlar de finestra única, i aquest debat de finestra única, si ha de ser finestra única vol dir que ha de ser també amb totes les administracions, la de l'Estat també. I jo els insto que no oblidem quin és el nostre marc legislatiu, quin és el nostre àmbit polític i d'actuació jurídica i, per tant, de vegades, quan un sent aquí segons quin discurs, sembla que som un país independent, que no som una comunitat autònoma d'un altre estat, que no hem de tenir relacions amb altres comunitats autònomes o amb l'Estat. Però la realitat no és aquesta, la realitat és que, quan par-

lem de finestra única a vostès, els agradi o no, han d'incorporar..., quan fem aquest discurs, almenys des del punt de vista polític, hem de tenir en compte com treballem conjuntament amb l'Administració de l'Estat. Per tant, ministeris, competències compartides, hi ha d'haver finestra única per als ciutadans, i no una finestra única per a Catalunya i després una que sigui l'Estat i no tinguem aquesta relació. Ha de ser una finestra única de veritat i, per tant, des de Ciutadans les esmenes que fem les enfocarem també per assegurar-nos que sí, que es treballa amb aquesta finestra única, però finestra única de totes les administracions que afecten i regulen el dia a dia de la vida dels ciutadans de Catalunya, que també són les de l'Estat.

En aquest sentit, per tant, una línia d'actuació que farem amb les esmenes serà assegurar-nos d'aquesta bona relació i coordinació amb la resta d'administracions, en aquest cas, la de l'Estat.

Per altra banda, també, hem de parlar d'un altre assumpte, que crec que s'ha dit, però no és real amb el que tenim avui dia amb la legislació vigent, i semblarà una mica fort, però qui conegui el dret administratiu ho coneixerà bé. Ara mateix, l'Administració –no la catalana, en general, l'Administració pública– té moltes més prerrogatives que fins i tot en èpoques que no han estat democràtiques, prerrogatives administratives de regulació, que moltes vegades són poc garantistes amb el ciutadà i massa garantistes amb la mateixa Administració. De vegades sembla que l'Administració és un fi en si mateix, i no hem d'oblidar que l'Administració és un invent, un instrument dels ciutadans per organitzar-se socialment i per organitzar el nostre dia a dia. I no al revés, no som els ciutadans qui estem al servei de l'Administració. De vegades, certes prerrogatives, en la Llei de procediment comú de l'Estat també passa, i també passa aquí a Catalunya, doncs, sembla que es tracta de blindar quasi els drets o les garanties de la mateixa Administració.

Doncs hem de canviar el xip, com algú ha dit des d'aquesta tribuna, i pensar que són els ciutadans qui tenen aquests drets davant de l'Administració, i, en tot cas, és l'Administració que es deu al ciutadà. Per això parlem que hem de consolidar un silenci positiu, perquè siguin els ciutadans qui davant d'un silenci administratiu entenguin que allò és una resposta positiva i no negativa, hem de facilitar aquesta finestra única perquè el ciutadà, adreçant-se a una única finestra, pugui fer tots els seus tràmits administratius, i hem d'entendre, sobretot, que les garanties i els drets són dels ciutadans i l'Administració està al seu servei.

Això, lògicament, porta i comporta un canvi de xip absolut de l'Administració. Actualment, hi insisteixo, amb la legislació que hem aprovat en aquest període de sessions, s'ha vist el contrari, fins i tot alguns membres d'algun departament pràcticament ens deien, amb allò del silenci negatiu, que haurien de ser les empreses i els autònoms que, en tot cas, s'adrecessin a la justícia per solucionar aquests problemes.

No, miri, la justícia és l'última instància, i fins i tot els que estan al món jurídic saben que, de vegades, ni això, que és millor un mal pacte que un bon judici. Per tant, no diguem

que la solució per als administrats, moltes vegades, és arribar als tribunals. Per als administrats l'ideal seria no haver d'arribar als tribunals, si tenim prou garanties.

Per això nosaltres creiem que en aquest tràmit hauríem d'aprofitar també per revisar aquestes prerrogatives i fer un concepte d'administració a Catalunya molt més al servei de les persones, molt més garantista amb els ciutadans, i que, si hi ha d'haver alguna presumpció, que la presumpció sigui sempre a favor dels ciutadans.

S'ha parlat aquí també d'alguns conceptes, algun concepte que s'ha dit que un nou model d'administració que ha d'estar, com diem, al servei del ciutadà, que no ha d'incloure superioritats, de classisme també –no sé si existeix o no–, però en qualsevol cas, evidentment, que no pot existir, ha de ser un àmbit d'igualtat i de garanties amb els ciutadans.

Parlant de garanties amb els ciutadans, també, farem la nostra esmena lògicament, perquè juguem clar en un tema que és dret del ciutadà. L'article 5 parla del règim lingüístic, aquí no es posa directament, es fa referència només a l'Estatut. Doncs, bé, o fem referència a la Constitució i a l'Estatut, que són contradictoris de moment en el tema lingüístic, o fem referència directament i regulem el dret del ciutadà a ser contestat, a adreçar-se i al fet que l'Administració s'adreci en les dues llengües oficials a Catalunya. Per tant, o una cosa o l'altra, o ho regulem específicament a la llei, o ens referim a la Constitució i a l'Estatut. Referir-se només a l'Estatut quan a més té, sobre aquest article precisament, de la preferència del català sobre el castellà, doncs, set recursos d'inconstitucionalitat, no ens sembla el més coherent.

Per tant, nosaltres no volem llengües preferents, volem llengües per utilitzar-se socialment, no volem el que diu l'Estatut de Catalunya, que és que l'Administració té una llengua preferent, els ciutadans uns no són preferents, uns no són propis i els altres impropis, tots són iguals davant de la llei, i, al marge de la ideologia de cada partit, els demanaria que siguin capaços d'entendre aquesta Catalunya, aquesta Catalunya de tots, aquesta Catalunya on hi han dues llengües oficials, no ha d'haver-hi preferències de cap tipus.

Per tant, els que van redactar l'Estatut, jo entenc que vulguin ficar-nos ara en aquesta llei també el que llavors van redactar, però saben, o sàpiguen vostès que almenys hi ha alguns grups d'aquesta cambra que no hi estem d'acord, i crec que alguns ciutadans el que volen és tenir drets ells i no l'Administració, que els diguin com s'han d'adreçar o com han de contestar, o com volen rebre aquesta informació.

Per tant, farem esmena en aquest àmbit del règim lingüístic per assegurar-nos que la ideologia de cap grup del Govern intenti convertir, com ja han fet a l'Ajuntament de Barcelona i a altres llocs, en preferent una llengua i l'altra, doncs, de segona, o, en tot cas, els ciutadans que l'utilitzin siguin ciutadans de segona. Això no ho podem permetre i, per tant, nosaltres estarem vetllant, des de Ciutadans, perquè això no passi.

Nosaltres, resumint, vetllarem perquè els drets dels ciutadans, perquè els drets són de les persones i no de les administracions, vetllarem perquè aquesta llei garan-

teixi aquesta visió que són les administracions que han d'estar al servei, i sobretot també perquè l'agilitat de l'Administració, la burocratització que s'ha produït en els darrers anys a la legislació que ha sortit d'aquest Parlament, canviï radicalment el gir de cent vuitanta graus que necessita, sigui més àgil, la presumpció sigui sempre al servei dels ciutadans i no a l'inrevés.

Per tant, nosaltres no hem presentat l'esmena a la totalitat, però sí presentarem –perdó– les nostres esmenes durant el procediment de debat i de votació al dictamen.

Gràcies, senyor president, senyors diputats i diputades, senyor conseller.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Senyora Pifarré em demanava la paraula per? (*Veus de fons.*) Té un minut.

La Sra. Pifarré i Matas

Sí, gràcies, reiterades precisament. Miri, jo li vull fer un comentari a la senyora Gomà, perquè jo no crec que hagi fet cap intervenció abraonada, ni he fet cap retret a Esquerra Republicana, al partit d'Esquerra Republicana. Solament els he fet una pregunta.

A la senyora Dolors Clavell, ella ha fet referència al fet de com si nosaltres haguéssim manifestat un ressentiment per modificar la Llei 30/89. No, no, no s'equivoqui, senyora Clavell, nosaltres no fem ni tenim cap ressentiment ni critiquem en absolut que es modifiqui aquesta Llei 13/89, tot al contrari. Nosaltres del que ens queixem és que la seva gran aportació i la seva gran innovació sigui la de, pràcticament, reproduir la Llei de l'any 92, la Llei 30/92 de l'Estat, pel que fa al procediment i el règim jurídic.

Quant a les apreciacions gratuïtes que m'ha dit que jo he fet sobre la Llei, senyora Clavell, doncs, escolti, miri, les mateixes que vostè ha donat sobre la meua intervenció. En tot cas, jo el que dic és que cap dels grups que donen suport al Govern han debatut ni han rebut els arguments plantejats a l'esmena a la totalitat que ha presentat el nostre grup.

Gràcies, president.

(*Pausa llarga.*)

El president

Passem a votació l'esmena a la totalitat, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

El resultat ha estat de 47 vots a favor, 71 vots en contra i 14 abstencions. Ha estat rebutjada l'esmena a la totalitat, el projecte continua la seva tramitació.

Projecte de llei

del codi de consum de Catalunya (debate de totalitat) (tram. 200-00078/08)

Passem al punt setè de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat del Projecte de llei del codi de consum de Catalunya. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyor Antoni Castells, conseller d'Economia i Finances.

Perdó, honorable conseller, abans d'iniciar la seva intervenció, recordo que sí que hi ha dues esmenes a la totalitat, que hauran de ser votades al final d'aquest debat, d'aquest punt de l'ordre del dia.

Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Economia i Finances

Honorable senyor president. Senyores i Senyors diputats, és per a mi un honor presentar, en nom del Govern, el Projecte de llei del codi de consum de Catalunya. Aquest projecte de llei ve influït, ve marcat per un context, sobretot presidit per dos factors, en primer lloc, la Generalitat de Catalunya disposa de competència exclusiva en matèria de consum, d'acord amb allò que disposa l'article 123 de l'Estatut d'autonomia.

I, en segon lloc, la creació recent de l'Agència Catalana de Consum atorga un nou enfocament a la problemàtica del consum. És per això que s'ha proposat com a objectiu l'establiment d'un nou text legal, dotat d'una estructura i un contingut bàsic, que pugui esdevenir el marc general de referència en matèria de protecció de les persones consumidores.

En aquest sentit, els objectius essencials d'aquest projecte de llei es concreten en, per una banda, adequar la normativa bàsica en matèria de defensa i protecció de les persones consumidores a l'activitat actual del mercat; en segon lloc, millorar tècnicament les deficiències observades en les lleis anteriors, i, en tercer lloc, unificar en un sol text legal les disposicions en aquesta matèria i establir un contingut i una estructura global a la norma; disposicions que actualment són bàsicament dues: la Llei de disciplina del mercat, 1/90, i l'Estatut dels consumidors, 3 de l'any 93. Aquest darrer és totalment substituït pel nou projecte de llei, per tant queda derogat, i el primer, la Llei de disciplina del mercat, hi queda parcialment, perquè conté altres aspectes que regulen altres matèries, especialment en matèria de comerç.

Els objectius bàsics, les prioritats bàsiques d'aquest Projecte de llei de codi de consum, que va ser aprovat pel Govern el dia 9 de desembre de l'any 2009, són fonamentalment tres: en primer lloc, ampliar els drets de les persones consumidores; en segon lloc, adequar-se a les noves formes de comprar i vendre productes i de contractar serveis, que, com vostès saben, han experimentat uns canvis molt notables sobretot a resultes de tot el que és la possibilitat d'utilitzar el comerç electrònic, i, en tercer lloc, com he dit, recollir en un sol text tota la normativa existent en matèria de consum. També el projecte de llei incrementa la capacitat de l'Administració de la Generalitat per dur a

terme la seva tasca supervisora i per tant les seves potestats sancionadores i de disciplina de mercat.

Aquest projecte, pel que fa a la seva tramitació, ha estat desenvolupat, lògicament, per l'Agència Catalana de Consum, adscrita al Departament del qual tinc l'honor de ser titular, i ha estat debatut àmpliament amb les organitzacions empresarials, els representants de les associacions de consumidors i usuaris, les associacions de municipis i les organitzacions sindicals. Ha estat sotmès, lògicament, a informació pública; ha passat el tràmit de ser debatut en el Consell de les Persones Consumidores, que va emetre el dictamen preceptiu sobre l'avantprojecte; el 20 de juliol del 2009 va rebre també el vistiplau del CTEC, del Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya, i finalment va rebre també, preceptivament, el vistiplau de la Comissió de Govern Local.

Voldria destacar les principals novetats que introdueix aquest Projecte de codi de consum, que és realment la nostra Llei del consum. Fonamentalment, tres. En primer lloc, més facilitat d'accés per part dels usuaris als serveis de consum. La política de consum ha deixat de ser una política de segona. Jo sempre dic que els països de primera es caracteritzen perquè donen importància a la política de consum. Avui ja és una política que ha passat a l'edat adulta, ha passat de la minoria a la majoria d'edat. De manera que ara és important que els consumidors sàpiguin que forma part dels seus drets, poder disposar de serveis de consum; tenen la possibilitat de consultar, de ser informats, de reclamar. De manera que aquesta és la primera qüestió, de l'accés d'aquells que n'han de ser els usuaris. I això es fa, naturalment, a través del que és la pròpia xarxa de l'Agència Catalana del Consum, però sobretot amb els ajuntaments i els governs locals.

En segon lloc, la segona gran novetat, el que fa el Projecte de codi de consum, el codi de consum, la Llei de codi de consum quan sigui aprovada per aquest Parlament després del seu debat i si és el cas, és proporcionar més mitjans per tal de poder resoldre els conflictes en matèria de consum, de manera que primer és sensibilitzar els consumidors, donar-los a conèixer els drets, després proporcionar més mitjans per poder resoldre els eventuals conflictes.

En aquest sentit, jo apuntaria quatre mesures fonamentals. Primer, el foment de l'arbitratge de consum. Les empreses públiques, per exemple, hauran d'utilitzar els sistemes arbitrals de consum per resoldre les reclamacions, i s'obliguen a fer-ho. I l'adhesió al sistema arbitral per part de les altres empreses es tindrà també en compte com un factor positiu a l'hora d'atorgar ajuts i subvencions públiques. Es tracta de fomentar la utilització de l'arbitratge.

Perquè ens en fem una idea, actualment els consumidors catalans lliuren a l'Agència Catalana de Consum a l'entorn d'uns setze mil fulls de reclamació o denúncia, les dues coses, l'any. D'aquests, uns sis mil són denúncies, sobre les quals cal dur a terme actuacions de la inspecció de consum, i uns deu mil són reclamacions. D'aquestes deu mil reclamacions, actualment, unes mil són resoltes per la via de l'arbitratge –ho hem fomentat molt, perquè abans això era quasi irrisori; ara són mil de deu mil–; tres mil són resoltes per la via de la mediació,

és a dir per l'actuació de la mateixa agència; en uns tres mil casos hi ha el desistiment del consumidor, o perquè no pot aportar la documentació, o perquè són queixes no prou concretades, o perquè no són en matèria de consum, és a dir s'adrecen a l'agència però després queda clar que no es pot resoldre a través del que és la normativa de consum, i en uns tres mil casos més no es poden resoldre, aquestes reclamacions, perquè l'empresa no accepta la mediació o no accepta l'arbitratge. Aquesta és la situació actual. Bé, del que es tracta és de fomentar més el paper que pot jugar l'agència en tot els seus camps i sobretot a través de l'arbitratge.

En segon lloc, he dit més mitjans per resoldre els conflictes. En segon lloc, l'agència podrà determinar a partir d'ara en les seves resolucions sancionadores la indemnització dels danys i perjudicis provats causats a les persones consumidores i usuàries. És a dir, la llei donarà facultats a l'agència per poder no solament posar multes en alguns casos o adoptar determinades recomanacions, sinó per poder dir: «Cal indemnitzar per danys i perjudicis els usuaris que han estat afectats.» Òbviament, això després pot ser objecte de recurs, no cal dir-ho, no?, però d'entrada ja hi haurà una facultat que avui no existeix. És molt important.

En tercer lloc, deia, com potenciar els mitjans de l'agència per resoldre els conflictes: els telèfons d'atenció que les empreses posin a disposició de les persones consumidores i usuàries hauran de ser de caràcter gratuït i obligatoris en el cas dels serveis bàsics.

I en quart lloc, els serveis bàsics, aquelles empreses que presten serveis bàsics, com ara els subministraments, transports, comunicacions, etcètera, hauran de tenir obligatòriament una oficina física a Catalunya on la persona consumidora pugui ser atesa personalment respecte de qualsevol incidència o consulta.

Estem parlant, doncs, d'un canvi important, que potencia notablement la capacitat de l'agència, dels serveis de consum de l'Administració, per tal de resoldre els conflictes que es puguin produir.

I en tercer lloc... –he dit quines són les principals novetats: primer, més facilitat d'accés; segon, més mitjans per a l'agència–, en tercer lloc, més prevenció dels conflictes. O sigui es tracta que els usuaris tinguin més possibilitat d'accedir a la informació, es tracta que l'agència tingui més mitjans per corregir actuacions indegudes quan sigui el cas, però també de prevenir, d'evitar la situació de conflicte. Això es tracta de garantir amb un conjunt de mesures que voldria assenyalar-ne algunes d'especialment importants.

Primer, el codi preveu que s'hauran de garantir les quantitats que es puguin cobrar anticipadament i que les persones, els usuaris, els consumidors, podran recuperar les quantitats pagades per productes o serveis finalment no lliurats o prestats. Aquí ens trobem actualment amb una situació que s'ha produït desgraciadament més sovint del que tots hauríem volgut, que és la de clients de determinat tipus de companyies, per exemple línies aèries, que són clients però a la vegada són creditors de la companyia, són creditors perquè han anticipat el pagament del servei, i es trobem amb enormes dificultats

per poder després recuperar els diners que han anticipat, perquè en els procediments previstos en la nostra normativa sempre tenen preferència els proveïdors, els subministradors, els creditors tradicionals, per damunt dels clients.

Vostès saben que això ha succeït en algunes ocasions i algunes molt recents. Això, es tracta de contemplar-ho i prevenir-ho. I el que es fa és dir: «S'hauran de garantir aquestes quantitats», per les vies que siguin, o bé tenint els recursos corresponents en uns comptes que siguin comptes que no es poden utilitzar per a altres coses, o bé amb fórmules d'assegurament, les que siguin.

Segona qüestió, assegurar que hi ha les garanties tècniques adequades per tal de protegir els interessos dels consumidors; per exemple, les característiques tècniques dels tiquets, que no ens podem trobar que els tiquets, com passa de vegades, tenen una vida útil, des del punt de vista estrictament físic, inferior al del servei subministrat o del producte, i que, quan vol reclamar, el consumidor pot ensenyar el producte, però no el tiquet, i per tant es troba en dificultats molt serioses per poder exercir els seus drets; o que la informació subministrada no es proporciona en les característiques adequades perquè pugui ser compresa i de vegades fins i tot coneguda pel client, pel consumidor.

En tercer lloc, hi ha d'haver dret a una informació clara i precisa, i s'ha de subministrar abans de contractar tota la informació en tots els sentits sobre les característiques del servei contractat, les compensacions que es puguin arribar a produir i de quina manera s'hauran de produir, els reemborsaments, indemnitzacions, en cas que els serveis no es puguin prestar en les condicions prèviament acordades.

Finalment, com a quart aspecte amb relació a aquest punt de la prevenció de conflictes, evidentment n'hi podria haver molts altres, ja saben vostès que el codi de consum és un codi que consta d'un articulat relativament llarg, jo voldria assenyalar també que en el cas de serveis de tracte continuat l'empresa no podrà deixar de prestar el servei per manca de pagament d'algun rebut o factura que sigui objecte de reclamació, perquè quan això succeeix evidentment s'estan coartant els drets del consumidor. El consumidor, l'usuari, pot pensar que determinada factura, la d'un mes determinat, amb el servei, presenta anomalies, i, per tant, diu: «Fins que no s'aclareixin les anomalies, nosaltres..., o jo no seguiré pagant. Ara, vostè m'ha de seguir subministrant el servei.» De manera que el que no pot ser és que li digui: «No, o vostè em paga això i retira la reclamació, o no rebrà el servei», que és el que succeeix de vegades actualment.

Aquests són quatre punts importants que han d'ajudar a prevenir els conflictes, és a dir, a resoldre el problema, la reclamació, la contingència que s'hagi produït, la irregularitat en el seu cas, abans d'arribar a la presentació de la reclamació, de la denúncia, del que sigui.

Són tres punts importants, tres novetats, des del meu punt de vista, des del punt de vista d'aquest departament, d'especial importància: més facilitat perquè els consumidors sàpiguen exactament quins són els seus

drets i els puguin exercir; més mitjans per a l'actuació de les autoritats responsables en matèria de consum, és a dir, l'Agència Catalana de Consum; més mesures per prevenir que es puguin produir situacions objecte de litigi.

És per tot això que jo crec que podem estar satisfets amb aquest Projecte de llei de codi de consum, perquè donem un pas endavant molt important. Jo crec que donem un pas, d'altra banda, lògic, perquè l'última normativa en matèria de consum és, com abans els he dit, de l'any 93, no?, la normativa vigent era de l'any 90 i 93, i mirin si no n'han passat, de coses, en matèria de consum. De manera que calia fer-ho. Ho fem, ens posem al dia, mirem cap al futur. Crec que, amb aquesta llei, amb aquest projecte de llei que espero que esdevingui llei, aprovarem un text de referència que ens permetrà dir: «Ara sí que realment a Catalunya tenim les polítiques de consum pròpies d'un país que en aquesta matèria ha assolit la majoria d'edat i la normativa que la regula també.»

És per això que el Govern al presentar aquest projecte de llei al Parlament demana al Parlament naturalment el seu recolzament, després del debat que s'hagi de produir, i creu que és una llei que hi hauria d'haver tots els motius perquè es pogués aprovar amb un amplísim consens parlamentari, incorporant naturalment en aquest debat i en aquesta tramitació totes les millores que el puguin enriquir. Són objectius que jo crec que podem compartir.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Per a la defensa de l'esmena a la totalitat, en nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *conseller*, ilustres diputados y diputadas..., pues no, *conseller*, no podemos estar satisfechos con este código; en manera alguna podemos estar satisfechos con este código.

En primer lugar, porque los tres objetivos a los que se ha referido usted, tres objetivos aparentemente loables, cuando se estudian y se conectan con la realidad jurídica, se descubre que no tiene nada que ver lo que ha dicho hoy aquí con lo que dispone el código.

La lectura del farragoso código de consumo de Cataluña, con esa exposición de motivos interminable que agota al más pintado... Les invito de verdad a reflexionar sobre las exposiciones de motivos en esta cámara. Creo que los ciudadanos de Cataluña no merecen esas torturas. Y les invito a no tratar de colocarlo todo, porque no siempre es bueno colocarlo todo.

Insisto, ni se unifican en un solo texto las numerosas normas legales y reglamentarias, ni se actualiza mejor y da más eficacia a los procesos administrativos, y ni se actualiza el régimen de protección de las personas consumidoras a la realidad social y económica de Cataluña del siglo XXI.

Pues vean, vamos a ver: unificar, no –aquí lo han reconocido–, se deroga el estatuto del consumidor del 93, pero se mantiene parcialmente la ley del 90 –disciplina del mercado. Pero es que además, en ese proceso de codificación no sé por qué se siguen manteniendo, por ejemplo, los preceptos relativos a la Ley de política lingüística. Por qué no se derogan y se incorporan al código de consumo, si ha lugar a incorporar algo en esta materia.

Segundo objetivo: actualizar, mejorar y dar más eficacia a los procesos administrativos, tampoco. La actualización, en su caso, ha querido decir endurecer la política sancionadora a extremos que sin ninguna duda podemos calificar de enfermizos. Un cuadro de inflaciones enorme, junto con un procedimiento sancionador que eleva las multas desproporcionadamente, pero no lo digo yo, lo dice Fomento del Trabajo - Pimec. Técnicamente deficiente, jurídicamente y legalmente inaceptable. Crea inseguridad jurídica e indefensión para los administrados, no se establecen de forma relacionada y exhaustiva las inflaciones correspondientes a cada grado, limitándose a remitir a los diferentes artículos del mismo texto respecto a las infracciones graves y muy graves, y dejando sin especificar las inflaciones leves, por no hablar del régimen relativo a la reincidencia o a la caducidad.

Ustedes, no me extraña, a la vista de quién está dirigiendo la política de consumo, y a lo mejor, no lo sabe realmente usted, *conseller*, lo que está haciendo en política de consumo. Estúdielo mejor.

Han decidido implantar un régimen de terror, en el que las infracciones son absolutamente disparatadas. De los actualmente tres mil euros se pasan a los diez mil euros en las infracciones leves, que pueden alcanzar el millón de euros en las muy graves. Además, siempre con la espada de Damocles del cierre cautelar, que queda en manos de la más absoluta discrecionalidad, que, en manos de según quien, se convierte en la más absoluta arbitrariedad.

Estamos, por lo tanto, ante un procedimiento más propio de la época del terror de la Revolución Francesa que de un estado democrático en estos momentos, ¡sin duda!

Por supuesto que el empresario infractor merece ser corregido, pero es una regla básica del derecho sancionador la proporcionalidad. Quédense con esta palabra: proporcionalidad. Interesante.

Pero es que es el tercer objetivo el que merece nuestro mayor reproche, y permítanme que le dedique un mayor tiempo. Actualizar el régimen de protección de las personas consumidoras a la realidad social y económica de Cataluña del siglo xx. En primer lugar, ¿cuál es el ámbito de la protección? El artículo 51 de la Constitución lo deja claro. Declara que los poderes públicos garantizan la defensa de los consumidores y de los usuarios, y «protegerán con procedimientos eficaces la seguridad, la salud y los legítimos intereses económicos».

Este régimen, aparentemente adecuado, es desbordado, desde luego, por el contenido del código de consumo, el mal llamado código de consumo, porque en realidad pretende, a mi juicio, otras intenciones, como después tendré ocasión de hacer ver.

Pero, ¿qué se entiende por personas consumidoras? Las personas físicas o jurídicas, cuando actúan en el marco de las relaciones de consumo o con finalidades ajenas a su actividad empresarial o profesional. Ninguna objeción. Perfecta definición de lo que es una persona consumidora.

La realidad social en Cataluña: esta realidad social en Cataluña que, en materia de lenguas –y a ello me tengo que referir necesariamente– establece, según el propio Idescat, en la encuesta realizada conjuntamente por la Secretaría de Política Lingüística del Departament de la Vicepresidència y el Institut d'Estadística de Catalunya, que la lengua de identificación de los catalanes es el castellano en el 46,5 por ciento; el catalán en el 37,2 por ciento; las dos, catalán y castellano, el 8,8 por ciento; e incluso encontramos con el rumano, el 0,6; el gallego el 0,11, es decir, que hay muchos, efectivamente, pero las mayoritarias son el castellano con el 46,5 por ciento, y el catalán, con el 37,2 por ciento.

Ante esta realidad social, ¿qué nos ofrecen ustedes? Más de lo mismo. La receta de siempre. Pues la receta es: un régimen de derecho lingüístico absolutamente absurdo, demencial, podríamos decirlo en términos vascos, *borroka*. ¿Por qué se mantienen los artículos relacionados con los derechos de los consumidores en el área de política lingüística, si se pretende hacer un código de consumo transversal y completo? Pues, porque ya les va bien. Porque el artículo 15.5 y el artículo 32.3 establecen lo que establecen, un régimen de catalán obligatorio. Y es así: un régimen de catalán obligatorio.

Recordemos los preceptos: un régimen que obliga sólo a que los cheques, pagarés, talonarios y demás documentos ofrecidos por las entidades financieras a sus clientes y sus clientas deban ser adaptados al menos en catalán –catalán obligatorio. O la señalización en los carteles de información general de carácter fijo, y de los documentos de oferta de servicios para las personas usuarias y consumidores de los establecimientos abiertos al público al menos en catalán.

Es decir, tenemos un régimen ya muy endurecido, muy duro, muy drástico, que ha ocasionado un..., la política sancionadora absolutamente enfermiza, *conseller*, se le recuerda a usted, va a ser *conseller* de la persuasión y se ha convertido en el *conseller* de la coacción. Nunca tantas veces y tan duramente se ha sancionado en Cataluña por materia de infracción del consumo.

¿Tienen los datos? Me gustaría conocerlos y los verán. Con esta normativa se sanciona a gente tan rica como esta (*l'orador mostra una fotografia a la cambra*), que cometió el error de que junto a Blau Marí, Nou Barris –hablamos de Nou Barris, Verdún, eh?–, junto al Blau Marí puso: «Textil, hogar y tapicerías; sedas, lanas, sastretería y fantasía.» ¡Qué gran desgracia! Poner eso merece una sanción de 1.200 euros. Esto son ciudadanos, sí; si lo hubiera puesto en catalán, no le hubieran sancionado.

Principio de igualdad, principio de libertad, ¿dónde están? Ustedes lo desbordan. Se acuerdan de aquella época en que cuando se aprobó la Ley de política lingüística los diputados socialistas y los miembros del Partido Socialista iban por las agrupaciones, por las asociacio-

nes vendiendo: «Que estén tranquilos, ningún ciudadano de Cataluña será sancionado por cuestiones lingüísticas.» Y sacaban la disposición, en la que figura. Pues, bueno, estos señores son ciudadanos. Vamos, a mi me lo parece. Además, bastante pobres. Por cierto, han tenido que cerrar su negocio. Han tenido que cerrar su negocio. Les invito a que vayan. Yo he ido a verles. Mil doscientos euros. Enferma de hepatitis. Señora de Cardona, habla en catalán perfectamente. *Atén en català sempre*, pero había cometido el error, enorme error, de poner «tejidos», ¡qué barbaridad! Lo ha tapado. Pues a pesar de taparlo, le han sancionado, porque incumplió la norma. No les basta con efecto retroactivo, es decir, la obcecación y el *papanatismo* y la brutalidad de su Administración en estos términos no tiene límites.

Sigamos: es decir, no contentos con eso, llegamos en estos momentos a que el objetivo de la ley es mayor. Aplican ustedes el artículo 128.1, que establece derechos lingüísticos. ¿Para quién establece los derechos lingüísticos? Pues leámoslo: «Així mateix, i sense perjudici pel respecte del deure de disponibilitat lingüística» —después hablaremos de esto—, «tenen pret a rebre-la en català», solo en *català*, «les invitacions a comprar, la informació de caràcter fix, la documentació contractual, els pressupostos, els resguards de dipòsit, les factures, els altres documents que hi facin referència o que se'n desprenguin, les informacions necessàries per a l'adequat consum d'ús i maneig de béns i serveis...» Es tan largo, tan farragoso, tan detallista, tan absurdo! Tan demencial! Y ustedes, esto lo ven con normalidad.

La protección del aranés. Estamos en una situación tan absurda en que el Valle de Aran: lengua primera, castellano; lengua segunda, catalán; lengua tercera... —perdón, lengua segunda, aranés—, lengua tercera, el catalán. Pues según la normativa vigente, en el Valle de Aran, donde el catalán es la lengua tercera, por identificación de los ciudadanos, resulta que todos los rótulos deben ser en catalán, al menos, no en aranés ni en castellano.

Allí no han tenido nunca presencia de la lengua catalana. No, no estamos hablando de derechos de los consumidores y usuarios. Estamos hablando de una obcecación por crear un paisaje lingüístico homogéneo, uniformizador, en el que la igualdad y la libertad a ustedes les importan un bledo. ¿Grandes liberales?, aquí pierden el norte y dejan la libertad de empresa, la libertad de expresión reducida a la nada, guardada en el cajón en aras al catalán obligatorio, al paisaje homogeneizador, sencillamente; al totalitarismo.

Pero es que además ustedes cuentan con un ejército estupendo, magnífico. Puede que el ejército de delatores lingüísticos a los que subvencionan adecuadamente —me refiero sin ningún tipo de dudas a la Plataforma per la Llengua, a Òmnium Cultural, subvencionados por ustedes, precisamente para que ejerciten el derecho, su derecho a la denuncia anónima. Siempre son anónimas las denuncias. Estos..., esa vulneración de los derechos de los consumidores e usuarios siempre cuenta con un anónimo denunciante, nunca un identificado cliente.

Ese régimen es absolutamente totalitario. Ustedes atacando a pequeños empresarios, a grandes, sin ningún tipo de medida, ¡y les da igual! No les importa nada

cerrar negocios, ni les importa nada crear angustia, angustia social la están generando por este tema. Y ustedes no lo ocultan.

Les recuerdo la frase de Unamuno: «Vencerán pero no convencerán.» Ya saben a quién se la dijo. Pues yo creo, sinceramente, que esa frase es aplicable realmente al régimen que ustedes están aplicando aquí. Pero, no contentos con ello, llegan a la verdadera razón de ser de este código de consumo, que es el artículo 128.1 del mismo: «Las personas consumidoras, en sus relaciones de consumo tienen derecho a ser atendidas, oralmente y por escrito, en la lengua oficial que escojan.» *El dret a la disponibilitat lingüística*. El deber de disponibilidad lingüística. El gran hallazgo del Estatuto de autonomía. La gran aportación, el deber de disponibilidad lingüística por fin ya cuenta con su cuadro sancionador.

Los empresarios que no garanticen la atención en la lengua del cliente incurrirán en la infracción prevista en el artículo 331.6.k, y vulnerarán los derechos lingüísticos de las personas consumidoras, o incumplirán las obligaciones en materia lingüística establecidas en la normativa lingüística. Es decir, ya tenemos el deber de disponibilidad lingüística, que hasta ahora era un frente, pues, vaporoso, concretado en una posible sanción.

Les recuerdo la disposición adicional, en la que ningún ciudadano iba a ser sancionado por política lingüística. Pues ahora les estoy diciendo que muchos trabajadores perderán su puesto de trabajo por la aplicación del deber de disponibilidad lingüística.

Ya sé que a la izquierda social y a la derecha liberal catalanista o nacionalista estos temas no les importan. Los derechos de los trabajadores son segundo plato. Les estoy aventurando que en estos momentos, muchas personas pueden perder su puesto de trabajo, sencillamente porque no podrán atender en castellano —perdón, en catalán—, a veces ni ellos, en castellano, oralmente o por escrito. La Cataluña social...

No sé porqué se preocupan tanto algunos de ustedes de hacer cumplir la norma al Ayuntamiento de Vic, si el tema del empadronamiento en alguno de estos supuestos va a ser menor, en cuanto que en muchos puestos de trabajo, la estabilidad laboral de muchas personas va a verse condicionada, y no les quepa la menor duda, por la exigencia del deber de disponibilidad lingüística.

No es dramatismo, es sencillamente aplicación de la ley. Y ustedes, dentro de poco, saldrán y dirán: «La obsesión del Grupo Mixto por la lengua se vuelve otra vez a reproducir en estos temas.» Pero, señores diputados que van a dar apoyo a este pésimo, perverso y lamentable código de consumo de Cataluña, nosotros —nosotros, y este diputado desde luego, no ha incluido estos preceptos en el código de consumo. Los responsables de incluirlo son ustedes, los que van a aplicar un régimen de terror y van a hacer que muchos ciudadanos como estos pierdan su puesto de trabajo o sencillamente cierran sus negocios.

Desde luego, les invito a reflexionar; y desde luego, a cambiar —a cambiar— su política en esta materia; política de enfrentamiento, y desde luego que no favorece la convivencia.

Como se podrán haber imaginado, apoyaré la enmienda a la totalidad que he presentado.

Muchas gracias.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. També ha presentat esmena a la totalitat el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i per a la seva defensa té la paraula l'il·lustre diputada senyora Eva García.

La Sra. García i Rodríguez

Bé. Moltes gràcies, president. Honorable conseller, il·lustres diputats i diputades, prenc la paraula, en nom del meu grup, del Partit Popular de Catalunya, per defensar l'esmena a la totalitat que hem presentat a aquesta Llei del codi de consum. Una esmena de retorn, doncs, que intentaré, d'alguna manera, justificar.

En primer lloc, senyor conseller, agrair la seva intervenció, la seva exposició del que serà aquesta llei, tot i que no..., evidentment no compartim la seva alegria i la seva satisfacció, i és per aquests motius, doncs, que hem presentat aquesta esmena a la totalitat.

Una llei que arriba, com la majoria de lleis últimament en aquest ple, doncs, una llei que arriba per caràcter d'urgència, cosa legítima, evidentment, però d'entrada criticable per nosaltres; redueix tots els terminis i tampoc entenem tantes presses si no és per una qüestió electoral.

Bé, el motiu que el meu grup presenti aquesta esmena a la totalitat ve fonamentat en part –en gran part– en el mateix preàmbul del projecte de llei on es fa menció de l'article 123 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que atribueix a la Generalitat la competència exclusiva en matèria de consum. El Partit Popular varem recórrer aquest article i, en conseqüència, doncs, no compartim el fons d'aquesta llei. Per tant, neguem la major. És veritat, doncs, que no hem sigut els únics a recórrer aquest article, perquè el Defensor del Pueblo –per cert, exministre socialista–, doncs, també ha recorregut el mateix article, no?

Com que no tinc tampoc una bola de vidre i en espera del que serà la sentència del Tribunal Constitucional, limitaré la meua intervenció a una qüestió de principi fonamental. En virtut d'aquest article, la Generalitat assumeix la competència exclusiva en matèria de consum, sense límits, i incorpora, per tant, totes les competències sobre la matèria sense respectar-ne cap de l'Estat. No hi ha limitació de cap tipus per a la numeració posterior, ja que només se'n concreten algunes incloses a la competència autonòmica, però sense exclusió de la resta.

A l'Estatut de l'any 79 també es parlava de competència exclusiva en matèria de consum, però amb alguns matisos que en l'actual Estatut desapareixen. En concret aquell Estatut deia: «D'acord amb les bases i l'ordenació de l'activitat econòmica general i de la política monetària de l'Estat, correspon a la Generalitat, en els termes del que disposen els articles 38, 131 i en els números 11 i 13 de l'apartat 1 de l'article 149 de la Constitució la competència exclusiva sobre defensa del consumidor i de l'usuari, sense perjudici de la política ge-

neral de preus i de la legislació sobre defensa de la competència.» Tot això va desaparèixer en el nou Estatut, per la qual cosa, sota el nostre punt de vista, doncs és inconstitucional.

Un altre punt també deia: «El nou Estatut ha substituït la matèria en defensa del consumidor i usuari per la de consum.» Una expressió, una forma d'entendre-ho encara molt més indefinida i que no permetrà, ni tan sols, alguna reducció de la matèria en funció del fi de cada una de les actuacions públiques.

Sota el nostre punt de vista, res justifica aquest canvi radical, al contrari, els preceptes estatutaris que atribueixen la competència exclusiva a les comunitats autònomes en matèria de defensa dels consumidors només s'han salvat per tenir excepcions i interpretacions. La jurisprudència del Tribunal Constitucional de la Constitució espanyola ha demostrat que la matèria de consum no pot ser, ni de bon tros, una competència exclusiva ni per casualitat.

Efectivament, es posa de relleu que, com en l'article 149.1 de la Constitució espanyola no hi ha expressament i formalment la defensa dels consumidors i usuaris, hi cap, en virtut de l'article 149 de la Constitució, que els estatuts atribueixin competències a les comunitats autònomes sobre això. Però com que realment la defensa dels consumidors exigeix l'exercici de competències en moltes matèries i molt variades, incloses també aquelles a què es refereix aquest article 149, l'únic que vam poder assumir les comunitats autònomes és aquella part de la defensa del consumidor que no està compresa en alguna d'aquestes matèries.

En cas que una activitat de defensa del consumidor entri en qualsevol dels apartats de l'article 149 de la Constitució, la competència serà sempre estatal i per l'elemental raó que, si les comunitats només van poder assumir aquestes competències per virtut de la clàusula de primer grau de l'article anomenat, de l'article 149, és que els estatuts només estaven atribuint el que no estava ja comprès en algun apartat de l'article de la Constitució.

Per tant, la defensa del consumidor, la defensa com avui s'ha exposat, més que una matèria unitària a efectes de distribució de competències és una política pública, senyor conseller, és una política pública en què conflueixen moltes diverses competències, només algunes de les quals poden ser autonòmiques.

Per tant i per aquests motius, nosaltres tenim recorregut –no nosaltres només, com deia, també el Defensor del Pueblo–, tenim recorregut aquest article de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, concretament el 123. I, en aquest sentit, i com li deia abans, nosaltres neguem la major d'aquesta Llei del codi de consum.

Però no em puc estar tampoc de fer un altre comentari, com no podia ser d'una altra manera, un comentari referent a aquesta segona part de la meua intervenció i no per això menys important, al contrari, però un comentari referent a l'article 128. Un dels articles d'aquesta llei, concretament en el capítol vuitè del títol segon que fa referència als drets lingüístics dels consumidors, com si no hi hagués res més important a regular per als consumidors que els seus drets lingüístics. Sembla una continuació

més restrictiva encara de la Llei de política lingüística, seguida sense complexos pels dos tripartits.

Aquests articles, l'article 128, en concret, dictaminen que «els consumidors tenen dret a rebre en català» –en català, exclusivament en català– «les invitacions a comprar, la informació de caràcter fix, la documentació de caràcter contractual, els pressupostos, els resguards de dipòsit, les factures i altres documents, així com els contractes d'adhesió, els contractes amb clàusules tipus i els contractes normats.» També en el següent article parla de «vetllar pel foment en les relacions de consum de l'ús de la llengua occitana, l'aranès, en el seu territori».

Per tant, vostès amb aquesta llei, senyor conseller, el que volen fer és blindar els drets dels consumidors però només en català i en aranès, només. I també m'agradaria saber, senyor Castells, si s'han molestat a calcular l'impacte econòmic que això representarà per a les petites i mitjanes empreses del nostre país i a per tots els comerços i autònoms, quin serà l'impacte econòmic que suposarà haver de tenir el seu sistema informàtic preparat també per la possibilitat que vingui un consumidor a demanar tot això en català, no?

Jo crec que això ho han fet, doncs, perquè, bé, tothom és conscient que l'Agència Catalana de Consum del seu departament està dirigida per un exalt càrrec d'Esquerra Republicana i, per tant, aquesta llei havia de tenir la signatura d'Esquerra Republicana i desgraciadament la té, i tant que la té!

Perquè, clar, on és el castellà? Doncs no hi és, no se'n recorden que també és una llengua pròpia de Catalunya, senyor Castells? Doncs no, sembla que no se'n recorden. Obligatòriament ha d'estar en català, després pot estar en alemany, en xinès, en àrab, en no sé què o en castellà. O sigui, el castellà passa a formar part per a vostès d'una llengua estrangera. I li recordo, com li he dit abans, si no m'ha escoltat, senyor conseller, que també és llengua oficial a Catalunya, els agradi o no, tinguin Esquerra Republicana dintre del Govern o no la hi tinguin, ho és i punt.

Miri, senyor conseller, com li deia –com li deia–, el codi que recull en un sol text tota la normativa existent en matèria de consum augmenta la capacitat de l'Administració catalana en matèria sancionadora i de control de mercat. Així, per exemple, el codi preveu més mecanismes per a resoldre els conflictes dels consumidors amb les empreses, i potencia l'arbitratge en detriment de l'acció judicial. Home, objectivament crec que això tampoc no s'aguanta, no?

I parlant de les sancions, jo crec que l'única cosa bona que tenen aquestes sancions, doncs, és que cada vegada queda menys temps perquè un jutge les declari inconstitucionals. L'article 333.1 d'aquesta llei que vostès porten avui per la seva aprovació, doncs, contempla que una infracció lleu, com pot ser el fet de cometre aquest gran delictes de no retolar en català els contractes o les indicacions, pot ser multat fins a deu mil euros. I si aquesta sanció és reincident o no es paga la sanció, resulta que aquesta sanció –aquesta infracció– passa a ser greu o fins i tot molt greu, i pot arribar, fins i tot, a una

quantia d'1 milió d'euros, una cosa simplement al·lucinant.

En una relació entre particulars, una empresa no és un poder públic, sinó que és un subjecte privat com qualsevol persona pot entendre, no? Miri, l'existència d'aquestes dues llengües oficials suposa que l'ús de qualsevol de les dues no exigeix traducció, per tant, jo crec que això tampoc ho han tingut vostès en compte a l'hora d'escriure aquesta llei, a l'hora d'escriure el seu articulat. I crec que tenen un problema de principis de fons de la qüestió i, per tant, qualsevol llei que reguli els consumidors per vostès, doncs, no pot estar ben feta. Els consumidors tenen dret a rebre un bon servei a bon preu i no hi ha més, senyor conseller. El que ningú té dret en les relacions privades és a exigir que l'altra part faci servir un dels dos idiomes oficials, perquè quan els tribunals anul·lin les multes per no fer servir el català a les relacions privades, estic segura que l'Administració catalana haurà de retornar molts diners als particulars.

Afortunadament, doncs, ningú dimitirà perquè, home, estic també molt segura i molt convençuda que com no hi haurà tercer tripartit, vostès no hauran d'assumir aquesta responsabilitat política, no?

Però en tot cas i com li deia, i abans també s'ha fet menció per part d'un altre diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula, i deia: «És que els que ho tenen tot retolat en català només, aquests no vulnereu cap dret lingüístic, ara, els que ho tenen en castellà, sí.» Home, jo crec que això és..., simplement és increïble, no? Miri, cadascú ha de retolar el seu comerç com vulgui, en la llengua que més li interessi per dirigir-se al públic que necessita. I per què no multen els comerços xinesos o àrabs? Aquests no tenen ni una paraula en català, ni una paraula en castellà, i vostès calladets. Per què? (*Veus de fons.*)

Miri, davant la situació econòmica que tenim, amb una forta crisi que ofega les empreses petites i mitjanes, i comerços, i autònoms –i vostè, com a conseller d'Economia, ho coneix sobrerament–, el Govern de Catalunya té la brillant idea de blindar els drets lingüístics dels consumidors, en lloc de potenciar el consum, de protegir el comerç, d'incentivar els consumidors, només saben vostès posar més traves. Això només pot passar en un govern com el seu, que estic convençuda que li queden pocs mesos de vida.

I, per cert, amb aquesta obsessió malaltissa que tenen de posar tantes multes, l'únic que aconseguiran és que a partir de dilluns que ve els catalans tinguem menys sales de cinema obertes i que els nens catalans, fins i tot, potser no puguin ni veure l'última part de Harry Potter. (*Remor de veus.*)

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyora diputada. Per al torn en contra té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Socialista - Ciutadans pel Canvi, la il·lustríssima diputada senyora Judit Carreras.

La Sra. Carreras Tort

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, membres del departament, senyores i senyors diputats, per fixar torn en contra i fixar la posició del nostre grup parlamentari. Nosaltres valorem positivament aquest projecte de llei, lògicament no pot ser d'una altra manera. De fet és una llei que fa temps en què s'està treballant, i el conseller n'ha fet referència, des de l'any 2008 que es comença a debatre l'avantprojecte amb entitats de consumidors, amb agents econòmics o entitats municipalistes. Així, doncs, el projecte de llei que avui ha presentat el conseller d'Economia i Finances ha evolucionat respecte al primer esborrany. Hi ha hagut canvis, però el gruix del projecte es manté. Per tant, el nostre grup parlamentari el valora positivament.

Certament aquest és un projecte de llei necessari atesos els canvis que s'han produït en una societat complexa com la nostra, on els hàbits i les formes de consum han canviat i molt en els darrers vint anys. Cal tenir present que la normativa, i així s'ha comentat anteriorment, la normativa vigent que regula aquesta matèria va ser promulgada als anys noranta.

Per tant, és un projecte de llei de pes, jo no diria que és «farragós», jo diria que és un projecte de llei de pes, pels agents que intervenen en aquest àmbit en les relacions de consum –que se n'ha parlat poc en els grups que m'han precedit–, deia pels agents que intervenen a les relacions de consum, per tant, des de la perspectiva empresarial, des de la perspectiva de les persones consumidores que jo diria que, diguem-ne, estan en una posició, diguem-ne, d'inferioritat en les relacions de consum. I d'aquí que hi hagi aquesta especial, diguem-ne, incidència respecte als drets de les persones consumidores, però no exclusivament pensant només en les persones consumidores. No és un projecte de llei que només pensi en les persones consumidores, sinó que també amb els altres agents econòmics que tenen a veure amb aquestes relacions de consum.

És un projecte de llei que també... –i se n'ha parlat també poc per part dels grups que m'han precedit, de fet els grups que m'han precedit només han parlat des del meu punt de vista d'un únic tema, i aquest projecte de llei va molt més enllà que un article. El punt de vista deia, un altre dels aspectes que preveu aquest projecte de llei és el tema dels serveis públics de consum. Per tant, la perspectiva de l'Administració, sigui Generalitat, per delegació de la Generalitat, siguin les tasques que estan fent els consells comarcals o el treball que estan fent els serveis locals dels ajuntaments des dels mitjans municipis, fins i tot en petits municipis a través de les oficines mòbils d'atenció als consumidors; per tant, tota aquesta tasca de formació, educació i atenció a les persones consumidores. Per tant, aquest projecte de llei, tot i que no s'ha dit, doncs, també inclou tot aquest àmbit d'agents, no?

Respecte als agents, jo vull fer especial referència, doncs, a això, a les tasques de formació i col·laboració dels serveis públics de consum i també a la feina de col·laboració i diàleg entre els agents, eh?, entre els serveis públics de consum, les empreses, les organitzacions de consumidors i usuaris. Fruit d'aquest diàleg, tenim exemples concrets; per exemple, el cas d'aquesta col·laboració entre la Generalitat de Catalunya i l'Associació Catalana de Celfacs i

l'Associació de Diabètics de Catalunya, que van registrar un model d'etiqueta que indica la composició nutricional dels productes alimentaris que conté la informació bàsica que necessiten els diabètics i adverteix si l'aliment conté gluten. Aquesta és una col·laboració entre els diversos agents, l'Administració per un cantó, les persones consumidores i també les empreses, perquè hi han diverses empreses de distribució d'aliments que han signat un conveni d'adhesió a aquest pacte, en el qual es comprometen a incloure aquesta informació en els seus productes. Per tant, això és la tasca que s'està fent amb relació als drets de les persones consumidores i al que contribueix aquest projecte de llei respecte dels agents.

Però és un projecte de llei de pes per les diversitats de formes o modalitats de consum. És un projecte de llei que fa referència al consum tradicional, l'establiment comercial, la venda fora d'establiment comercial, la venda no sedentària, però que realment fa el pas endavant quan ens posa la normativa davant del consum del segle XXI. I el consum del segle XXI fa referència, doncs, a temes com el comerç electrònic, l'escenari digital, el comerç electrònic, quins drets i quins deures, la seguretat en les transaccions econòmiques d'aquest comerç electrònic.

El consum del segle XXI..., és quan apareixen els contractes d'adhesió, aquests contractes de serveis bàsics, els serveis energètics, els serveis de comunicacions. I aquesta llei en el fons, i ens ho comentava el conseller quan presentava el projecte de llei, ens ha de servir, doncs, per resoldre problemes com els que tenim avui, que als consumidors, a les persones consumidores en ocasions els és difícil trobar la persona, trobar l'interlocutor que hi ha a l'altre cantó de la relació de consum, eh? A través d'aquest telèfon d'atenció obligatori i gratuït al servei de les persones consumidores o una oficina física, doncs, són fórmules que planteja aquest projecte de llei per resoldre problemes de les persones consumidores, de les relacions de consum en alguns casos que tenim a casa nostra.

També és un projecte de llei, doncs, preparat per a aquest consum del segle XXI, parlant de noves pràctiques comercials, tot el tema del màrqueting, les ofertes, les promocions o la publicitat. Això ha de quedar clar i el projecte de llei, doncs, és el que pretén també, deixar clares aquestes qüestions de cara a garantir els drets dels consumidors en les seves relacions de consum.

De fet, el consum, el consum del segle XXI és un àmbit on veiem com la societat del coneixement, les TIC, hi han entrat de ple; han entrat de ple en l'àmbit del consum. I això en ocasions genera dubtes. Als grups parlamentaris que m'han precedit els preocupava l'impacte econòmic d'aquesta llei, però només referent a un tema, els drets lingüístics. No he sentit cap referència a l'impacte econòmic del comerç electrònic i les oportunitats que genera el comerç electrònic a les nostres empreses.

Algunes dades. Les empreses catalanes estan en general per sobre de la mitjana europea pel que fa a l'equipament de TIC però hi estan molt allunyades pel que fa a la compra i venda per internet. El volum de vendes per internet l'any 2008 va superar els 5.000 milions d'euros. I un dels principals usos en l'àmbit empresarial del tema electrònic és la banca electrònica.

Respecte als ciutadans, el comerç electrònic..., hi ha algunes dades també interessants. Catalunya està en la mitjana europea pel que fa a la disponibilitat d'ordinador i d'internet, però s'hi troba força allunyada pel que fa a la compra per internet. Ens hauríem de preguntar per què; possiblement per aquests dubtes que genera, per la inseguretat en les relacions dels consumidors. I aquest projecte de llei en part ha de venir a donar eines perquè aquesta inseguretat i aquests dubtes, doncs, s'esvaeixin per part dels consumidors. Perquè hi ha una diferència significativa entre els compradors habituals, un 16 per cent, i els que només ho han provat alguna vegada, un 28 per cent. Hauríem de pensar per què ho han provat alguna vegada i per què no han repetit. La major part dels internautes busquen informació sobre productes i serveis, malgrat que després la compra no la fan a la xarxa. Aquí estem perdent oportunitats en l'àmbit econòmic i no per temes lingüístics. El perfil de comprador no diferencia gèneres, sí edat i nivell d'estudis. Existeix una gran desconfiança en l'ús dels mitjans de pagament. Bé, doncs, aquest projecte de llei ens ha d'ajudar a superar aquests dubtes o aquestes dificultats.

Respecte, també, a algunes dades més de comerç electrònic. L'any 2008 el 16 per cent de les empreses catalanes de més de deu treballadors utilitzaven internet per vendre mentre que les que compraven només eren el 26 per cent. Les dades, per tant, revelen un increment del 64 per cent en el nombre d'empreses catalanes que venen per internet i del 32 en les que utilitzen la xarxa per comprar. En fi, estem parlant del consum del segle XXI, de les relacions dels consumidors, dels agents, siguin empreses, siguin consumidors, i les oportunitats que també ofereix aquest canvi, aquesta evolució del consum des dels anys noranta fins avui.

Respecte a les esmenes a la totalitat. Per part del Grup Mixt, més enllà del to..., perquè jo encara vull diferenciar els dos tons que hem escoltat pels grups que m'han precedit. Respecte del Grup Mixt, bé, nosaltres observem que l'argument fonamental per a la defensa d'una esmena a la totalitat a un projecte de llei de codi de consum, d'un projecte ambiciós, de pes, com és aquest, per no dir que és l'únic argument que han utilitzat, és un article: els drets lingüístics. Per tant, basen la seva esmena a la totalitat d'un projecte de llei en un únic article. Bé, tampoc no puc dir que em sorprengui, evidentment; és el seu tema, que l'utilitzen i l'apliquen a tot arreu i que, diguem-ne, des del meu punt de vista, viuen en una realitat molt diferent de la que existeix al país.

Els he de dir que evidentment no els sorprendrà en absolut que, per tant, no compartim la seva visió sobre la llei. Ni terror, ni perversitat, ni obsessió, en fi... Aquest és un projecte de llei que en matèria de drets lingüístics és absolutament respectuós amb allò que disposa el nostre Estatut de Catalunya, tant en l'àmbit competencial com en l'àmbit lingüístic.

Estem convençuts que en la tramitació parlamentària d'aquest projecte de llei tindrem ocasió de fer algunes aportacions amb la finalitat de millorar els textos i arribar a consensos. Però, home!, el que els vull dir és que el que pretén el projecte de llei en absolut és eliminar el castellà, només faltaria! El que pretén aquest projecte

de llei és garantir la presència també del català en els àmbits de les relacions de consum, que faci un repàs, doncs, i veurà que la presència del català en les relacions de consum, en fi, pràcticament podríem dir fins i tot que és inexistent: contractes d'adhesió, factures... En fi, podria continuar.

Referent a la defensa de l'esmena a la totalitat del Grup Popular, li agraeixo el to. Jo entenc que són coherents; és evident, si vostès van impugnar l'article 123 de l'Estatut de Catalunya, entenc que diguin que no poden, en fi, donar suport a aquest projecte de llei i que presentin aquesta esmena a la totalitat. I evidentment, per molt que jo entengui el seu argument, nosaltres, doncs, no el compartim en absolut, perquè nosaltres estem, diguem-ne, a la posició totalment contrària: nosaltres defensem aquest Estatut. Va ser un estatut votat per aquest Parlament, referendat pel poble de Catalunya; per tant, és el nostre Estatut, és la nostra norma, la norma d'aquest país. Per tant, en fi, des del seu punt de vista potser sí que té sentit, doncs, com li deia, presentar aquesta esmena a la totalitat, potser sí que és coherent amb el seu punt de vista; nosaltres és evident que no hi podem estar d'acord, diguem-ne, ni en una coma, eh? Això respecte a la primera part de la seva intervenció.

A la segona part de la seva intervenció, li repetiria el mateix que he dit, doncs, al Grup Mixt. El tema dels drets lingüístics, fonamentar bona part també d'aquesta intervenció en el fet que el projecte de llei..., en l'article que fa referència als drets lingüístics..., bé, jo crec que aquest Projecte de llei de codi de consum va molt més enllà. L'article 128 és respectuós amb l'Estatut, un estatut que en aquests moments és el vigent a Catalunya, que és el que nosaltres defensem, i que, per tant, doncs, tampoc podem compartir la seva anàlisi.

En conclusió, el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi valora positivament el projecte de llei que avui ens ha presentat el conseller d'Economia i Finances. Certament es fa un pas endavant en la regulació d'un sector que ha evolucionat d'una manera molt considerable des dels anys noranta i, per tant, és del tot necessari disposar d'una normativa catalana a l'alçada del consum del segle XXI. I de ben segur que en el debat de ponència i en la comissió encara s'enriquirà més aquest projecte de llei.

És per això que el nostre posicionament no pot ser un altre que favorable al projecte de llei, i, per tant, votarem en contra de les esmenes a la totalitat presentades pel Grup Mixt i el Partit Popular de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyor conseller, senyores i senyors diputats.

El president

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre senyor Xavier Dilmé.

El Sr. Dilmé i Vert

Bé; gràcies, president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, és un honor per mi defensar en nom del meu grup el nostre posicionament en una llei, en aquest cas un codi, del qual el Departament de Justícia

diu que no es pot dir codi, un codi en tot cas, però, que afectarà el dia a dia de totes les persones de Catalunya, perquè com va dir el president Kennedy els anys seixanta, que va ser el primer que va dir-ho, tots som consumidors.

Li avancem, conseller, que el fet de no haver presentat esmena a la totalitat no vol dir que no hi hagi punts destacats, molt destacats per nosaltres, gairebé bàsics del projecte manifestament millorables. No ho diem només nosaltres, sinó que alegacions de tota classe, de tota mena, de nombroses entitats, col·lectius, inclús de mateixos departaments de la Generalitat així ho diuen. Estem, però, molt d'acord que cal posar al dia la legislació. Vull dir, és un tema que em sembla que tots hi hem de coincidir.

Permeti'm també que li digui que lamentem, conseller, que una llei que fa anys que s'està treballant l'hàgim d'aprovar de la manera que l'aprovem, per via d'urgència, de pressa i corrents, a final de legislatura. Ens semblava que és un tema prou important, que mereixia un tràmit parlamentari normal i que mereixia també que es donés l'oportunitat a tota la gent que treballa en el món del consum de poder venir aquí tranquil·lament a exposar les seves explicacions, la seva manera de veure les coses, i no haver-ho de fer com hauran de fer-ho, a toc de «pito».

També expliquem que tenim un codi amb més de dos-cents articles. Vostè ha parlat, conseller, que tenim més mitjans, però de mitjans econòmics i de personal, ni un. Ja ens agradarà saber, m'agradaria saber, al nostre grup ens agradaria saber com explicarà vostè, conseller, tota aquesta feina de més que s'ha de fer, quan en la mateixa valoració econòmica que vostè fa en el moment de presentar el projecte de llei, doncs, diu que no hi ha ni un euro de més ni hi ha tan sols una persona de més per fer tota aquesta feina.

Si parlem de prevenció, que jo crec que és... Vostè ha destacat molt el tema de la sanció; jo crec que hauríem de destacar més el tema de la prevenció, perquè, al fi i al cap, sancionar és la constatació que hi ha hagut, diguem-ne, un fracàs col·lectiu, quan s'arriba en aquest punt. I em sembla que també caldria, diguem-ne, efectius en aquest tema. Perquè, clar, després hi ha una segona part. Aquí estem dient molt als ajuntaments quina feina de més han de fer, estem «obligant», entre cometes, els ajuntaments a fer un esforç en matèria de consum, però sense que la Generalitat, com tantes altres vegades, tingui darrere l'esforç econòmic que li permeti executar aquestes competències.

Una altra de les coses que ens agradaria millorar també, ja conceptual, és que si parlem de drets i deures de tot-hom també hem de parlar de drets i deures dels consumidors. I aquí de deures dels consumidors no se'n parla. I nosaltres creiem que se n'hauria de parlar. I li ho diu en aquest cas una persona que durant onze anys ha estat inspector de consum i n'ha vist de tots colors.

També ens preocupa un tema, que no és menor, que queda alguna porta oberta a la privatització de la inspecció de consum. L'article 342 parla exactament que «es pot encomanar a entitats col·laboradores de l'Administració algunes activitats de control atorgades a l'Administració».

Entenem que, aquesta temàtica és prou complexa per permetre aquest punt. Nosaltres no el compartim.

També ens preocupa tot el que diu la Direcció General de Comerç, perquè realment si llegim totes les alegacions que hi ha hagut, ha sigut una esbatussada jurídica entre diferents departaments de la Generalitat, que un que s'ho llegeix des de fora el sobta bastant. Es parla de possible duplictat de competències i funcions; es parla de dificultat entorn a la matèria de competències; en parla Comerç, en parla també Turisme i parcialment s'ha solucionat, però definitivament no. O sigui, el que no podem fer és caure una altra vegada en l'error de tornar a tenir dobles i triples visites als establiments comercials, anant a fer la mateixa feina, que és anar a mirar el marcatge de preus, etcètera. Això ho hauríem de solucionar d'una vegada.

En aquest sentit, i lligant una mica amb les alegacions que li he esmentat, nosaltres no ens podem estar de preguntar si realment no hem perdut una oportunitat de fer una norma més transversal. Aquí s'ha dit abans que el guirigall competencial i legislatiu continua viu. O sigui, hem tret poca normativa sinó que hem fet pedaços, en certa manera, moltes lleis queden vigents a mitges. Hi ha —com li dic— un guirigall normatiu que continua viu. I li dic això, si no hem perdut una oportunitat de fer una norma més transversal com és el consum, que és una matèria molt transversal, una norma que evitès duplicitats i conflictes futurs.

Penso que ha faltat voluntat política, conseller, en aquest sentit. I, en bona part, veient totes les alegacions, hem de creure que ha sigut per equilibri entre conselleries, en aquest cas, de diferents partits.

D'altra banda, també anem amb compte amb les obligacions que creem a les empreses. Jo penso que en alguns punts ens hem passat de frenada. Estem en uns moments en què cal ser competitiu i posar segons quines obligacions a les empreses de Catalunya quan hem de competir amb un mercat com és l'espanyol, amb empreses que no tindran aquestes obligacions. Evidentment, no té res a veure amb el tema lingüístic —perquè això no és un problema; és un problema de qui en parla— sinó en temes molt més concrets de costos afegits. Perquè vostè, per exemple, ha parlat del tema del telèfon gratuït. Però és que el telèfon gratuït, n'estem parlant de les grans empreses de serveis, però també d'una petita empresa que vulgui posar un telèfon d'atenció al client. Això la llei ho diu... Serà voluntari, però si tu vols posar un telèfon d'atenció al client, aquest telèfon ha de ser gratuït. No sé per què no pot ser centraleta normal o tarificació compartida. Tampoc entenc per què no prohibim les tarificacions addicionals aquestes bestials que estan aplicant algunes companyies de serveis. Vull dir que, per això també, el triomfalisme de vegades va bé, però també s'ha d'agafar de vegades una mica amb pinces, i més si parlem de telèfons i la mateixa Administració de la Generalitat, que és la que fa la norma, molts dels seus telèfons, alguns dels principals telèfons que té d'atenció a la ciutadania són pagant i no precisament barats.

En un altre apartat també se'n parla d'Europa i d'informació europea. Home, evidentment se'n parla de passada. Vostè i jo tenim un vell contenciós amb el fet que aquest Govern va perdre, l'any 2007, el primer Centre Europeu

del Consumidor, que va haver-hi a l'Estat espanyol. Se'n va anar a Madrid, n'hem parlat moltes vegades. El Govern d'aquí no va dir ni piu, va marxar. Encara –em sembla– que en aquell moment vostè no portava la competència de consum. Es va perdre i es va perdre per lideratge polític. Vostè va dir que s'estava... –textualment–, que «estàvem treballant per una solució pactada amb Madrid». Li vam oferir la nostra col·laboració, però amb molt bones paraules, però ni un euro de calaix. Ni se'n parla del tema aquest en el preàmbul extens que hi ha. Jo em sembla que una referència o com a mínim un objectiu a plantejar de futur és tornar a la situació inicial, que era que Catalunya era pionera en atenció al consumidor a nivell d'Europa i l'hem perdut tant nosaltres com el País Basc per aquesta uniformitat que ens ve imposada de Madrid.

El codi també introdueix, conseller, un concepte nou que vostè n'ha parlat, que és la indemnització per danys i perjudicis. Em sembla que és un tema prou important com per solucionar-lo amb les cinc línies de què parla l'article 333. Primer perquè pot crear molta indefensió jurídica. Això és evident, una cosa així en abstracte. I l'altre, perquè, vegem, el que no podem tampoc pretendre és a cada expedient que faci l'Agència Catalana de Consum, acabi al jutjat perquè s'impugni aquesta indemnització. I em sembla que les regles del joc, per dir-ho d'alguna manera, haurien de ser molt més clares del que estableix aquest projecte.

També, en certa manera, parlant d'aquesta indefensió, el tema ja més tècnic, però d'igualar el contingut i el valor de les actes d'inspecció al que són els informes d'inspecció a nosaltres també es sembla un error. Perquè, vejam, l'acta d'inspecció és un document públic, oficial del que se'n deixa còpia a l'administrat. L'administrat sap que en aquell moment s'inicia un procés, i l'informe necessàriament no és això. No és això, és un document més intern, que inclús pot dir que no hi ha cap irregularitat. Per tant, ens sembla que és avaluar, en certa manera, les actes d'inspecció, haver-ho volgut igualar, encara que sigui una qüestió més pràctica, potser, en aquests moments.

Per tant, entenem que hi ha diferències importants de matisos, però esperem també que, en fi, que les seves paraules en el sentit de buscar el consens siguin realment plenes de contingut i esperem, doncs, que en aquesta marató parlamentària que comporta, doncs, el tràmit, diguem-ne d'urgència, inclogui aquesta voluntat per part del Govern de poder-ne parlar i d'intentar arribar a acords. Per part nostra, ens hi trobarà, farem aportacions en positiu i jo crec que depèn, depèn de vostès si aquesta voluntat finalment es tradueix en acords, diguem-ne, efectius i clars.

Res més. Moltes gràcies, senyor president, senyor conseller, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Miquel Carrillo.

El Sr. Carrillo Giralt

Moltes gràcies, president. Honorable conseller d'Economia i Finances del Govern de la Generalitat de Catalunya, Antoni Castells, director de l'Agència Catalana de Consum, Jordi Anguera i altres persones del Departament de Consum, sigueu benvinguts aquí al Parlament de Catalunya. També voldria adreçar-me, no sé si hi ha alguna persona entre el públic o entre els persones que puguin seguir aquesta sessió plenària a través dels mitjans televisius, doncs, els representants de les organitzacions de consumidors i usuaris o organitzacions empresarials que han participat en el debat previ de l'avantprojecte que avui ja és Projecte de Llei del codi de consum, que és el tema que ens porta avui a parlar d'aquest tema.

Voldria dir que aquesta és una llei necessària per a Catalunya, així ho entenem des d'Esquerra Republicana. És una llei que ens protegeix a cadascun de nosaltres –com ja s'ha dit en algunes intervencions que m'han precedit– i que és pròpia –aquesta llei de consum, qualsevol llei de consum– d'una societat avançada. Així ho entenem. Una llei de consum fa referència a una societat de consum. La societat de consum, entesa com l'entendem avui en dia, parteix del període posterior a la Segona Guerra Mundial, quan la societat de consum s'implanta com una oportunitat al sistema econòmic, canvien les regles del joc, i es fa de forma generalitzada un sistema consumista on s'ofereixen multitud de productes i on tots i cadascun de nosaltres passem a ser –com s'ha dit també– consumidors d'aquests múltiples productes. És una maquinària que fa anar un engranatge econòmic que, quan funciona, quan l'economia marxa, doncs, fa que tota la societat funcioni de manera accelerada, podríem dir, de manera correcta. Però també alhora es converteix en una amenaça al consum. Aquesta amenaça ve des del moment en què la multiplicitat de venedors i la multiplicitat de compradors es van reduint i arriba un punt en què –tal com diu el preàmbul de la llei– la igualtat d'oportunitats es converteix en un desequilibri. És a dir, el consumidor ja no té aquella possibilitat de triar entre múltiples opcions i negociar, discutir les condicions de compra, sinó que és el venedor el qui fixa les condicions i al comprador tan sols li queda l'opció de decidir si compra o no compra, però no té opció de negociar. Per tant, allò que en principi era una oportunitat passa a ser una amenaça.

Per tant, és necessari –i així ho estan fent les societats modernes més avançades– una regulació del consum com avui comencem a fer en aquesta cambra. Però també hi ha altres factors que la fan necessària: la dispersió legislativa, la caducitat de la vigència de la Llei de defensa del consumidor o de l'Estatut del consumidor –catorze, disset anys d'antiguitat–, la mateixa posada en marxa, fa cinc anys, per part del Govern de la Generalitat, de l'Agència del Consum de Catalunya, l'any 2004, i l'entrada en vigor de noves pràctiques de comerç com, per exemple, el comerç electrònic.

Ara fa quinze anys, catorze, disset anys, quan aquestes lleis que actualment regeixen el tema de consum a casa nostra es posaven en marxa, tot just començava a engegar-se el funcionament dels telèfons mòbils, per posar

un exemple, o tot just començàvem a utilitzar internet. Mireu si han canviat les coses des d'aquests catorze, des d'aquests disset anys, en què les lleis que ara anem a canviar, doncs, es posaven en marxa. Han canviat moltes coses.

Però, com deïem abans, aquesta és una llei d'aquelles que fa goig de discutir al Parlament de Catalunya perquè no és una llei sectorial, no és una llei que afecti només una part de la societat, un sector de la societat; sinó que tots i cadascun de nosaltres, en algun moment del dia, ens convertim en consumidors, ja sigui de forma activa o bé passiva, quan anem a comprar alguna cosa o bé quan estem, fins i tot, a casa, engegum l'aixeta de l'aigua, connectem algun aparell electrònic o ens convertim en usuaris de qualsevol dels aparells que tenim a casa, estem sent consumidors. Perquè en el moment en què aquell aparell deixa de funcionar podem exercir un dret de reclamació i, per tant, encara que no estiguem fent l'acció de comprar, estem exercint, les vint-i-quatre hores del dia –podríem dir–, com a consumidors. D'aquí ve la importància que aquesta llei és una de les lleis del Parlament de Catalunya que podem afirmar, amb tota seguretat, que ens afecta de forma integral a tots i cadascun de nosaltres; a tots i les vint-i-quatre hores del dia.

Voldria parlar una mica de polítiques de consum. Com deïa abans, les fan els estats més avançats, els estats del nord d'Europa, els Estats Units, són països que fixen polítiques de consum, que han de ser potents i que han de tenir alhora organismes com tenim a Catalunya l'Agència Catalana del Consum, que és l'organisme autònom que regeix tots els temes que afecten el consumidor.

L'Agència Catalana del Consum té dos grans objectius de treball. El primer, garantir els drets del consumidor. Però també en té un altre, que és garantir la competitivitat de les empreses i dels comerços. I penso que aquest segon apartat també cal esmentar-lo i cal tenir-lo en compte, perquè si no ens quedem amb una de les dues parts que intervenen en el procés de consum i s'oblida una part importantíssima com és la de mantenir aquesta competitivitat que, a la llarga, també va en favor del bon funcionament de l'economia de mercat, que les empreses i els comerços estiguin subjectes a unes mateixes normes, a unes mateixes regles que han de complir davant del consumidor. Des del moment que les empreses i els comerços han de complir una mateixa normativa, ens assegurem que hi ha una mateixa norma base que els fa a tots iguals a l'hora de presentar-se davant del mercat. L'eix fonamental de la política de consum, en base a aquests dos grans objectius, el dels drets del consumidor i el de la competitivitat de les empreses i el comerç, és la prevenció dels conflictes: informar, formar i actuar. Aquests són els tres grans eixos de la política.

Informar: l'Agència Catalana del Consum informa i assessora els ciutadans sobre els seus drets com a consumidors, alhora que els proporciona les indicacions sobre com plantejar les reclamacions i on adreçar-se. La informació ve referida a l'etiquetatge dels productes, a la cobertura i validesa de les garanties –molt important–, a la facturació irregular, a la publicitat enganyosa, a les irregularitats en les condicions de venda d'un producte o en la prestació d'un servei així com la reparació de

béns a què pugui donar lloc l'incompliment de qualsevol d'aquestes funcions. La informació es facilita a través de la pàgina web, a través de molts altres mitjans i també a través d'un servei molt important com és el 012, el telèfon que és el que utilitzen en major nombre les empreses i els consumidors per accedir a les consultes, a la informació de l'Agència Catalana del Consum.

Hem parlat d'informació, també parlem de formació. Formació, tant dels professionals, –m'estic referint, bàsicament, als comerciants, als mateixos consumidors, als empresaris del sector del comerç– i també –un sector molt important– als nens i nenes, els joves, als quals s'educa –a partir dels materials que proporciona l'Agència Catalana del Consum– en un consum responsable.

I per últim –deïem informar, deïem formar– actuar. L'agència actua dintre, bàsicament, de la mediació i de l'arbitratge; actua mitjançant la regulació normativa –com, per exemple, el fet de l'aprovació del codi de consum– i després també a través de la inspecció i el control i, si procedeix, la sanció. Algunes dades amb relació a tot aquest marc en què ens movem. A Catalunya hi ha 400.000 establiments. Per controlar, per fer-se càrrec del funcionament d'aquests 400.000 establiments, l'agència disposa d'una quarantena d'inspectors; és a dir, que a cada inspector li correspon la no menyspreable xifra de 10.000 establiments.

Una de les voluntats de la política de l'Agència Catalana de Consum és la territorialització, que, a través dels convenis amb els consells comarcals –i ja se n'han fet vint-i-sis– a cada comarca els ciutadans puguin tenir accés a la presentació de reclamacions, a l'obtenció d'informació, en definitiva, a fer ús dels drets de consumidor. Però, és clar, tenim un problema, a Catalunya hi ha 946 municipis, la meitat dels quals tenen menys de mil habitants. Evidentment, és necessària aquesta territorialització de caràcter comarcal, i en els casos en què sigui possible, perquè la mida del municipi ho permeti, doncs, a partir de les mateixes oficines municipals.

Alguns exemples: en deu anys les reclamacions de consum han passat de dues mil a deu mil en un sol any. L'agència catalana va retirar fa un parell d'anys noranta mil joguines del mercat perquè presentaven defectes de seguretat i d'etiquetatge o es varen multar vint-i-nou aerolínies, és a dir, la totalitat de les que es varen inspeccionar per publicitat enganyosa. A l'apagada elèctrica del 2007, noranta mil usuaris –noranta mil usuaris– varen ser compensats perquè des de l'agència es varen establir uns mecanismes de reclamació i de pagament entre l'usuari i l'empresa, l'empresa subministradora del servei d'electricitat. Penso que aquestes xifres illustren amb claredat el servei de l'Agència Catalana de Consum.

No m'estendré en la defensa del projecte de llei, penso que els companys que m'han precedit, la companya que m'ha precedit, en aquest cas del Grup Socialistes, la Judit Carreras, ha fet una bona defensa, així com la intervenció del conseller, però sí que em voldria referir a les intervencions del Grup Mixt i del Partit Popular. La normalització del català no es fa pas en contra de ningú, jo crec que això vostès haurien d'entendre-ho. Senyor Domingo, jo no sé si vostè volia fer gràcia o volia provocar, però, en qualsevol cas, jo el que li demano...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Carrillo Giralt

... és que treballi a la ponència, que no ens faci com a la Llei de pesca marítima, que és un altre projecte de llei on joestic com a ponent, que no hi ha hagut ni una sola reunió de la ponència on hagi vingut cap representant del Grup Mixt, defensi els seus posicionaments en el marc de la ponència, i a partir de la seves aportacions, com les que pugui fer la representant del Partit Popular, estic segur que podrem esmenar la llei i aconseguir un bon resultat de consens, que és el que pretenem.

M'ha agradat la línia del portaveu de Convergència...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Carrillo Giralt

...que, malgrat les crítiques, penso que ha donat mostres de poder arribar a un consens, a un acord majoritari, que és el que penso que desitjaríem en acabar la tramitació de la llei. En sis mesos podem arribar a tenir-la aprovada, penso que això no ens obliga a córrer excessivament.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. Senyora Laia Ortiz, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula.

La Sra. Ortiz Castellví

Gràcies, president. Senyora diputades, senyors diputats, avui encetem el debat en aquest Parlament sobre la Llei del codi de consum de Catalunya, una norma molt esperada i també debatuda pels operadors de consum, administracions públiques, organitzacions de consumidors i empresaris per diverses raons, en primer lloc per la vigència temporal de les normes actuals que regulen els drets de les persones consumidores. Han transcorregut vint anys des de la promulgació de la Llei de disciplina del mercat i defensa dels consumidors i disset des de l'Estatut del consumidor de Catalunya. A més d'aquesta vigència temporal, hem de tenir en compte que el context ha canviat i han sorgit nous aspectes a tenir en consideració en tot allò que afecta les relacions de consum: condicions generals de la contractació, regulació de la competència i de les pràctiques de competència deslleial i moltes altres que ja s'han anomenat, però és evident que aquesta llei també és fruit d'una diagnosi i una voluntat de canviar tendències.

Vivim en una societat de consum, avui crec que podem compartir que la gran majoria de la ciutadania som consumidors poc conscienciats massa vegades i en alguns casos poc responsables, fins i tot. Amb això vull dir que en aquesta societat de temps ràpids dediquem molt temps a treballar i a consumir, però poc temps a escollir i a estudiar els productes i serveis que realment necessitem. Potser l'actual situació de crisi sí que ha

forçat moltes famílies a mirar-s'hi més, però també és veritat que estem immersos a estímuls constants i reclams que conviden al consum, la publicitat forma part del paisatge urbà. Una diagnosi que es fa en aquesta llei que constata, a més a més, que s'han consolidat noves formes d'activitat com ara el comerç electrònic, la telefonia mòbil o la liberalització del mercat de l'energia. Totes aquestes qüestions han necessitat adaptacions normatives, i si més no parcials, per això el text incorpora nombrosos novetats, unes fruit de l'experiència i altres que han estat incorporades en legislacions més avançades. Per això aquesta normativa vol oferir més garanties i atorgar nous drets a la ciutadania i també enfortir i facilitar les organitzacions de consumidors.

Una altra raó de la necessitat d'aquest codi és que existeix una gran dispersió normativa a Catalunya, sobretot de caràcter sectorial, però em detindré a destacar els aspectes positius i nous; intentaré no posar tot el focus en els drets lingüístics perquè aquest codi dóna molt de si en garanties i en drets. En primer lloc, sense detenir-m'hi, però sí que vull destacar l'estructura del text, l'estructura formal que el fa més àgil i més fàcil, però, a més, el nou text amplia i actualitza els drets de les persones consumidores, com ja s'ha dit pels diputats que m'han precedit. I també volem subratllar la introducció d'un plus de protecció per a determinats col·lectius: infants i adolescents, persones grans, persones malaltes, persones amb discapacitats que ja estava present a la Llei de l'estatut del consumidor i que va ser incorporat precisament pel nostre grup en aquella norma. També estableix millors mecanismes de resolució de conflictes, ho deia el conseller. El nou codi preveu més mecanismes per a resolució de conflictes de consum, regula la mediació i estableix l'obligatorietat del sistema arbitral per a les empreses públiques, a més garanteix millor la reparació i el rescabament per danys a l'usuari per part de les empreses i exigeix també una qüestió tan bàsica i que genera problemes reals a moltes persones com, per exemple, els telèfons d'atenció a les persones usuàries que siguin obligatoris i gratuïts a partir de determinada dimensió.

També preveu millores d'accessibilitat als serveis públics de consum, precisament una qüestió que subratllem parla de serveis públics de consum. Realment resulta sorprenent que des de Convergència i Unió posin i subratllin la possible privatització dels serveis públics de consum, quan ells van ser tan reticents a parlar de servei públic d'educació, precisament. Per tant, jo crec que en aquesta llei queda molt clar el servei públic de consum i la garantia; de fet, el 2010 existiran trenta oficines arreu de Catalunya.

Però, a més a més, preveu més garanties per a les persones consumidores, el conseller parlava de l'exemple dels tiquets com a garantia i com a mínim que pervisqui la garantia del mateix producte. Però és que, a més a més, també es parla, precisament a la prestació de serveis continuats, d'una qüestió que indigna molts consumidors i consumidores, com, per exemple, que sigui tan difícil donar-se de baixa d'un servei i no donar-se d'alta; això apareix també en el codi –la facilitat de donar-se de baixa ha de ser igual que la de donar-se d'alta d'un servei–, però,

a més a més, es defineix per primer cop en un text legal el concepte de consum responsable.

Creiem que aquest pas és molt important, més enllà de la declaració de principis, perquè per avançar en actituds de consum crític, per poder triar, necessitem disposar d'informació. L'etiquetatge ha estat un reclam també de molts consumidors, però també de molts productors.

Una altra novetat important és que defineix el concepte de relació de consum, aquesta definició és molt útil ja que permet distingir quan és d'aplicació la normativa de consum i quan no ho és, però a més a més aquesta llei també incorpora una doble filosofia d'intervenció, no només com a reacció davant els conflictes, sinó que també prioritza les accions preventives, el diàleg amb productors, distribuïdors i proveïdors de serveis. És important el foment de les bones pràctiques, donar seguretat jurídica i fer pedagogia. I no és una llei de sancions, senyor Domingo, però a vegades si volem ampliar drets amb els consumidors hem de donar alguna garantia perquè aquests drets puguin ser efectius, perquè a vegades és més fàcil pagar una multa i continuar vulnerant els drets dels consumidors.

Un altre exemple clar del canvi de filosofia és també quan parlem de la proactivitat, precisament quan es parla de l'educació integral de la persona també en termes de consum, i diu: «Desenvolupar una consciència individual i col·lectiva en els àmbits de consum basant-se en la recerca de la informació, la solidaritat i la sostenibilitat en el consum de béns.»

Des del nostre grup creiem que la transformació del model actual en què vivim ha de venir de forma col·legiada entre la intervenció de les administracions, la sensibilitat creixent d'empreses i millora de la seva responsabilitat social i, evidentment, també de l'enorme capacitat de transformació que tenen la suma de decisions individuals en el consum en una economia de mercat, però per això cal donar instruments i enfortir les institucions de consum. Aquesta crisi econòmica també ha posat de manifest els abusos a les relacions de consum i la indefensió de molts ciutadans i ciutadanes i treballadors. Un exemple clar l'hem tingut en l'explosió de la bombolla immobiliària: abusos en lloguers, en contractes hipotecaris... Per això aquesta llei també entra a legislar sobre modalitats concretes de relacions de consum, tenint en compte la situació actual i les lliçons apreses. Finalment, també destacar que aquesta llei fa una aposta clara per la participació de ciutadans i consumidors, per fomentar la col·laboració i reforçar les organitzacions comunitàries.

Només els demano, especialment al Grup Mixt i al Grup del Partit Popular, una mica més de rigor a la ponència, sobretot perquè crec que no es pot equiparar posar tot el focus en els drets lingüístics, que són necessaris i que a més estan reconeguts en aquest estatut que no reconeixen, però és que, a més a més, el que crec és que no es pot utilitzar a qualsevol preu atiar el conflicte, els conflictes de convivència, com si aquest codi de consum només es podés aplicar als comerços castellanoparlants o als xinesos. Què vol fer? Ara té les directrius del seu partit que cal atiar contra la immigració? Jo crec que

en política té límits i no es pot parlar per un grapat de vots. Això és el que ha dit vostè, que és un codi de consum que es podia utilitzar els drets lingüístics contra els comerços en castellà, però en canvi per què no els utilitzaven contra els xinesos? Vostè creu que les lleis d'aquest país no són aplicables a tot el col·lectiu?

Bé, des del nostre grup votarem en contra de les esmenes a la totalitat. Podem dir que aquesta llei és una llei del segle XXI, que de ben segur podem millorar en aquest Parlament en aquells aspectes que no estan prou definits: competències, procediments i que potser cal concretar, però és una llei que avança amb seguretat pels agents de consum, que augmenta les garanties i els drets dels consumidors i estableix mecanismes per avançar en el canvi de patró actual per passar del consum irracional al consum responsable.

Gràcies, senyors diputats, senyores diputades.

El president

Senyor Domingo...

El Sr. Domingo Domingo

Por alusiones directas.

El president

Té un minut.

El Sr. Domingo Domingo

En primer lugar, señalar que se me pide rigor en la exposición, lo tendré, pero, evidentemente, el rigor pasa por saber lo que dice la ley. Yo creo que no se lo ha leído bien, señora Ortiz. En todo caso señalar que, evidentemente, en fase de enmiendas tendré todas las oportunidades de presentar y las presentaré, señor Carrillo.

Y no induzca a error a esta cámara. Yo no he sido ponente de la Ley de pesca marítima, he sido ponente en los últimos meses en substitución del señor Robles. He faltado a una ponencia, eh?, la única, y por incompatibilidad. Así que le ruego, por favor, rigor en su expresión.

Y, de todas maneras también le digo una cosa, esa voluntad que tiene de llegar a acuerdos la tendré toda, con usted, y con los demás grupos, pero basta con que introduzcan un concepto, que es el concepto de lengua comprensible, es decir, que se pueda rotular en la lengua que se entienda, cualquiera de las dos, y con libertad. Con eso se supera el conflicto. Así que no vengan ustedes a hablar de talibánismo cuando ustedes están obsesionados, y eso es así, con el tema lingüístico. He hablado de otras cosas, además, señora Ortiz.

(Pausa llarga.)

El president

Posen a votació les esmenes a la totalitat del Grup Mixt i del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

El resultat ha estat de 17 vots a favor i 110 vots en contra.

Atès que les esmenes han estat rebutjades, el projecte de llei continua la seva tramitació.

Suspenem la sessió, que reprendrem demà el matí a les deu.

La sessió se suspèn a un quart de nou del vespre i un minut.